

သောင်းငေဦး

အမှတ်စာရတိုက်ပွဲများ အမှတ်(၁၀)

ပိုင်းငောင်းတိုက်ပွဲ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဖြန့်ချိရေး

မြို့ရတနာစာပေ

သီရိမြိုင်သာဓကဗျေးအတွင်း
မေတ္တာလမ်းနှင့် သံသုမာလမ်းထောင့်
၁၄/၂ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၁-၅၇၈၆၇၀၊ ၀၁-၃၇၉၇၇၃

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
- အုပ်ရေး - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်
- မျက်နှာဖုံးအပြင်အဆင် - မြေရတနာ Colour Separation
- အတွင်းဖလင် - A.Z
- ကွန်ပျူတာစာစီ - Future World
- စာအုပ်ချုပ် - မြေရတနာအဖွဲ့သားများ

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မူမူ (ခေါ်) ဒေါ်မြရတနာ (၀၄၂၀၁ မြ)

သီရိမြင်သာဈေးအတွင်း

မေတ္တာလမ်းနှင့်သံသရာလမ်းထောင့်

၁၄/၂ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း: ၀၁-၅၇၆၆၇၀၊ ၀၁-၃၇၉၇၇၃

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

စိုက်မှူးကြီးသောင်းဝေ(ငြိမ်း)၊ (၀၇၉၉၆ မြ)

မြေရတနာပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၂၃/၂၄)၊ မေတ္တာလမ်းသွယ် (၁)

၁၄/၂ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

ဗို.တာဝန်အရေးသုံးပါး

- မြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး - ဗို.အရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး - ဗို.အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး - ဗို.အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

သောင်းစေ့ဦး ၃၂၀
 အမှတ်တရတိုက်ပွဲများ အမှတ်(၁၀) မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ ၊
 သောင်းစေ့ဦး ရန်ကုန်၊
 မြေရတနာစာပေ၊ ၂၀၁၂။
 ၃၅၅ - စာ၊ ၁၂.၅ စင်တီ × ၁၈.၅ စင်တီ၊
 (၁) မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး၊
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

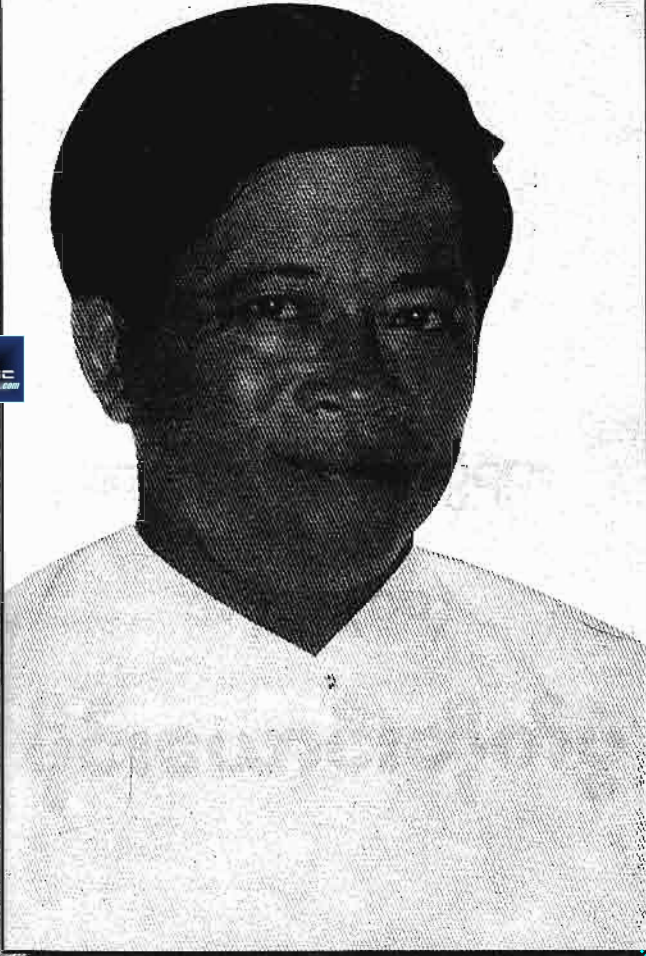

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီ စက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ တတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

သောင်းစေဦး

သောင်းဝေဦး

အမှတ်တရတိုက်ပွဲများ

အမှတ် (၁၀)

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ

မာတိကာ

အမှတ်တရတိုက်ပွဲများ အမှတ်(၁၀)

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ

အခန်း	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	စာရေးသူ၏အမှာ	၇
၂။	မိုင်းယောင်းအကြောင်း သိကောင်းစရာ	၁၉
၃။	ကျွန်တော်နှင့် မိုင်းယောင်း	၃၇
၄။	ဘာကြောင့်ကတိ မိုင်းယောင်းအား ထိုက်ရသလဲ	၁၅၅
၅။	မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ	၁၉၁
၆။	တိုက်ပွဲအသေးစိတ်ဖော်ပြချက်များ	၂၀၇
၇။	တိုက်ပွဲသုံးသပ်ချက်နှင့် သင်ခန်းစာဖတ်တုတ်ချက်များ	၂၅၇
၈။	ကျွန်တော်နှင့် မိုင်းယောင်းတပ်မှူးကြီးများအကြောင်း	၂၉၁

စာရေးသူ၏အမှာ

မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံးက မိုင်းယောင်း မြို့ကလေး။

ဒီမြို့ကလေးကို ၁၉၈၂ ခုနှစ်က ရောက်ခဲ့သည်။ ရောက်သွားတော့ မိုးတွင်းကာလမို့ မိုင်းယောင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးရေများ ဖုံးနေသည်။

မိုင်းယောင်းပြန်ကား ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် အထက် ပေ ၃၀၀ ခန့်သာမြင့်သဖြင့် ပူအိုက်စွတ်စိုပြီး

မိုးတွင်းတွင် မိုးရေများဖြင့် ပြည့်နေတတ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင် တောင်များပေါ်က စီးကျလာကြသည့် မိုးရေများက မိုင်းယောင်းပြန့်အား ရေလွှမ်းနေစေသည်။ ပြန့်ကလည်း သိပ်မကျယ်လှပါ။ အလျား ၁၄၊ ၁၅ မိုင်၊ အနံ ၄၊ ၅ မိုင်ခန့်သာ ရှိပါသည်။

စစ်ဆင်ရေးတာဝန်ဖြင့် ၁၉၈၂ ခုနှစ် မိုးတွင်းတွင် မိုင်းယောင်းသို့ရောက်ခဲ့ပြီး ၁၉၈၃ ခုနှစ် နွေရောက်မှ မိုင်းယောင်းက ပြန်ခဲ့ရသည်။ ကိုးလှ၊ ဆယ်လခန့် မိုင်းယောင်းတွင် နေခဲ့ရသည်။ မိုင်းယောင်းကို စရောက်ကတည်းက အားရ၊ နားရသည် မရှိပါ။ အသူရာ ခေါ် ဗကပများနှင့် အချိန်ပြည့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေခဲ့ရပါသည်။ တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာကို ဆင်နွှဲခဲ့ရပါသည်။

ဗကပတို့က ၁၉၈၀ ခုနှစ်မိုးတွင်းတွင် မိုင်းယောင်းကို ဝင်တိုက်သွားကြသည်။ သူတို့လက်တွင်း မိုင်းယောင်းကျသွားသည်။ ၂ ရက်ကြာ ပြန်တိုက်ပြီးမှ မိုင်းယောင်းကို ပြန်ရခဲ့ပါသည်။ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပွားချိန်၌ စာရေးသူ ကျွန်တော်သည် တပ်မတော် (ကြည်း) တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း ဗထူးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေချိန်ဖြစ်၏။

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး သတင်းစကားများ အများကြီး ကြားရသည်။ တာဝန်အရ ကျွန်တော်သည် ရပခသို့ ရောက်လေ့ရှိ၏။ ရပခတွင် ကျွန်တော်တို့အပတ်စဉ်မှ ကိုမောင်မောင်သန်းနှင့် ကိုမြင့်ဇော်တို့ ရှိသည်။ ကိုမောင်မောင်သန်းက ဂျီသီဒီ(ထလရ)မို့ သူ့ဆီကို ရပခ ရောက်တိုင်း ဝင်ဖြစ်သည်။ သတင်းစကားများ ကြားနာရသည်။ သူ့ဆီက သတင်းစုံသည်။

“မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကတော့ အတော်ဆိုးသွားတယ်ကွ။ ၂ ရက်လောက် အတော်ပြန်တိုက်ယူရတယ်”

“ချင်း (၃) ဌာနချုပ်နဲ့ ဗျူဟာကုန်းလည်း ကျသွားတယ်”

“ဗျူဟာမှူးကြီး မရှိဘူးလား”

“ဗျူဟာမှူးနဲ့ အဖွဲ့ကလည်း နယ်လှည့်ဗျူဟာ အနေနဲ့ အပြင်ရောက်နေတာ။ မိုင်းယောင်းအတိုက်ခံရတော့ မိုင်းယောင်းမှာ သူ မရှိဘူး”

“ဪ”

“ဒီတိုက်ပွဲမှာ ချင်း (၃)၊ ခလရ (၅)၊ သနက (၁) နဲ့ (၂) တို့တော့ အတော်ခံလိုက်ရတယ်။ ချင်း (၃) နဲ့

ခလရ (၅) က စခန်းအတိုက်ခံရတော့ အထိပိုပြီးနာတယ်။ သနက (၁) နဲ့ (၂) ကတော့ စစ်ကူလိုက်တဲ့အဖွဲ့ဆိုတော့ နည်းနည်းတော်သေးတာပေါ့။”

“ဪ”

ဤသည်မှာ ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်သန်းနှင့် တွေ့စဉ် က ရပခတွင် သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည့်စကားများ ဖြစ်ပါသည်။ ဗထူးတိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင်လည်း မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲအကြောင်းကို သင်တန်းသားများက အတော်ပြောကြပါသည်။ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲက အရပ်သူ အရပ်သားများထံ ဂယက်ရိုက်ခဲ့၏။

ဗကပတွေက မြို့သူမြို့သားတွေကို မတရားကျင့်သွားကြောင်း၊ ပစ္စည်းတွေ လုယက်ယူငင်သွားကြောင်း၊ လူတွေသတ်သွားကြောင်း၊ ရသမျှပစ္စည်းတွေကို သယ်သွားကြောင်း စသည် စသည်များပါပေ။

၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် တပ်မတော် (ကြည်း) တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း ဗထူးမှ သနက(၁) ခေါ် အမှတ် (၁) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းသို့ တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်မှူး Promotion ဖြင့် ပြောင်းရ၏။ ထိုအခါ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ

အကြောင်း ပိုသိလာရ၏။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်၌ မိုင်းယောင်းကို သနက (၁) နှင့်အတူ စစ်ဆင်ရေးဝင်ရသောအခါ မိုင်းယောင်းအကြောင်းနှင့် မိုင်းယောင်းပတ်ဝန်းကျင်က အသူရာ ခေါ် ဗကပများအကြောင်းကို ပိုသိလာသည်။

မိုင်းယောင်း အတိုက်ခံရစဉ်က မိုင်းယောင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ တပ်ပါးလှသည်။ L of C သို့မဟုတ် Line of Communication ခေါ် ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းက ရှည်လှသည်။ မိုင်းယောင်းဗျူဟာက ဒါတွေကို ထိန်းနေရသည်။ ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းဖြတ်၊ မိုင်းယောင်းကားလမ်း မိုင် ၁၀၀ ခန့်ရှိသည်။ အလားတူ မိုင်းယောင်း၊ မိုင်းဖြတ်၊ တာချီလိတ်ကားလမ်းကလည်း မိုင် ၁၀၀ ခန့်ရှိသည်။ မိမိတို့တပ်မတော်က ဒီဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းကြီးတွေကို ထိန်းနေရသည်။ ဗကပတွေမှာ ဘာမှ ထိန်းစရာ သိမ်းစရာ မရှိပါ။ သူတို့ဌာနချုပ်ဆိုတာတွေကလည်း တရုတ်နယ်စပ်နှင့် ကပ်ပြီးနေကြ၏။ မိုင်းယောင်းကို ဝင်တိုက်သွားသော ဗကပတပ်မဟာ (၈)၊ တပ်မဟာ (၆၈၅)၊ တပ်မဟာ (၇၆၈) နှင့် ကော် (၈၁၅) ဆိုသည့်တပ်များ၏ ဌာနချုပ်များအားလုံး တရုတ်နယ်စပ်နှင့် ကပ်လျက်ရှိကြ၏။

တပ်မဟာ (၈) က မိုင်းမခိုင်းလား၊ တပ်မဟာ (၆၈၅) က မိုင်းယန်းမြောက်ဘက်က မိုင်းပေါက်၊ တပ်မဟာ (၇၈၆)က မိုင်းယန်းအရှေ့ဘက်က ဆီလူး၊ ကော် (၈၁၅)က ဝမ်ဆော ဝမ်ဖိုင်၊ အားလုံး တရုတ်ပြည်နှင့် ဘာမှမဝေး။ မိုင်းမခိုင်းလားဆို ချောင်းစောင်းသေးလေးသာ ခြားသည်။ သူတို့တွင် **Outpost** တပ်စခန်းများလည်း သိပ်မရှိပါ။ ပန်ယန်း ပန်ဆန်း ဗကပဗဟိုကို ကာထားသည့် မော်ဖ မြောက်ခြမ်းနှင့် မိုင်းပျင်းမြောက်ခြမ်း၊ ဒေသများတွင်သာ အခိုင်အမာစခန်းများ ရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်ကမူ **L of C** အားလုံးကို လုံခြုံရေးယူထားရသည်။ မြို့ကြီးတွေကို အကာအကွယ်ပေးထားရသည်။ ဗကပတွေလောက် လွယ်လွယ်ကူကူ သွားလာ၍ မရပါ။ ဤသို့ဖြင့် စစ်ကစားနိုင်မှု အခွင့်အလမ်း ပိုသာသော ဗကပများ မိုင်းယောင်းကို ဝင်တိုက်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ ရနိုင်တာတွေသယ်ပြီး ဆုတ်သွားကြသည်။

၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် မိုင်းယောင်းကို သနက (၁) နှင့်အတူ ရောက်သွားသည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ် နွေကျမှ မိုင်းယောင်းမှ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ကိုးလကျော် ဆယ်

လနီးပါးနေခဲ့ရသဖြင့် မိုင်းယောင်းအကြောင်း တော်တော် သိခဲ့သည်။ တကယ်တော့ မိုင်းယောင်းကား အစားအစာ ပေါများပြီး ပျော်စရာကောင်းသော မြို့ကလေးပါပေ။ သူပုန်သူကန်မရှိရင်တော့ လောကနိဗ္ဗာန်လေးပေါ့ခင်ဗျာ။ တျွန်တော်အတွက်တော့ မိုင်းယောင်းကား အမောပြေ **Oasis** လေး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပြောပါဦးမည်။ မိုင်းယောင်းတွင် ကျွန်တော် လမုန်းအက တတ်သွားသည်။ လမုန်းအကက မိုင်းယောင်းက လိရမ်းတို့၏ ရိုးရာအက၊ ကျိုင်းတုံက ဂုံရမ်းတို့၏ ရိုးရာအက၊ ကတာချင်း တူရင်တောင် မိုင်းယောင်းရမ်း ခေါ် လိရမ်းတို့က ပိုပြီးရိုးရာဆန်သည်။ လိရမ်းတွေက ထဘီဝတ်ပြီး ငွေခါးပတ် ပတ်သည်။ မုသိမ်ထီး ဆောင်းသည်။ ခေါင်းတွင် ဆံထုံးကြီးများကို နဖူးထိပ်ထက်တွင် ထုံးတတ်ကြသည်။ ရှေးမြန်မာမကြီးများနယ်ပါပင်။ အသားရောင်က ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကြသည်။ သူတို့၏လမုန်းက နွဲ့နှောင်းသည်။ ညင်သာညက်ညောသည်။ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ မထိရ။ မကိုင်ရပါ။ ကျိုင်းတုံ လမုန်းက နည်းနည်းကြမ်းသည်။ အဝတ်အစားကလည်း ခေတ်မီကြသည်။ ဂါဝန်တွေ

ဘောင်းဘီရှည်တွေ ပါချင်သည်။ မိုင်းယောင်းလို လမုန်း သန့်သန့် မဟုတ်။ မိုင်းဖြတ်တို့ တာချီလိတ်တို့ဆိုက ယိုး ဒယားနှင့် နီးသွား၍ ပိုပြီးရိုးရာမဆန်တော့။ အနောက် တိုင်းဆန်သွားသည်။ **Ball Dance** လို **Rock and Roll** လိုလို ဖြစ်ကုန်သည်။

ရိုးရာလမုန်းကို ကျွန်တော်သည် မိုင်းယောင်းတွင် သီးသန့်သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ဒါက မိုင်းယောင်းကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်စရာ တစ်ခုပါ။

နောက်တစ်ခုက မိုင်းယောင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးကနေပြီး ဗိုလ်မှူးဖြစ်ခဲ့သည်။ **Promotion** အတွက် **Due date** ပြည့်ပြီး လေးငါးဆယ်ရက်အတွင်း **Major** အပွင့်ကလေး တပ်ရသည်။ မြောက်ကြွ မြောက်ကြွနှင့် တောထဲမှာပင် ရွှေရောင် **Major** အပွင့်ကလေးတပ်ပြီး ဆောင့်ကြွားကြွားနှင့် လွှားလွှားလွှားလွှား သွားလာနေသော ကျွန်တော့်အား အမြင်မတော်သူများက တားကြရသည်။ အမည်းရောင်အပွင့်တပ်ဖွဲ့ ပြောကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် မိုင်းယောင်းတွင် **Major** ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်ခုက နာမည်သိပ်ကြီးနေသော ဗကပ များနှင့် နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ တွေ့ရသည်။ စစ်သားချင်းတူ ရင် ပိုပြီးကြိုးစားသူ ချွေးထွက်ခံသူက သာစမြဲ။ ကြိုးစား တာချင်းတူရင် သတ္တိရှိသူက သာစမြဲ။ သတ္တိရှိတာချင်းတူ ရင် ဉာဏ်သုံးသူက သာစမြဲ။ ဉာဏ်ချင်းတူရင် ပိုပြီး အပင်ပန်းခံသူက သာစမြဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ထိုသို့ ခံယူထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဗကပတွေနှင့်ပြိုင်လျှင် အမြဲ ဉာဏ်သုံးပြီး ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူက **R.P.G** နှင့်ပစ်လျှင် ကိုယ်က **M79** နှင့် ပြန်ပစ်သည်။ တစ်လက်တည်းမဟုတ်။ လေးငါးလက်ဆိုင်ပစ်သည်။ ၆၀ မီလီမီတာစိန်ပြောင်းကို ဖောဖောသီသီ သုံးသည်။ သူတို့ **Counter** ကောင်တာကို မမူပါ။ အချို့က ကောင်တာကြောက်၍ ငြိမ်ခံသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လက်သွက်ခြေသွက်ဖြင့် ၆၀ မီလီမီတာ သာမက ၈၁ မီလီမီတာကိုပါ သုံးစားသင့် သုံးသည်။ လက်နက်ကြီးများများသုံးရာ တစ်လုံးလောက် မှန်သွား လျှင်ပင် ရန်သူဖြိုးသွားတော့သည်။ ဤသို့နှင့် နာမည်ကျော် မိုင်းယောင်းမှာ တိုက်ပွဲတိုင်း အောင်ခဲ့သည်။ တပ်ကလည်း နာမည်ကြီး သနက (၁) ဖြစ်တာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။

တပ်ရင်းမှူးကလည်း ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို အလိုလိုက် သည်။ အားကိုးသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်ရတာ ပျော်သည်။

ဒါသာမက မိုင်းယောင်းက ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် အမဲအသားငါးလည်း ပေါလူသည်။ ကြက်၊ ဘဲ၊ အမဲဝက်၊ ငါး စားစရာ အကုန်ရသည်။ ဈေးလည်း ချိုသည်။ မြို့လယ် ဖြတ်စီးနေသော နမ့်မယောင်းချောင်းထဲ ရေချိုးရတာလည်း ပျော်စရာကောင်းသည်။ ဘယ်လော့ကစစ်ထွက် တိုက်ရ တိုက်ရ မိုင်းယောင်းပြန်ဝင်ပြီး လဲမုန်းပွဲလေး တစ်ပွဲ လောက် နွဲ့လိုက်ရလျှင် အမောပြေသွားသည်။ မိုင်းယောင်း စပါးအရက်ကလေးကလည်း ကောင်းလှသည်။ တရုတ် မော့ထိုင်နှင့် အရသာက အတူတူပါပင်။ ထို့ကြောင့် ပျော်စရာကောင်းသည့် မြို့မိုင်းယောင်းဟု ကျွန်တော်က ခံယူထားခဲ့သည်။

ဤစာရေးနေချိန်တွင် -

မိုင်းယောင်းက ပြန်ခဲ့တာ အနှစ် ၃၀ ရှိခဲ့ပြီ။ မိုင်း ယောင်းကို သတိရနေဆဲ။ အဲဒီကတည်းက ပြန်မရောက် တော့ပါ။

ယခု မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲရေးတော့ ဒါတွေကို သတိရနေသည်။ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကို ဘယ်သူမှ ရေး မသွားကြပါ။ ရေးတာလည်း မတွေ့မိပါ။ ကြာရင် ကွန်လုံ ရက် ၄၀ လို၊ ခြူးရွှေပန်ကောက်လို၊ နောင်လိုင်ပါဖန် လို၊ စီစီဝမ်တာပန်လို လူတွေ မေ့သွားကြမည်။ ကျွန်တော် က ဒီတိုက်ပွဲကြီးများကိုရေးရန် ကျွန်တော့်အတွက် သမိုင်းပေးတာဝန်ဟု မှတ်ယူသည်။ ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၃၀ ကျော်က ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သည့် မိုင်းယောင်း မြို့ ကလေးအား ပြန်လည်လွှမ်းတသတိရရင်း ၁၉၈၀ ခုနှစ်က “မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကြီး” အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိသလို နားလည်သလို ခံစားတင်ပြလိုက်ရပါ သည်ခင်ဗျား။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ
သောင်းဝေဦး
၁၁/၆/၂၀၁၂။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁)

မိုင်းယောင်းအကြောင်း သိကောင်းစရာ

နိဒါန်း

မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံးက မိုင်းယောင်း မြို့ကလေးကို ၁၉၈၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ မိုးတွင်းတွင် ဗကပ တို့ ဝင်တိုက်သွားကြသည်။

မိုင်းယောင်း ကျသွား၏။ ၂ ရက်ကြာ ပြန်ပြီး တိုက်ယူရသည်။

တိုက်ပွဲဂယက်မှာ အတော်ကြီးကျယ်ပါသည်။

လူထုကြားမှာပါ ရိုက်ခတ်သွားသည်။

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန်၌ စာရေးသူ ကျွန်တော်သည် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ဗထူးတပ်မြို့ရှိ တပ်မတော် (ကြည်း) တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၌ ဦးစီးအရာရှိ တတိယတန်းတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေပါသည်။ သင်တန်းကျောင်းကြီးမို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က သင်တန်းသားများ လာရောက်သင်တန်းတက်နေကြရာ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲအကြောင်းကို ဟိုကဒီက သတင်းစကားအများအပြားအား သင်တန်းသားများထံမှ ကြားနာရသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က တောင်ကြီးမြို့ကိုသာ ရောက်ဖူးပြီး တောင်ကြီးအရှေ့ဘက်က ဟိုပုံးပင် မရောက်ဘူးသေးပါ။ ကျိုင်းတုံဆို ဝေးရော။ ထိုစဉ်က မိုင်းယောင်းသည် ကျိုင်းတုံရှိ ရှေ့တန်းတပ်မ (၈၈)၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်က ဖြစ်သည်။ မိုင်းယောင်းတွင် တပ်မ (၈၈) မှ နည်းဗျူဟာတစ်ခု ထားရှိသည်။ ရှေ့တန်းတပ်မ (၈၈) သည် မိုင်းယောင်းတွင် ဗျူဟာတစ်ခု၊ မိုင်းခတ်တွင် ဗျူဟာတစ်ခု ထားရှိသည်။ ကျိုင်းတုံတွင်မူ ရပခ အခြေချဗျူဟာ ရှိသည်။

မြရတနာစာပေ

မိုင်းယောင်းအတိုက်ခံရပြီး မိုင်းယောင်း ကျသွားသည်ဆိုတော့ အားလုံးက အံ့အားသင့်ကြ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိုင်းယောင်းက ကျသွားရတာလဲ။ ဗျူဟာက ဘာလုပ်နေလဲ။ ချင်း (၃) တပ်ရင်းဌာနချုပ်ပါ ကျသွားတော့ ချင်း (၃) က တပ်တွေက ဘာလုပ်နေလဲ။ ဘယ်သွားနေကြလဲ။ အားလုံးက မေးစရာများ ဖြစ်လာပါ၏။

ထိုမေးခွန်းများ၏ အဖြေကို ကျွန်တော် မသိပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ဘက်က တပ်အခင်းအကျင်းနှင့် ဗကပတို့၏စုဖွဲ့မှုများ အင်အားများကို ကျွန်တော် မသိပါ။ မြေအခြေအနေကိုလည်း မသိပါ။

၁၉၈၁ ခုနှစ်၌ ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးအဆင့်မှ တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်မှူးအဆင့် Promotion ဖြင့် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သည့် သနက (၁) ခေါ် အမှတ် (၁) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းသို့ ပြောင်းရသည်။ ကျိုင်းတုံလွယ်မေ့ဒေသတွင် စစ်ဆင်ရေး တစ်ပတ်ဝင်ပြီး ၁၉၈၂ ခုနှစ် မိုးတွင်းတွင် မိုင်းယောင်းဒေသသို့ စစ်ဆင်ရေးဝင်ရောက်ရသည်။ မိုင်းယောင်းဒေသနှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့တွေ့ရသည်။ မိုင်းယောင်းတစ်ခွင် ပြုပြင်အောင် သွားခဲ့ရ

မြရတနာစာပေ

သည်။ မိုင်းယောင်းဒေသမှာ ကိုးလ၊ ဆယ်လကြာပြီး ၁၉၈၃ ခုနှစ် နွေ သင်္ကြန်နားနီးမှ မိုင်းယောင်းက ပြန်ခဲ့ရသည်။

ထိုအခါ ဗကပတွေ ဘာကြောင့် မိုင်းယောင်းကို ဝင်တိုက်သလဲ။ ဘာကြောင့် ဗျူဟာကုန်းအပါအဝင် ချင်း (၃) တပ်ရင်း ဌာနချုပ်ပါ ကျဆုံးခဲ့ရသလဲ။ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား ချိန်တွင် မိမိတပ်တွေက ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲ စသည် စသည်များကို သိလာရပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် တွေ့သိခဲ့သည်များကို မှတ် သားထားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် 'စာတွေ ရေးဖြစ်တော့ စစ်သားစိတ်မကုန်သဖြင့် ကိုယ်တွေ့စစ်မှတ်တမ်းများကို သာ ဦးစားပေးရေးခဲ့သည်။ ဤကိုယ်တွေ့စစ်မှတ်တမ်းများ နှင့်ပင် သောင်းဝေဦး ကို စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးက သိလာ ကြသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီး၏ လက်ခံအားပေးမှုကြောင့် စစ်စာပေများ စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားခဲ့သည်။

တာဝန်များမှ အငြိမ်းစားယူပြီးသည့်နောက် စာရေး သည့်အလုပ်ကိုသာ ဇောက်ချခဲ့ရာ ကိုယ်တွေ့စစ်မှတ်တမ်း များကိုသာမက မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျော်ကြားခဲ့သော တိုက်ပွဲ ကြီးများကိုပါ ကြိုးစားရေးသားခဲ့ပါသည်။

စိစိဝမ်တာပန်တိုက်ပွဲကြီး

မိုင်းယန်းတိုက်ပွဲ

နောင်လိုင်ပါဖန်တိုက်ပွဲ

ဘိန်းစစ်ဆင်ရေးများ

ပဲခူးရိုးမတိုက်ပွဲများ

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်စစ်ဆင်ရေးများ

ကွန်လုံ ရက် ၄၀ တိုက်ပွဲကြီး

မော်ဖဒေသတိုက်ပွဲများ

ခြူးရွှေပန်ကောက်တိုက်ပွဲကြီး

စသည် စသည်ဖြင့် တိုက်ပွဲကြီးပေါင်း အတော် များများကို ရေးခဲ့၏။ ဖော်ပြပါတိုက်ပွဲများတွင် တိုက်ပွဲ ကြီးတစ်ပွဲ၊ နှစ်ပွဲ၌ ကျွန်တော် ပါခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူ မိမိတပ်အခင်းအကျင်းနှင့် နယ်မြေဒေသ အခြေအနေများ ကို ကျွန်တော် သိသည်။ ကျွန်တော်မပါသော တိုက်ပွဲများ အတွက်ကား ထိုတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာဒေသများသို့ ကိုယ်တိုင် ကွင်းဆင်းကာ ကြည့်ခဲ့သည်။ မြေအခြေအနေ လေ့လာ သည်။ ဓာတ်ပုံဖြင့် မှတ်တမ်းများ တင်ခဲ့သည်။ တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သူများနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ...

စိစိဝမ်တာပန်တိုက်ပွဲကြီးအတွက် မူဆယ်၊ နမ့်ခမ်း နှင့် စိစိဝမ်တာပန် တောင်ကုန်းများပေါ်အထိ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သည်။

ကွန်လုံ ရက် ၄၀၊ တိုက်ပွဲကြီးအတွက် ကွန်လုံ၊ လောက်ကိုင်နှင့် ကုန်းကြမ်းအထိ ကျွန်တော် သွားခဲ့သည်။

ခြူးရွှေပန်ကောက်တိုက်ပွဲကြီးအတွက် ခြူးရွှေပန် ကောက် စခန်းများအနီးထိ အရောက်သွားခဲ့သည်။ ဟိုပန် ကို ရောက်ခဲ့သည်။

ပဲခူးရိုးမတိုက်ပွဲများအတွက် ပဲခူးရိုးမကို အခေါက် ခေါက်အခါခါ ရောက်ခဲ့သည်။ သွားခဲ့သည်။ ရိုးမကို ဟို ဘက်ဒီဘက် အကြိမ်ကြိမ်ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။

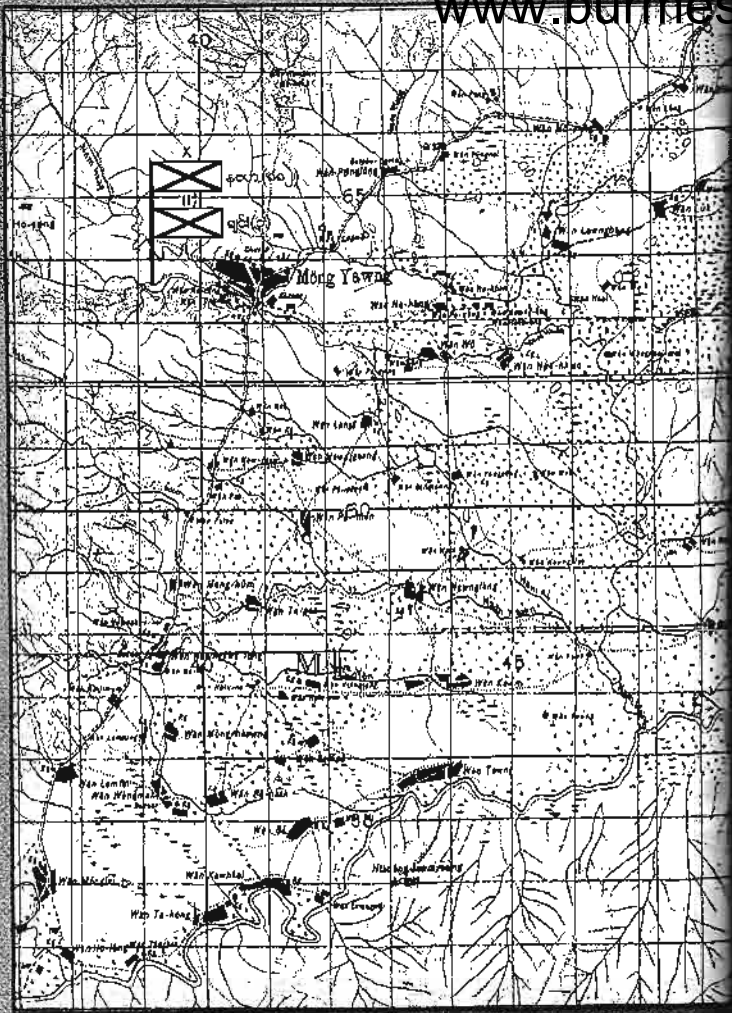
မြစ်ဝကျွန်းပေါ်စစ်ဆင်ရေးများအတွက် မြစ်ဝကျွန်း ပေါ် မြို့ရွာများသို့ အကြိမ်ကြိမ်သွားခဲ့သည်။

ယခု မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲအကြောင်း ရေးတော့ မိုင်းယောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်မသွားတော့ပါ။ မိုင်းယောင်း တွင် လပေါင်းအတော်ကြာ နေခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မိုင်းယောင်း တစ်ခွင်ကို မျက်လုံးတွင် မြင်နေသည်။ အားလုံးနီးပါး သိ

မြရတနာစာပေ

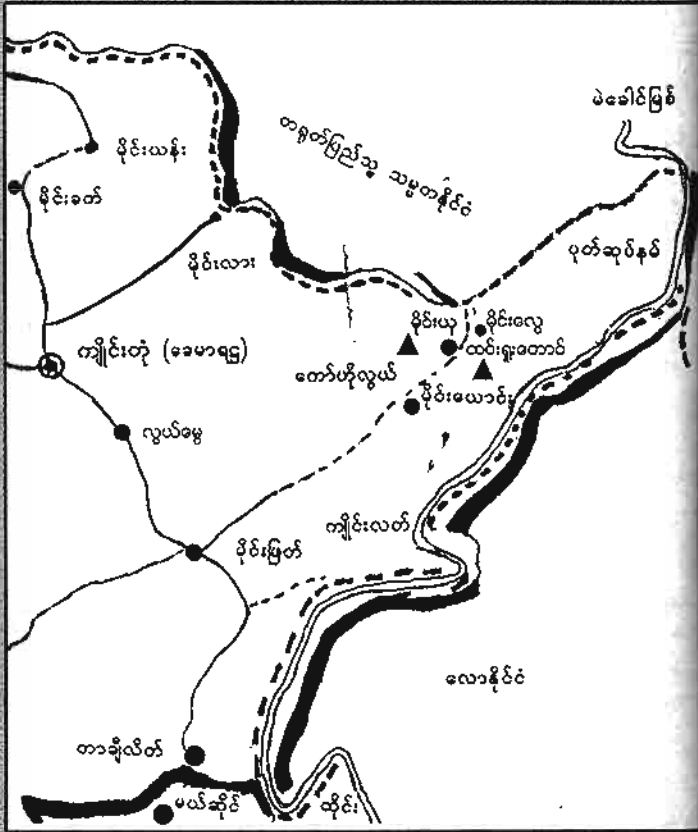
မိုင်းယောင်းနှင့် ကော်ဟိုလွယ်၊ ထင်းရှူးတောင်ဒေသပြမြေပုံ

မိုင်းယောင်းမြို့နှင့် မိုင်းယောင်းဒေသပြမြေပုံ

မိုင်းယော့ မိုင်းယော့နှင့် တောင်တိုလွယ်၊ တောင်ရှာတောင်ဒေသပြမြေပုံ

မိုင်းယောင်း၊ မိုင်းယု နှင့် တော်ဟိုလွယ် ထင်းရှူးတောင်ဒေသပြမြေပုံ

မိသည့်။

မိုင်းယောင်းမြို့ကလေးနှင့် မိုင်းယောင်းပြန့်။ အရှေ့ဘက် မိုင် ၂၀ ခန့်တွင် မဲခေါင်မြစ်နှင့် လောနိုင်ငံ။

မြောက်ဘက်တွင် မိုင် ၂၀ ကျော်သွားပြီးက ထရုတ်ပြည် ဆစ်ဆောင်ပန်နားဒေသ။ တောင်ဘက်တွင် မိုင်းဖြတ်နှင့် တာချီလိတ်။ တာချီလိတ်ကျော်က ယိုးဒယား နိုင်ငံ မဲဆိုင်မြို့။

အနောက်ဘက်တွင်ကား လွယ်မွေနှင့် ကျိုင်းတုံ။ ထိုဒေသအားလုံးလိုလို ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေ ထိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တကယ်တော့ မိုင်းယောင်းမြို့ကလေး စား သုံးနိုင်ငံနယ်စပ်မြို့ကလေး ဖြစ်ပေသည်။ သာမန် ပြည်သူတွေအတွက် ခေါင်သောဒေသဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ အဆက်အသွယ်မှာ ကားလမ်းသာရှိသည်။ ကားလမ်းကို လည်း ထိုစဉ်က တပ်မတော်ယာဉ်တန်း Convoy များသာ သွားလေ့သွားထရှိသည်။ Very isolated ဆိုသော်ရပါ၏။

ဗကပတို့သည် တရုတ်နိုင်ငံ၏အကူအညီကို ဘက် ပေါင်းစုံက ရခဲ့သည်။ ယုတ်စွအဆုံး စစ်အကြံပေးများ။

မြန်မာ့စာပေ

လက်နက်ကြီးတပ်ဖွဲ့များကိုပင် တရုတ်တို့က ပေးခဲ့သည်။
ဗကပခေါင်းဆောင်ကြီးများအတွက် ပေါက်ဖော်မများကိုပင်
တရုတ်တို့က ပို့ပေးခဲ့သည်။

“ဒီတော်လှန်ရေးစစ်ပွဲကြီးက အချိန်ကာလတစ်ခု
ကြာမယ်။ မင်းတို့ ဒီအတိုင်း ကြာကြာနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။
မြန်မာနိုင်ငံလည်း ပြန်နိမ့်ကြဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့
အိမ်ထောင်ပြုကြပါ။ အိမ်ထောင်ပြုရင်လည်း နို့ဆီက ကွန်
မြူနစ်အမာခံ ကေဒါတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုကြပါ။”

ဟု တရုတ်တို့က ဆိုခဲ့ကြသည်။ ဗဟိုကော်မတီဝင်
ရဲဘော်အောင်ကြီးက စပြီး တရုတ်အမျိုးသမီးနှင့် အိမ်
ထောင်ပြုခဲ့သည်။ ရဲဘော်အောင်ကြီး၊ ဗိုလ်ထွန်းငြိမ်း စသူ
တို့ လူကြီးပိုင်းက လူအသီးသီး တရုတ်အမျိုးသမီးများနှင့်
အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ကြသည်။

တရုတ်ကွန်မြူနစ်တို့က ဗကပများအား စစ်ရေး
စစ်ရာသဘောတရား သင်တန်းများကိုလည်း ပို့ချပေးခဲ့
သည်။ အရှေ့မြောက်စစ်ဒေသကို ဖွဲ့စည်းပေးပြီး နယ်စပ်မှာ
တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲစေသည်။ မော်စီတုန်း၏ စစ်ရေးသီအိုရီ
များကို Apply လုပ်စေသည်။

- မော်စီတုန်း၏ စစ်ရေးသီအိုရီနှင့်
 - * စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ ရန်သူကို အရင်တိုက်
 - * အမာရှောင် အမွတ်တိုက်
 - * ရန်သူတစ်ဆက်ကို မိမိဆယ်ဆနဲ့တိုက်
 - * နိုင်ဖို့သေချာတဲ့ တိုက်ပွဲကိုသာတိုက်
 - * အစွန်အဖျားအကျဆုံး စခန်းကို အရင်တိုက်
 - * စစ်ကူလာဖို့ ခက်တဲ့စခန်းကို အရင်တိုက်
 - * ထီးထီးဖြစ်နေတဲ့ စခန်းကို အရင်တိုက်
- စသည်တို့ပါရှိလေသည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ် မင်းရန်အောင်စစ်ဆင်ရေးကြီးတွင်
မော်ဖဒေသကို လက်လွှတ်ခဲ့ရပြီး အထိနာခဲ့သော ဗကပ
တို့သည် လက်စားချေတိုက်ပွဲကြီးများ ဖော်ထုတ်ရန်စီမံခဲ့၏။
ထိုအစီအမံအရ -

၁၉၈၀ ခုနှစ် ဧပြီတွင် မိုင်းယန်းမြို့ကလေးကို
အင်အား ၁၀၀၀ ခန့်နှင့် ဝင်တိုက်ခဲ့သည်။ မိုင်းယန်း လုံခြုံ
ရေးတာဝန်ယူထားသော ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဖုန်း ဦးစီးခမရ
(၁၀၈) စစ်ကြောင်း (၁) နှင့် တပ်ခွဲ (၃)ခွဲက အပြင်းအထန်
ပြန်လည်ခုခံသဖြင့် မြို့မသိမ်းနိုင်ဘဲ အကျအဆုံးများစွာဖြင့်

ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ရသည်။

ဤသည်ကို မကျေနပ်နိုင်သော ဗကပ ဗဟို စစ်ကော်မရှင်က နောက်နှစ်လ၊ သုံးလအကြာတွင် စုစည်းရသမျှ တပ်အင်အား ၁၅၀၀ ခန့်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံးက မိုင်းယောင်းမြို့ကလေးအား ဝင်တိုက်လေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လတွင် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့ရပါသည်ခင်များ။

မိုင်းယောင်းမြို့၏ ပထဝီဝင်အချက်အလက်များ

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကြီးအကြောင်း မရေးမီ အခြားသော ကျွန်တော်စာအုပ်များနည်းတူ မိုင်းယောင်းမြို့ကလေး၏ ပထဝီဝင်အချက်အလက်များကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ သို့မှသာ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကို ရှုမြင်သုံးသပ်ရာတွင် စာရှုသူများ အခြေအနေမှန်နှင့် ပိုမိုနီးစပ်ပြီး သင့်လျော်သည့် ကောက်ချက်များ ချနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ ထိုစဉ်က ရန်သူများသည် ကျွန်တော်တို့၏ ဌာနချုပ်များနှင့် အလှမ်းဝေးသော Very

isolated ဖြစ်နေသည့် အစွန်အကျဆုံး မိုင်းယောင်းမြို့ကလေးအား အသေအချာ ရွေးချယ်တိုက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ တိုက်ရာတွင်လည်း မော်စီတုန်း၏ ပြောက်ကျားသီအိုရီပါ -

- * အစွန်အကျဆုံးစခန်းကိုတိုက်
- * ထီးထီးဖြစ်နေသည့် စခန်းကိုတိုက်
- * စစ်ကူလာရန်ခက်ခဲသည့် စခန်းကို တိုက်
- * ရန်သူတစ်ဆက်ကို မိမိ ဆယ်ဆနဲ့တိုက်

ဟူသော Principle များအရ ဆောင်ရွက်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။

မိုင်းယောင်းမြို့ကလေး၏ ပထဝီဝင်အချက်အလက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်ခင်များ။

တည်ခုံရာ

မိုင်းယောင်းမြို့ကလေးသည် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းတွင် ပါဝင်၏။ သံလွင်အရှေ့ခြမ်းရှိ ကျိုင်းတုံခရိုင်၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင်ရှိသဖြင့် ရှမ်းအရှေ့ဆိုသော် ရပါ၏။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အရှေ့ဘက်အစွန်အကျဆုံး မြို့ကလေးဖြစ်၏။

ပထဝီဘာသာအရဆိုပါက မြောက်လတ္တီတွဒ် ၂၀ ဒီဂရီနှင့် ၂၂ ဒီဂရီကြား အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ် ၁၀၀ ဒီဂရီနှင့် ၁၀၁ ဒီဂရီကြားတွင် ရှိပေသည်။

ဆက်စပ်မြို့နယ်များအဖြစ် မြောက်ဘက်တွင် မိုင်းမ၊ မိုင်းလားနှင့် တရုတ်-မြန်မာ နယ်နိမိတ်၊ တောင်ဘက်တွင် မိုင်းဖြတ်နှင့် တစ်ချီလိတ်မြို့နယ်များ၊ အရှေ့ဘက်တွင် မဲခေါင်မြစ်နှင့် လောနိုင်ငံ၊ အနောက်ဘက်တွင် ကျိုင်းတုံနှင့် လွယ်မွေမြို့နယ်များ ရှိပေသည်။

မြေမျက်နှာပြင်

မိုင်းယောင်းမြို့ကလေးမှာ တောင်သေလာ ခွေကာဝိုင်းသည် အခြားရှမ်းမြို့ကလေးများနယ် ဖြစ်ပါပေသည်။

ပတ်ပတ်လည်မှာ တောင်တွေ ဝိုင်းနေသည်။ တောင်တွေက မြင့်လည်း မြင့်ကြသည်။ ပေ ၃၀၀၀/၄၀၀၀ မှသည် ၆၀၀၀/၇၀၀၀ ထိ ရှိတတ်၏။ အခြားသော ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းက တောင်များလို၊ ကျိုင်းတုံတစ်ဝိုက် တောင်များလို တောင်ပြောင်များ မဟုတ်မူဘဲ တောင်ပေါ်အမြစ်မီးသစ်တောများနှင့် ဝါးတောကြီးများ ဖုံးလွှမ်းနေ

သည် တောင်တွေသာ ဖြစ်ကြပါ၏။ အချို့နေရာများတွင် ဘေး တောင်ပေါ်ထင်းရှူးတောကြီးများကို တွေ့ရပါသည်။

စာရေးသူ လအတန်ကြာ Outpost ထိုင်ခဲဖူးသော မိုင်းယုအနီးက ထင်းရှူးတောင်ဆိုပါက တောင်ကြောကြီး ဘစ်ခုလုံး ထင်းရှူးတောချည်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ အခြားအပင်များ မရှိပါ။ တောင်အောက် ရေချောင်းနံဘေးနှင့် ချောင်းရိုး ဘစ်လျှောက်တွင်ကား ဝါးတောနှင့် သက်ကယ်တောများသာ ဖြစ်ပါ၏။

မိုင်းယောင်းတွင် မြေပြန့်လွင်ပြင်မှာ မိုင်းယောင်းမြို့ကလေး ပတ်ဝန်းကျင်၌သာ ရှိ၏။ မိုင်းယောင်းပြန့်သည် ဘေး အလျား ၁၅ မိုင်နှင့် အနံ ၅ မိုင်ခန့်ရှိပြီး ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက် ပေ ၃၀၀ ခန့်သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မြေနှင့် မိုးကာလ၌ မိုင်းယောင်းပြန့်သည် ပူအိုက်စွတ်စိုပေသည်။ ထို့ကြောင့် မိုင်းယောင်းပြန့်အတွင်းတွင် ရှားရှားပါးပါး မြန်မာနိုင်ငံအပူပိုင်းဇုန်မှ မန်ကျည်းပင်များ စိုက်ပျိုး၍ ချ၏။ အုန်းပင်များလည်း စိုက်ပျိုး၍ရ၏။ ဆူးပင်များလည်း ခေါက်ရောက်၏။

ထို့ပြင် မိုင်းယောင်းပတ်ဝန်းကျင်၌ ချောင်းငယ်

မြောင်းငယ်များ ပေါများလှပြီး ထင်ရှားသော မြစ်ချောင်းများမှာ မဲခေါင်မြစ်၊ နမ့်မလင်းချောင်း၊ နမ့်မလွေချောင်းနှင့် မိုင်းယောင်းမြို့တွင်း ဖြတ်စီးနေသည့် နမ့်မယောင်းချောင်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုမြစ်ချောင်းအားလုံး အရှေ့ဘက်က မဲခေါင်မြစ်ကြီးထဲ စီးဝင်ကြလေသည်။

ရာသီဥတု

ရာသီဥတုမှာ စွတ်စိုသောရာသီဥတုဖြစ်၍ နှစ်စဉ် မတ်လမှ နိုဝင်ဘာလအထိ မိုးရွာသွန်းတတ်ပါသည်။ သြဂုတ်နှင့် စက်တင်ဘာလများသည် မိုးအများဆုံးရွာသောလများဖြစ်ပြီး ဒီဇင်ဘာမှ မိုးပြတ်တတ်ပါသည်။ ပျမ်းမျှ မိုးရေချိန် ၈၀ လက်မရှိပါသည်။ အပူဆုံးလမှာ မေလဖြစ်ပြီး အအေးဆုံးလမှာ ဇန်နဝါရီဖြစ်၏။

သဘာဝပေါက်ဧရာဝတီပင်များ

ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ပေါက်ဧရာဝတီတတ်သည့် တောင်ပေါ်အမြစ်စီးသစ်တောများ ပေါက်ဧရာဝတီတတ်သည်။ မိုင်းယောင်းပြန့်တွင်ကား အပူပိုင်းရန်အပင်များ

နေထိုင်သောလူမျိုးများ

မိုင်းယောင်းဒေသတွင်-

အခါ ခေါ် အိကော ခေါ် ကော်လူမျိုးများ အသင့်အတင့် နေထိုင်ကြသည်။ ပြန့်အတွင်း၌ကား အများအားဖြင့် မိုင်းယောင်းရှမ်း ခေါ် တိုင်းလိ ခေါ် လိရှမ်းများ အများဆုံးနေထိုင်သည်။ လိရှမ်းများကို မြန်မာနိုင်ငံ မိုင်းယောင်းဒေသတွင်သာမက တရုတ်ပြည် ယူနန်နယ်နှင့် လောနိုင်ငံ၊ ယိုးဒယားနိုင်ငံများတွင်လည်း တွေ့ရပါသည်။ သူတို့သည် ရှမ်းတရုတ်အနွယ်များဖြစ်ကြ၏။

တောင်များပေါ်၌ကား တိဘက်မြန်မာ အနွယ်

ဖြစ်သည့် တိုင်းလွယ် ခေါ် တောင်ပေါ်ရမ်းများ ကြိုကြား ကြိုကြား နေထိုင်ကြပါသည်။

အလုပ်အကိုင်အနေဖြင့် အများအားဖြင့် လယ်ယာ လုပ်ငန်းနှင့် တောင်ယာလုပ်ငန်းကိုသာ လုပ်ကိုင်ကြသည်။

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးမှာ များစွာခက်ခဲ၏။ အဓိကအားဖြင့် ကားလမ်းကိုသာ အသုံးပြုကြ သည်။ တောင်ပေါ်နှင့် တောတွင်း၌ လူသွားလမ်းကလေး များသာ ရှိ၏။

ကားလမ်းမှာ -

ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းဖြတ် မိုင်းယောင်းကားလမ်း မိုင်းယောင်း၊ မိုင်းဖြတ်၊ တာချီလိတ်ကားလမ်းနှင့် မိုင်းယောင်း၊ မိုင်းယုကားလမ်းသာ ရှိပါသည်။

အားလုံးမှာ ထိုကားလမ်းမကြီးကိုသာ အမှီပြုပြီး သွားလာကြရသည်။ အခြားလမ်းမကြီးများ မရှိပါ။ တပ် မတော် Convoy များသာ ပွင့်လင်းရာသီ၌ ကားလမ်းကို အသုံးပြုပါသည်။ ရပ်ရွာလူထုမှာ လှည်းများကိုသာ အသုံး

များပါသည်။

မြစ်ချောင်းများမှာလည်း လှေ၊ သမ္ဗန်များ သွား၍ ခေ့ပါ။ သွားလေ့ သွားထလည်း မရှိပါ။ ရေစီးသန်ခြင်း၊ ဆောက်ဆောင်ပေါများခြင်း၊ အကွေ့အကောက် ပေါများ ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မဲခေါင်မြစ်ကြီးတစ်ခုသာ ကျယ်ပြန့်သဖြင့် စက်တပ် လှေကြီးများ၊ မော်တော်များ သွားနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မဲခေါင်မြစ်ကမ်းတွင်ကား မိုင်းယောင်းမြို့နယ်ကျေးရွာများ နှိုသလောက် ဖြစ်ပါသည်။ မိုင်းယောင်းမြို့ကလေးနှင့် မဲခေါင်မြစ်မှာ မိုင် ၂၀ နီးပါး ဝေးကွာ၍ မြို့နှင့်မြစ်ကြားတွင် အလွန်ထူထပ်သော သစ်တောကြီးများနှင့် မြင့်မားသော တောင်ကြီးများ ကာဆီးထားပါသည်။ တောင်ဘက် တာချီ လိတ်မြို့နယ်ရောက်မှသာ မြန်မာနိုင်ငံမှ မဲခေါင်မြစ်ကို အသုံးပြုကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိုင်းယောင်းမြို့နယ် အတွင်း၌ ရေလမ်းခရီး သွားလာနိုင်မှုမရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၂)

ကျွန်တော်နှင့်မိုင်းယောင်း

ကျွန်တော်သည် မိုင်းယောင်းမြို့ကလေးတွင်
တာဝန်အရ ကိုးလ၊ ဆယ်လ နေခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်
တို့ စစ်သားများ ကိုးလ၊ ဆယ်လမှာ သာမန်အရပ်သား
များနှင့်မတူ များစွာခြားနားလှပါသည်။

စစ်သားဖြစ်၍ တောတောင်ရေမြေအနှံ့ ခြေဆန့်
ခဲ့သည်။ ရောက်ပြီဟောဆိုကတည်းက ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။

မြေရတနာစာပေ

အထိ မိုင်းယောင်းအရှေ့အနောက် တောင်မြောက် ခြေလျင်
 လျှောက်ခဲ့ရသည်။ မရောက်ဘူးသည့်နေရာမရှိသလောက်
 ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစု သုံးလေးမျိုးကို
 သိခဲ့ရသည်။ သူတို့စကား နှစ်မျိုး၊ သုံးမျိုးကိုပင် ထမင်းစား
 ရေသောက် ပြောတတ်ခဲ့သည်။ အခါစကား၊ ရှမ်းစကား
 နှစ်ခုက အဓိကပါပေ။ လမ်းရှိုးအရှေ့ခြမ်းတွင် မြောက်ပိုင်း
 ရှမ်းစကား အတန်အသင့် ပြောတတ်ခဲ့သော ကျွန်တော်
 သည် မိုင်းယောင်းတွင် တောင်ပိုင်းရှမ်းစကားကို ပြောင်း
 သင်ရသည်။ လမုန်းကလျှင် နေ့သခံ တောင်ပိုင်းရှမ်း
 စကားတတ်သူက တစ်ပန်းသာသည်။ ကိုယ်ပြောချင်တာကို
 မင်းသမီးလေးများနှင့် နှစ်ကိုယ်ကြားပြော၍ရသည်။ သူတို့
 စကား အတန်အသင့်တတ်သော ကျွန်တော်သည် မိုင်း
 ယောင်းတွင် လမုန်းဘီလူး ဗိုလ်သက်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ မင်း
 သမီးလေးများ၏ မျက်နှာသာပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ မိုင်း
 ယောင်းကား ကျွန်တော့်အတွက် မေ့စရာတွေ အများကြီး
 ချန်ထားရစ်ခဲ့သော မြို့ကလေး ဖြစ်ပါ၏။ မိုင်းယောင်းကို
 ကျွန်တော် ချစ်သည်။ ကျွန်တော် စာတွေရေးဖြစ်တော့
 မိုင်းယောင်းအကြောင်း အတော်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးဖြစ်ခဲ့

သည်။ ရှည်ရှည်လျားလျား ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ မှတ်တမ်း
 တင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခု ဤစာအုပ်တွင် ကျွန်တော် ရေးခဲ့သော
 “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ” စာအုပ် အမှတ် (၂)
 မှ မိုင်းယောင်းနှင့်ဆိုင်သော မှတ်တမ်းမှတ်ရာများကို
 စာရှုသူများ ပြန်လည်ခံစားနိုင်ရန် အောက်တွင် ရှည်ရှည်
 လျားလျား ဖော်ပြလိုက်ပါသည်ခင်ဗျား။

မိုင်းယောင်းဒေသက အတွေ့အကြုံများ

မိုင်းမြတ်မှလည် မိုင်းယောင်းသို့

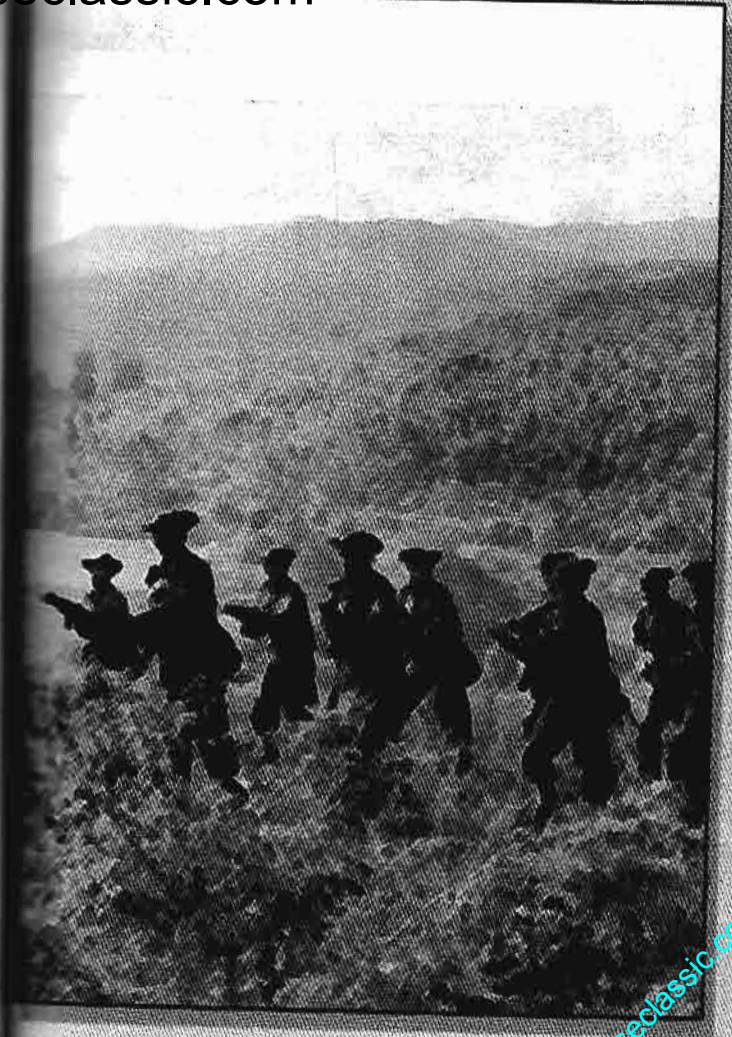
မိုင်းယောင်းသည် မိုင်းမြတ်မှ မိုင် ၅၀ ခန့် ကွာ
 ဝေး၏။ မိုင်းမြတ်မှထွက်သော် တာမ၊ ထိုမှသည် ၂၉ မိုင်၊
 ထို့နောက် မိုင်းဟန်၊ မိုင်းဟော၊ မုံးလိုက်၊ ဟောင်ကျွေ၊
 ထိုမှလွန်သော် မိုင်းယောင်းသို့ ရောက်လေ၏။ မိုင်းယောင်း
 သည် လတ္တီတွဒ် ၂၀ ဒီဂရီနှင့် ၂၂ ဒီဂရီအကြား၊ လောင်
 ဂျီတွဒ် ၁၀၀ ဒီဂရီနှင့် ၁၀၁ ဒီဂရီအကြား တည်ရှိ၍ ပင်လယ်

ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေသုံးလေးရာခန့်သာ မြင့်သည်။
 ပူအိုက်စွတ်စို၏။ မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းဒေသတွင်
 ပေါက်ရောက်တတ်သည့် မန်ကျည်းပင်၊ ထနောင်းပင်
 စသည့်အပင်မျိုးများလည်း ရှိသည်။ အုန်းပင်များလည်း
 ရှိ၏။ မိုင်းယောင်းပြန့်သည်၊ မိုးတွင်းကာလတွင် အမြဲတမ်း
 ရေဖုံးနေတတ်၏။ အင်း၊ အိုင်၊ ချောင်း၊ မြောင်းများ
 ပေါများ၏။ မိုင်းယောင်းပြန့်ကား အလျား ၁၅ မိုင်ခန့်နှင့်
 အနံ ၅ မိုင်ခန့်ရှိ၏။ လျှို့ဝှက်စိမ့်စွမ်းအင်းအိုင်များ ပေါ
 များ၍ ငှက်ဖျားလည်း အလွန်ထူ၏။ မိုင်းယောင်းငှက်မိ
 သွားလျှင် မသက်သာလှပါ။ တချို့ဆို တစ်သက်စာ ဖူလုံ
 သွားအောင် ငှက်ကြောင် ကြောင်သွားတတ်၏။

မိုင်းယောင်းပတ်လည်တွင် ရန်သူများလည်း ပေါ
 များလှချေ၏။ မိုင်းယောင်းခွင်တွင် နာမည်ကြီး တိုက်ပွဲ
 များ ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ကော်ဟိုလွယ် ထင်းရှူးတောင်တိုက်ပွဲ၊
 ကော်မိုးကျားတိုက်ပွဲ၊ ကျောက်တောင်တိုက်ပွဲ၊ ဝမ်ကျိုင်း
 ဆုံရပ်တိုက်ပွဲ၊ ဟိုခိုဘုရားကုန်းတိုက်ပွဲ၊ ဝမ်းဟိုရမ်းတိုက်ပွဲ
 နှင့် ၁၉၈၀ ခုနှစ် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲတို့သည်ကား ထိုစဉ်
 က နာမည်ကြီးသော တိုက်ပွဲများဖြစ်ကြ၏။

မြေဂတနာစာပေ

၁၉၈၀ ခုနှစ်က မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ စစ်ဆင်ရေး မဟာမိတ်တို့၏ အောင်မြင်မှုကို ဖော်ပြသည့် ပုံတစ်ချက်

(၅၅၀၀၀၀၀) ဝန်ထမ်းများ၏ အောင်မြင်မှုကို ဖော်ပြသည့် ပုံတစ်ချက်

၁၉၅၂ ခုနှစ် မိုင်းယောင်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်စဉ်
ထိုတိုက်ပွဲများ၏ အရှိန်ကား မသေသေးပါချေ။

ထို့ကြောင့် “မိုင်းယောင်းမှာ အသက်နဲ့ကိုယ်
အိုးစားမကွဲချင်ရင် မပေါ့နဲ့နော်” ဟု ရောက်ဖူးသူတို့က
တဖွဖွ မှာကြသည်ထင်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ မိုင်းယောင်းသို့ ရောက်လျှင်ရောက်
ချင်း တပ်ရင်းမှူးကြီးနှင့် စစ်ကြောင်း (၁) သုံးခွဲက မိုင်း
ယောင်းအထိ ချီတက်၍ နည်းဗျူဟာသို့ သတင်းပို့ရ၏။
နည်းဗျူဟာမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဖုန်း (ယခု အငြိမ်းစား
သစ်တောရေးရာဝန်ကြီး) ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စစ်
ကြောင်း (၂) နှင့် နှစ်ခွဲမှာ မိုင်းယောင်းနှင့် လေးငါး ခြောက်
မိုင်ခန့်ဝေးသည့် မုံးလိုက်ရွာကြီးတွင် ခေတ္တအခြေပြုရပါ
သည်။ ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်းတွင် တပ်ခွဲမှူးများမှာ
ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းနှင့် ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်တို့ဖြစ်ကြ၏။

ထိုစဉ်က မုံးလိုက်မှာ ဗကပများ နှိပ်စက်ထား
သဖြင့် ရွာပျက်မတတ်ဖြစ်နေသည့်အချိန် ဖြစ်၏။ အိမ်
များမှာ မြေအုတ်များဖြင့် ဆောက်ထားသည့် အိမ်ကြီးအိမ်
ကောင်းများဖြစ်၏။ ရှေးယခင်က အိမ်ခြေရာကျော်ရှိသည့်

မြေရတနာစာပေ

ရွာကြီးပါပင်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ရောက်သည့်အချိန်တွင် လူနေသည်မှာ အိမ်ခြေ လေးငါးဆယ်ပင် ပြည့်အံ့မထင်တော့ပါ။

ကျွန်တော် လမ်း ကဖူးပြီ

ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်းသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် လမ်းမကဖူးက ခေတ်မမီပါချေ။ လမ်းကဖူးမှသာလျှင် ပြည့်စုံသည်ဟု ယူဆကြ၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း လမ်းအကြောင်း ကြားဖူးနေသည်မှာ ကြာပါပြီ။ သို့ရာတွင် လမ်းအကြောင်းတော့ ဘာမှမသိသေးပါ။ စစ်ဆင်ရေးသာ နှစ်ပတ်ရှိသွားပြီ လမ်း တစ်ခါမှ မကဘူးသေးပါ။

မိုးလိုက်သို့ရောက်သည့်အခါ ထိုတစ်ခါမှ မကဘူးသော လမ်းကဖို့ ကြိုကြိုက်လာပါသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ကျွန်တော်တို့ မိုးလိုက်ရောက်ပြီး နောက်နေ့တွင် မိုင်းယောင်းမှ နယ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများ ရောက်လာ၏။ မိုးလိုက်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်တွေ့ပြီး အစည်းအဝေးများလုပ်၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ညအိပ်မည်ဟုလည်း ဆို၏။ ညစာလည်း အတူစားကြ၏။ ညစာစားပြီးချိန်တွင်

ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းရုံး အခြေပြုထားသည့် အိမ်ကြီးသို့ ရွာမှ တီးဝိုင်းတစ်ခု ရောက်လာသည်။

“ဟ ... ဆိုင်းတွေ ဗုံတွေပါလား။ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“လမ်းကမယ်လေ စစ်ကြောင်းဖျက်ကြီးရဲ့။ ကတတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ကြကြီးစည်ရာဗျာ။ ဘယ်က ကတတ်ရမှာလဲ”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ။ တစ်ခါတည်း ဒီမှာ သင်လိုက်ရင် ကတတ်သွားမယ်”

မိုင်းယောင်းမှလာသည့် နယ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများ၏ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ ယခင်က ကုန်သွယ်ရေးဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး မိုင်းယောင်းတွင် အတော်အနေကြာနေပါပြီ။ လမ်းအက အတော်ကျွမ်းကျင်သည်ဟု နာမည်ကြီးသူဖြစ်ပါ၏။ နာမည်မှာ ဦးကျော်စိန်ဟု ထင်ပါ၏။ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ပါ။ တစ်ဦးမှာ ဦးစိုင်းဆင်စိုင်းဖြစ်၍ သူကလည်း မိုင်းယောင်းတွင် လမ်း Expert ဟု နာမည်ကြီးသူဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဦးစိုင်းဆင်စိုင်းမှာ ဝါတီယူနစ် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၏။ ည (၇) နာရီခန့်တွင် အောက်

လင်းဓာတ်မီးကြီး သုံးလေးလုံးထွန်း၍ တယော၊ နဲ့၊ ဗုံ၊ ပတ္တလား၊ မောင်း စသည် ရိုးရာတူရိယာများဖြင့် လမ်းပွဲကို စတင်ဆင်နွှဲကြပါတော့သည်။

မိုင်းယောင်းဒေသသည်ကား အလွန်အသားဖြူသော လိရမ်းလူမျိုးများ၏ ဒေသဖြစ်၏။ ထိုလိရမ်းများကို မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ လာအိုနှင့် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတို့တွင် တွေ့နိုင်ပါသည်။ လိရမ်း အမျိုးသမီးများသည် ထဘီနှင့် အင်္ကျီဝတ်၍ ခါးတွင် ငွေခါးပတ်များပတ်ပြီး နဖူးထိပ်တွင် သျှောင်ထုံးများ ထုံးစံတတ်ကြ၏။ အလွန်ထူးခြားသော ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုဖြစ်၏။ ယောက်ျားများကမူ အခြားသော ရှမ်းတိုင်းရင်းသားများနှင့် သိပ်မကွာလှ။ ထိုလိရမ်းများကို မိုင်းယောင်းဒေသမှလွဲ၍ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အခြားနေရာများ၌ ကျွန်တော် မတွေ့ဘူးပါ။

ထိုနေ့က လမ်းကသောအခါ ဆိုင်းပိုင်းကလေးက ခပ်နွဲ့နွဲ့တီးခတ်ပြီး တယောသံကလေးက ခပ်ခွဲခွဲဖြင့် လမ်းမင်းသမီး လိရမ်းလှပျိုဖြူကလေးများက တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လက်အုပ်ကလေးများ ချီကာချီကာ ခပ်နွဲ့နွဲ့ဖြင့် က၍ ထွက်လာပါသည်။ မိုင်းယောင်းမှလာသည့် နယ်ဘက်

အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများက လမ်းလှပျိုဖြူကလေးများဖြင့် သွားပြီး အသီးသီး လက်ကလေးမြှောက်လိုက် ခါးကလေးနွဲ့လိုက်ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ ကကြ၏။ ကျွန်တော် နားမလည်သော ရှမ်းသီချင်းများဆိုကြ၏။ ထို့နောက် ဘေးနားရှိ နားမည်ကျော် မိုင်းယောင်းစပါးအရက်ပုံးမှ စပါးအရက်အား တစ်ခါ ကလိုက် တစ်ခွက်သောက်လိုက်ဖြင့် စည်းဝါးကိုက်နေကြ၏။ သံစဉ်မှန်နေကြ၏။ သုံးလေးငါးချီ ကပြီးသောအခါ အရှိန်ရနေသော ဦးစိုင်းဆင်စိုင်းက ...

“လာပါ စစ်ကြောင်းမှူးရဲ့။ ကစမ်းပါဦး”

ဟုခေါ်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က ပြုံး၍ လက်တာပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မလုပ်တတ်ပါဘူးဗျာ။ ကိုသန်းဝင်းနဲ့ တိုဋ္ဌေးလွင်သာ ခေါ်ပါ”

ဟုသာ ပြန်ပြောမိပါသည်။

သူတို့က အတင်းခေါ်သောအခါ ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းနှင့် ဗိုလ်ကြီးဋ္ဌေးလွင်တို့က လမ်း ကျွမ်းပြီးသူများဖြစ်၍ ထပြီး ကကြ၏။ တပ်စုမှူးများဖြစ်ကြသည့် ဗိုလ်စိုးလွင်၊ ဗိုလ်လှမော်၊ ဗိုလ်ထွန်းလှအောင်၊ ဗိုလ်အောင်သန်းတို့

ကလည်း အသီးသီး ဝင်ကကြ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ရာထူးအကြီးဆုံးလည်းဖြစ်၊ ကလည်း မကတတ်၊ တစ်ခါမှ မသိဘူး၊ မမြင်ဘူးသေးသည့် မိန်းမပျိုလေးများနှင့် ဘုမသိ ဘမသိ တွဲရမည်ကို ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ဝင်မကဖြစ်ပါ။ လမ်း မကတတ်၍ သူတို့ကသည်ကိုကြည့်ရင်း မိုင်းယောင်းစပါး ကိုသာ တစ်စုံစီမို့ သောက်နေမိပါသည်။

အချိန်ကြာလာလေ မိုင်းယောင်းစပါးက တန်ခိုးပြ လာလေဖြစ်၏။ လမ်းပွဲ တစ်နာရီကျော်ခန့်အကြာတွင် ကနေသူအားလုံး အတော်လေး မူးမူးမောမောဖြစ်နေပြီ ထင်၏။ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း လမ်းပွဲဘေးတွင် ငုတ် တုတ်ကြီးထိုင်နေသည်ကို အားလုံးက ကြည့်၍ရဟန် မတူ တော့။ ထို့ကြောင့် အားလုံးက ခေါင်းဆောင် မင်းသမီး ကလေးအား ကျွန်တော့်ကို အတင်းခေါ်ခိုင်းပါတော့သည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ချောမောလှပ၍ အသက်လည်း နှစ်ဆယ် ခန့်သာရှိမည် ထင်ပါသည်။ တီးလုံးကလည်း ပိုမြန်လာ၍ ပိုမြူးကြွလာ၏။ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးလေးကလည်း မရမက လက်အုပ်ချီကာ ကျွန်တော့်အား ခေါ်နေရာ အား လုံးက ...

မြရတနာစာပေ

“လာပါ စစ်ကြောင်းမှူးရယ်။ ကပါ”
ဟု အတင်းခိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းကြပါတော့သည်။ ထိုအခါ ရီဝေဝေဖြစ်နေသော ကျွန်တော်လည်း ဝေးတစ်ခွက်ကို ရေမရောဘဲ မော့ချလိုက်ပြီး ရဲဆေးတင် တာ လိရမ်းမင်းသမီးကလေးခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားမိပါတော့ သည်။ လမ်းအကမှာ ခြေလှမ်း အနုတ်အသိမ်းနှင့် လက် လှုပ်ရှားမှု မှန်ကန်ဖို့လိုပါသည်။ ကိုယ်နှင့်တွဲကနေသည့် မင်းသမီးနှင့် လိုက်လျောညီထွေ လှုပ်ရှားတတ်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အကပညာ မတတ်သော်လည်း အခြေ အနေကိုကြည့်၍ ခြေထောက် အရွှေ့အပြောင်း၊ အနုတ် အသိမ်းကိုတော့ လုပ်တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တီးလုံး သုံးခါလောက်ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ ကျွန်တော်လည်း ချွေး ပြန်လာပြီး ယခင်က ရှက်သလို ရွံသလိုဖြစ်နေသည်များ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်၍ ရဲရင့်သွားပါတော့ သည်။

မင်းသမီးကလေးကလည်း ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးဖြင့် ကျွန် တော့်အား အလိုက်သိစွာ ဖေးမ၍ တွဲကပြီး အကနားချိန် များတွင် ရဲဆေးအဖြစ် စပါးဖန်ခွက်ကလေးကို သူမ

မြရတနာစာပေ

ကိုယ်တိုင် ယူလာ၍ တိုက်လိုက်ပါသေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ လမ်းခိုင်းမှာ ည ၁၀ နာရီကျော်သွား ပါသည်။ နောက်ဆုံး၌ လူတွေလည်းမော၍ ခြေကုန်လက် ပန်းကျပြီး ဘေးမှာထားသည့် စပိုးပုံးလည်း တက်တက် ပြောင်သွား၏။ ထိုအခါကျမှ ပွဲသိမ်းပါတော့သည်။ ကျွန် တော်သည်လည်း ထိုနေ့ညတစ်ညတည်းနှင့် လမ်းစာမေးပွဲ အောင်သွားပါတော့သည်ခင်ဗျား။

စိန်ပြောင်းဖြင့် အပစ်ခံရခြင်း

လမ်းကပြီး နောက်တစ်နေ့ဖြစ်၏။ ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး ညက လမ်းပွဲအကြောင်းကို ဟိုပြောဒီပြော ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့ကုန်သွား၏။ ညစာ အား စစ်ကြောင်းရုံးတွင် စု၍ စားကြသည်။ ထိုနေ့ညက ညစာစားပြီး ကျွန်တော်နှင့် တပ်ခွဲမှူးနှစ်ဦးဖြစ်သော ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းနှင့် ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်တို့နှစ်ဦး မိုင်းယောင်း လမ်းနှင့် မိုင်းယောင်းဒေသအကြောင်းကို ရောက်တတ်ရာ ရာ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြသည်။ ထိုသို့စကားကောင်းနေစဉ် ကျွန်တော်တို့အခြေပြုထားသည့် မိုင်းယောင်း-မိုင်းဖြတ်

ကားလမ်းမကြီး၏ အရှေ့ခြမ်း၊ နမ့်မယောင်းချောင်းစပ် လယ်ကွင်းများထိပ်မှ ရုတ်တရက် “ပတောက် ... ပတောက်၊ ဖောင်း... ဖောင်း ဖောင်း” ဟူသော လက် နက်ငယ်အသံများ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။

“ဟိုက် ... ပစ်ပြီဟေ့”

ကျွန်တော်က အားလုံးကို နေရာယူခိုင်းလိုက် သည်။ တစ်ဖက်မှ “ပတောက် ... ပတောက် ... ပတောက်” ဖြင့် ထပ်ပစ်ပြန်သည်။ ကျည်ဆန်အချို့က ကျွန်တော်တို့နေသည့်အိမ်များ၏ ခေါင်မိုးကို လာမှန်ကြ ၏။ ရန်သူ ပြောက်ကျားများက ကျွန်တော်တို့အား လာ အကဲစမ်းနေသည်ထင်၏။ မနေ့က တစ်ညလုံး လမ်း ကနေ ကြခြင်းကြောင့် မျက်စိနောက်၍ လာပစ်ခြင်းလားမသိပါ။

“ရန်သူက ပြောက်ကျားလောက်ပဲ ထင်တယ်။

ကိုသန်းဝင်း တပ်ခွဲပြန်လိုက်လေ”

“ကိုဌေးလွင်က နေရာယူထား၊ ပြန်မပစ်စေနဲ့”

တပ်ခွဲမှူးနှစ်ယောက်ကို မှာလိုက်သည်။ ရန်သူက အနည်းငယ် ထပ်ပစ်ပြန်၏။ ထိုအချိန်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ “ဖောင်း” ဟူသော အသံတစ်ခု ကြား၍ ကျွန်တော်

စစ်ကြောင်းရုံး ရှေ့ဝါးတစ်ရိုက်အကွာခန့်တွင် “အုမ်း” ခနဲ မြည်ဟည်းသံနှင့်အတူ မီးရောင်များ လက်သွားပြီး ဗုံးသီး တစ်လုံး ကျရောက်ပေါက်ကွဲသွား၏။ ကျွန်တော် အလွန် အံ့ဩသွားသည်။

“ဟိုက် ... အာပီဂျီနဲ့များ ပစ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး စစ်ကြောင်းမှူး။ ကိုသန်းဝင်း တပ်ခွဲဘက်ကလာတာ”

ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်က ဝင်ပြောသည်။

“ဟ ... နင့်အမေကလွှား ကိုသန်းဝင်း မြန်မြန် ပြန်။ ဘယ်သူပစ်တာလဲ မေးပြီး အဲဒီကောင်ကို ဒီခေါ်ခွဲ ပါဦး”

ကျွန်တော်သည် ရန်သူမှ လက်နက်ငယ်နှင့် ပစ်သည်ကို မစိုးရိမ်မိ၊ မိမိအချင်းချင်းပစ်၍ မှန်ကန်မည် ကို အလွန်စိုးရိမ်၏။ ကိုယ့်လူချင်းမှားပစ်ကြ၍ ကျွန်တော့် စစ်သက်တစ်လျှောက်တွင် ခဏခဏလည်း မှန်ခွဲကြဖူး ပါပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် အချင်းချင်းမှားပစ်သည်ကို ခံလိုက်ရသည့်အတွက် ဆေးရုံသုံးလေးငါးလ တက်ခဲ့ရဖူး ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချင်းချင်းမှားပစ်မှာကို အထူးစိုး

နိမ်မိ၏။ ယခုမူ တိုက်ပွဲမှ မစသေး အချင်းချင်း မှားပစ်၍ ဈေးဦးကပေါက်ချင်ပြီ။ တစ်ဖက်မှ ရန်သူကလည်း ကျွန် တော်တို့က ပြန်မပစ်လို့လား၊ စိန်ပြောင်းသံကြောင့်လား ယေ အပစ်ရပ်သွား၏။ အနေအစား ပျက်အောင် Ha-rassing Fire လုပ်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် အချင်းချင်းက စိန်ပြောင်းနှင့် အပစ်ခံ လိုက်ရ၍ တော်တော်တော့ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား၏။ ခဏအကြာတွင် ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်း ပြန်လာသည်။ ၎င်း နှင့်အတူ ကျောင်းဆင်းခါစ ယခုအပတ်မှ ရှေ့တန်းလိုက် လာသည့် ဒု-ဗိုလ်လှမော် လိုက်ပါလာသည်။

“စစ်ကြောင်းမှူး နောက်ကနေပြီး စိန်ပြောင်းနဲ့ လှမ်းပစ်တာ ဒီကောင်ပဲ”

တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းက ဒု-ဗိုလ်လှမော်အား လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလေသည်။

“ဟိတ်ကောင် ... မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ စိန်ပြောင်း နဲ့လှမ်းပစ်တာလဲ။ မင်းပစ်တာ ကံကောင်းလို့ ငါ့ခေါင်း ပေါ် မကျတယ်”

ကျွန်တော်က အလေးအနက်နှင့် ပြောနေသော်

လည်း ဒု-ဗိုလ်လှမော်မှ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ...
“ရန်သူ့ဆီက ပစ်ခတ်အသံကြားလို့ ပစ်လိုက်တာ
ပါ”

ဟု ခပ်အေးအေးပင် ဖြေပါတော့သည်။

“မင်းကို ဘယ်သူကပစ်ခိုင်းတာလဲ”

“ဘယ်သူမှ မပစ်ခိုင်းပါဘူး။ ကျွန်တော့်သဘောနဲ့
ကျွန်တော် ပစ်လိုက်တာပါ”

ကျွန်တော်က အတော်စိတ်ဆိုးနေသော်လည်း
ဒု-ဗိုလ်လှမော်မှာ ပြုံးစစဖြင့် ‘အေးအေးဆေးဆေးပင်
ဖြေနေရာ ကျွန်တော့်မှာ ငိုရခက်၊ ရယ်ရခက်၊ ထိုးရခက်၊
ရိုက်ရခက်နှင့် ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ...

“အင်း ... ဒီကောင် ကျောင်းဆင်းခါစ ဗိုလ်
ပေါက်စဆိုတော့ မသိနားမလည်ဘဲ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်
လိုက်တာပဲ” ဟု တွေးမိကာ

“ကဲ ... ကဲ ... သွားတော့ ဟိတ်ကောင်။
နောက် အမိန့်မရရင် မလုပ်နဲ့။ အမိန့်ရမှလုပ်ကွ ငါ့လူရ။
ဒါစစ်တပ် စစ်တိုက်နေတာ။ ကလေးကစားနေတာ မဟုတ်
ဘူး။ လုပ်မှားကိုင်မှားဆိုရင် သေတတ်တယ် နားလည်

ခဲ့လား”

ဟုသာ ပြောလိုက်ရပါတော့သည်။

ဗိုလ်လှမော်လက်ချက်ဖြင့် မိုင်းယောင်းရောက်ခါ
မှာ ကံကောင်း၍ ၂ လက်မစိန်ပြောင်းစာ မိမသွားခြင်း
ဖြစ်၏။ နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်း

၂) တစ်ခုလုံး မိုင်းယောင်းမြို့သို့ ဝင်ရပါသည်။

နောင်အခါ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အခွင့်ကြုံတိုင်း
ပြန်ပြော၍ တသောသောရယ်မောကြရပါသည်ခင်ဗျား။

အိတ်တုန့်၊ ဝမ်ရှန်ခွင်အား ထိုးဖောက်ရာဝယ်

ကျွန်တော်၏ သနက (၁)၊ စစ်ကြောင်း (၂)
မိုင်းယောင်းသို့ ဝင်ရောက်ချိန်မှာ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း
နေသော သြဂုတ်လဖြစ်၏။ မိုင်းယောင်းရောက်သော် မြို့
တောင်ဘက်အထွက်က ဟောင်ကျွန်းရွာကလေးတွင် အခြေ
ပြုရ၏။ ဟောင်ကျွန်းကား ချင်း (၃) နှင့် ဗျူဟာကုန်းမှ
မိုင်းယောင်းမြို့သို့အလာ လမ်း၏ညာဘက်တွင် ရှိသော
လိရမ်းရွာကလေးဖြစ်၏။ ဟောင်ကျွန်းတွင်လည်း လမ်းအဖွဲ့
ရှိပါသည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့ လမ်း က၊ချင်လည်းဖြစ်တယ် နော်။ ဒီမှာ လမ်း မင်းသမီးကလေးတွေရှိတယ်”

စစ်ကြောင်းရုံးမှ ဗိုလ်မှတ်သားက တွေ့လျှင်တွေ့ ချင်းပင် ပဋိသန္တာရပြု၏။

လမ်းရောဂါစွဲကပါလာသော ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လည်း သိပ်တော့ လက်မနွေးပါ။

“ဒါဆိုလည်း စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ရောက်သည့်နေ့မှာပင် တပ်ရင်းမှူးကြီးအားခွင့်ပန်၍ ဟောင် ကျွန်တို့တွင် လမ်းတစ်ပွဲခွင့်လိုက်၏။

ဟောင်ကျွန် လမ်းခေါင်းဆောင်မင်းသမီး အိန္ဒိမ်း မှာ များစွာချောမောလှပ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုး အစား ပြေပြစ်ကျန၏။ အက၊ကလည်း ကောင်း၊ အပြော ကလည်း ကောင်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လူစစ်များက အထူး သဘောကျကြ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထိုနေ့ညက အိန္ဒိမ်းနှင့် သုံးလေးခါလောက် တွဲကလိုက်သောအခါ သူမ ၏အရည်အချင်းကို သဘောပေါက်သွားပါသည်။ အကမှာ လှပညက်ညောရုံသာမက အရယ်မျက်လုံး၊ အပြုံးမျက်နှာ များကလည်း စွဲမက်ဖွယ်ရာဖြစ်၏။

“အင်း... ဒါကြောင့်လည်း လမ်း လမ်းနဲ့ ပြော နေကြတာကိုး”

ရောက်ရောက်ချင်း လမ်း ကမိ၍လားတော့ မသိ။ နောက်နေ့တွင် ဗျူဟာရုံးက တပ်ရင်းမှူးနှင့် ကျွန်တော့် အား ခေါ်ပါတော့သည်။

“ကဲ... လာမျိုး တပ်ရင်းမှူးနဲ့ စစ်ကြောင်း မှုတို့။ ကိစ္စကတော့ ဝမ်တုန့်၊ ဝမ်ရှန်ခွင်ကို ထိုးဖောက် ခဲ့။ ဦးကိုလေးဆီက စစ်ကြောင်း (၂)နဲ့ နှစ်ခွဲ တာဝန်ပေး ခဲ့။ ဝမ်ရှန်ဘုရားကုန်းမှာ ဗကပ (၈၁၅) က လက်နက် ကြီးတပ်ခွဲတစ်ခွဲနဲ့ တပ်ရင်းမှူးအဆင့်ရှိတဲ့ လူကြီးတစ် ယောက် အမြဲလိုလို အခြေပြုထားတယ်လို့ သတင်းရတယ်။ အခြေအနေပေးရင် ဒီကောင်တွေ ဝမ်ဟိုရမ်းကို ထိုက် လိမ့်မယ်။ ပြီးရင်တော့ မိုင်းယောင်းအထိ ထိုးဖောက်မယ် ပေါ့ဗျာ။ သူ မလုပ်ခင် ကိုယ်က လက်ဦးမူရအောင် ဒါကို ဝင်ရှင်းမှရမယ်။ တပ်ရင်းမှူးက မီးပျောက်ရိက္ခာ သုံးရက် စာနဲ့ ခင်ဗျား စစ်ကြောင်း (၂) ကို သေသေချာချာ စုဖွဲ့ပြီး သွတ်လိုက်ဗျာ။ လက်နက်ကြီးကတော့ ၆၀ မီလီမီတာနဲ့ ၈၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းတွေကို ဖွဲ့စည်းပုံအတိုင်း ထည့်

ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တာတွေတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပေါ့။ ဝမ်းရှန် ဘုရားကုန်း ရှင်းပြီးရင်တော့ တောင်ဘက်ကရွာပုန်းတွေကို ဆက်ရှင်းပေးပါ။ ပြီးရင်တော့ ပြန်ဝင်ပေါ့။ မီးပျောက် ရိက္ခာသုံးရက်စာအပြင် ရိက္ခာခြောက် သုံးရက်စာလောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါ။”

ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ဖုန်းမှာ ကျွန်တော် ဗိုလ်လောင်းကျောင်းသားဘဝက ကျွန်တော်၏ နည်းပြ ဆရာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အား မောင်သက်ဦး ဟုလည်းကောင်း၊ ရံဖန်ရံခါ ငါရိတ်သက်ဦးဟု လည်းကောင်း၊ ရံဖန်ရံခါ ဟေ့ကောင်သက်ဦးဟုလည်းကောင်း အလွန်ရင်းနှီးစွာ သုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ်တတ်ပါသည်။ တပည့်ရင်း ဆရာရင်းဖြစ်၍ ပြောရဆိုရတာကတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နှံ လှ၏။ ဗျူဟာမှူးသည် ကျွန်တော့်တပ်ရင်းမှူးနှင့်လည်း ဘဝဖြင့် ပြည့်လွန်ကာလများက မှော်ဘီတပ်နယ်တွင် နည်းပြ ဆရာ အတူတူလုပ်ခဲ့ကြသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြောင်းသိများဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ဝေါ်တွေ့ဆုံ၍ တာဝန်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ . . . ဘာမေးစရာရှိသေးသလဲ”

ဗျူဟာမှူးမှ မေး၏။

“မရှိပါဘူး”

“မရှိရင် မနက်ဖြန်တစ်ရက် ပြင်ဆင်ပြီး သဘက်ခါ ညွှတ်လေ။ ဒီစစ်ဆင်ရေးအပတ်မှာ ဒါဟာ သနက (၁) နဲ့ ပထမဆုံး လှုပ်ရှားမှုဖြစ်တဲ့အတွက် အဆုံးအရှုံး မရှိ အောင် ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ဖို့တော့ တပ်ရင်းမှူးနဲ့ စစ်ကြောင်းမှူးက စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြပါ။”

ဗျူဟာမှူးက အထက်ပါအတိုင်း Briefing ကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

ထိုနေ့ညက ဟောင်ကျန့် ပြန်ရောက်တော့ စစ်ကြောင်း (၁) ဌာနချုပ်၌ အရာရှိအစည်းအဝေးလုပ်သည်။ တပ်ရင်းမှူးကြီးက . . .

“ဒီထိုးဖောက်ခရီးစဉ်က First Impression မို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်ဗျာ။ ဝမ်းရှန်ဘုရားကုန်းပေါ်မှာ ရန်သူ့ ဆက်နက်ကြီးအဖွဲ့ရှိတယ်လို့ သတင်းထွက်နေတာကြာပြီ။ အဲဒီကောင်တွေက မိုင်းယောင်းပြန်ဆင်းပြီး မကြာမကြာ ဒုက္ခပေးနေတယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ ဗျူဟာအနေနဲ့

သံသယရှင်းသွားအောင် ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရှင်းပေးရမယ်။ ဒီလူပျိုရှားမှုက အထူးအရေးကြီးတော့ အရင်ဒီဂွင်ကို ဝင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းနဲ့ ခွဲ (၄) ကို ပြန်ထည့်ပေးမယ်။ စစ်ကြောင်းမှူးဗိုလ်ကြီးသက်ဦးအတွက် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ရအောင် ခင်ဗျားညှုငယ်ချင်း ဗိုလ်ကြီးသောင်းတင်နဲ့ ခွဲ (၂) လည်း ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ခွဲ (၃)ကိုတော့ ကျွန်တော် ပြန်ခေါ်ထားလိုက်မယ်။ အဲဒီတော့ အခု ခရီးထွက်မယ့် စစ်ကြောင်းမှာ ခွဲ (၂) နဲ့ ခွဲ (၄)၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် စစ်ကြောင်းမှာတော့ ခွဲ (၁)၊ ခွဲ (၃)၊ ခွဲ (၅) ပေါ့ဗျာ”

တပ်ရင်းမှူးကြီးက သူ့အစီအစဉ်ကို ရှင်းလင်းပြသည်။

“စစ်ကြောင်း (၂) က အရာရှိတွေ ဘာပြောစရာ ရှိလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“ကဲ ... မရှိရင်တော့ မနက်ဖြန်တစ်ရက် မီးပျောက်ရိက္ခာ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်နဲ့ အသားလေး၊ ငါးလေး ကြော်သွားကြပေါ့ဗျာ။ တို့စစ်ကြောင်းရုံးက ဗိုလ်မြတ်သာတို့ကလည်း လိုတာတွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးလိုက်”

သွားခင် လမ်းတစ်ပွဲလောက် က၊ ချင်လည်း ကသွား ပြပေါ့”

တပ်ရင်းမှူးကြီးက ပြုံး၍ စကားကို နိဂုံးချုပ် ထုတ်၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ကြီးသောင်းတင်မှာ ဗိုလ်လောင်း ဆင်တန်းအမှတ်စဉ် (၃၆) သင်တန်းတစ်ပတ်တည်းမှ ခွဲကြ၏။ ဗိုလ်ကြီးသောင်းတင်သည်ကား သူ့နည်းသူ့ နည်းဖြင့် ထူးခြားသူဖြစ်၏။ သူတို့မိသားစုတွင် ညီအစ်ကို ယောက်ျားရှိ၏။ ၃ ယောက်မှာ တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်၏။

သူ၏အစ်ကိုကြီးက လေတပ်တွင် လေယာဉ်မောင်း၏။ အားရှိတွင် လေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျ၍ ကွယ်လွန်၏။ သူ၏ညီ အားဖွဲ့ ခေါ် သိန်းဆွေကား ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူတူပင် ခိုလှုံသင်တန်းတစ်ပတ်တည်း ဆင်းဖြစ်သည်။ အရှေ့ မြောက်တွင် ဗကပများ ဆူပူသောင်းကျန်းခါစက ဗကပ များဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်ရင်း ကျဆုံးသွားခဲ့၏။ သူ့ကို ကျွန် တော်တို့ တစ်ပတ်တည်းဆင်း သူငယ်ချင်းများက အားဖွဲ့ သိန်းဆွေ (သို့မဟုတ်) တစ်ငါးလုံး သိန်းဆွေဟု ခေါ်၏။ အားဖွဲ့မှာ သူ၏ငယ်နာမည် ဖြစ်၏။ တစ်ငါးလုံးမှာ သူ၏

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထဲမှာပဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုပြောမည်ဆိုက
ပြည်နယ် ဘာသာ ဗိုလ်သိန်းဆွေ ဟူသတည်း။

အစ်ကိုနှင့်ညီ ကွယ်လွန်ပြီး၍ သူ့အား သူ့အစ်ကိုနှင့်
သူ့ညီလို မဖြစ်ရအောင် သူ့အမေက ရန်ကုန်ကို အတင်
ခေါ်သည်။ ထိုအခါ မှုတ်တမ်းရုံးသို့ သူ ရောက်လာ၏။
သူငယ်ချင်းတွေ အလှူအလှူ ဗိုလ်မှူးဖြစ်တော့ “သူလည်း
သေချင်သေပါစေ မှတ်တမ်းရုံးတွင် မနေလိုတော့။ စင်
မြေပြင်ကို သွားမည်” ဟုဆိုကာ သနက (၁) သို့ ရောက်
လာသူဖြစ်သည်။ သူသည် ဗိုလ်လောင်းဘဝက အတော်
ကြိုးစားသူဖြစ်၏။ စာလည်း တော်၏။ ယခု တပ်ခွဲမှူး
(ဗိုလ်မှူး) ဘဝတွင်တော့ သူနှင့် ကျွန်တော် လက်တွဲ
တိုက်ပွဲမဝင်ရသေးပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူငယ်ချင်းနှင့်တွဲ
တိုက်ပွဲဝင်ရပါတော့မည်။

ခရီးစထွက်သည့်နေ့က မိုးကလေးက တဖျောက်
ဖျောက်ကျနေ၏။ ကာလမှာ ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်
ကာလဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ဗိုလ်ကြီးသက်ဦးနဲ့ ဗိုလ်ကြီးသောင်းတင်
ခင်ဗျားတို့ကို စိတ်ချနေမယ်။ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့

တော့”

နံနက်ဝေလီဝေလင်း ခရီးထွက်ခါနီး သတင်းပို့
တော့ တပ်ရင်းမှူးက ကျွန်တော်တို့ကို အထက်ပါအတိုင်း
မာ၏။

ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းသည် မိုင်းယောင်း၏
အရှေ့မြောက်ယွန်းယွန်း ၅ မိုင်ကျော်အကွာခန့်ရှိ ဝမ်ဟို
ရမ်းရွာသို့ ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ချီတက်ခဲ့ခြင်းမှာ အရှေ့
ဘက်ကော်ဟိုလွယ်ထင်းရှူးတောင်သို့ သွားမည့်ဟန်ပြု၍
နံ့သူကို လှည့်စားရန်ဖြစ်သည်။ ဝမ်ဟိုရမ်းမှာ အိမ်ခြေ
ရာကျော်ရှိ၍ ၁၉၈၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလက ခလရ (၁၄)
နှင့် ဗကပများ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သော ရွာ
ကြီးဖြစ်၏။ ကော်ဟိုလွယ်ထင်းရှူးတောင်သို့သွားသည့်
ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အဓိကကျသော
ရွာကြီးဖြစ်ပြီး အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများဖြင့် အတော်စည်
ကားလှ၏။ ထို့ကြောင့် ...

“စစ်ကြောင်းမှူး ဝမ်ဟိုရမ်းမှာတော့ ညအိပ်
အခြေမပြုနဲ့နော်။ စိတ်မချရဘူး”

ဤဒေသနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံများသည်

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းနှင့် ဗိုလ်ကြီး သူရခင်မောင်လတ်တို့က သတိပေးကြသည်။

“အေးပါကွာ . . . တောထဲဝင်ပြီး တပ်ဖျောက်ကြတာပေါ့။ သိပ်မပူပါနဲ့။ ရည်မှန်းချက်ကို မနက်ဖြန် ညနေ ၆ နာရီမှာ ဝင်ရှင်းရမှာမဟုတ်လား။ အချိန်မီ ရောက်လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က မိုင်းယောင်းဒေသ အတွေ့အကြုံမရှိသေး၍ ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ပြောလိုက်မိသည်။ ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းနှင့် ဗိုလ်ကြီးသူရခင်မောင်လတ်တို့က စိုးရိမ်ကြပုံရ၏။ ဝမ်ဟိုရမ်းမှ အရှေ့တောင်ဘက် ဝမ်လွတ်ဝမ်လဲရွာများသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ လယ်ကွင်းများနှင့် ချောင်ငယ်၊ မြောင်းငယ်များကို ဖြတ်ရသည်။ အချို့နေရာများတွင် ရေက ဒူးဆစ်အထိ နက်၏။ လယ်ကသင်းကလေးများက သေးလှသဖြင့် မကြာခဏ အောက်သို့ ချော်ကျ၏။ နှင့် အလူးလူး ဗွက်အပေပေဖြင့် တစ်နေကုန် ချီတက်ခဲ့ရာ အရှေ့ဘက် ဝမ်အင်တောင်ကြောကြီး၏ အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။

ထိုနေရာရောက်တော့ ရွာများ၊ အိမ်များ မရှိ

တော့ပါ။ တောကလည်း ထူလှ၏။ အတော်များများမှာ ငါးတောများသာဖြစ်သည်။ တောများမှာ အောက်ခြေရှုပ်သည်။ တိုး၍ ဝေ့၍ မလွယ်။ လမ်းမရှိသဖြင့် လမ်းထွင် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကာ သွားနေရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ရည်မှန်းချက်မှာ ပွိုင့် ၃၂၉၈ တောင်အခြေမှ တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ချီတက်ပြီး ဝမ်ရှန်ဘုရားကုန်း ပွိုင့် ၂၃၄၃ အား အရှေ့မှအနောက်သို့ ပတ်၍ရှင်းရန် ဖြစ်သည်။ ရန်သူ၏ရှေ့တည့်တည့်မှ မဝင်ဘဲ နောက်မှဝင်၍ အငိုက်ဖမ်းခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေ့က တောတိုးရင်း တောတိုးရင်းဖြင့် ရည်မှန်းချက်မရောက်ဘဲ ပွိုင့် ၃၂၉၈ အခြေတွင် မိုးချုပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ညအိပ်ရန် စိစဉ်လိုက်ရ၏။ နောက်နေ့တော့ ရည်မှန်းချက်မှာ သိပ်မဝေးသဖြင့် လွယ်လင့်တကူ ရောက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်းမိသည်။

ညနေ ၆ နာရီတွင် ညအိပ်ရန် ခပ်ပြေပြေ ဆင်ခြေလျော တောင်ကြောလေးတစ်ခုအား ရွေးလိုက်သည်။ ပါလာသည့် ကောက်ညှင်းနှင့် ငါးခြောက်ကြော်ကလေးကို စားကာ ညအိပ်မည်ဟု ပြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အကူရဲဘော်တင်အောင်က . . .

www.burmeseclassic.com

“စစ်ကြောင်းမှူး ကျွန်တော် ဝါးပိုးကလေးတွေ ရလာတယ်။ နည်းနည်းလှော်လာတယ်။ သိပ်ဆိမ့်တာပဲ စားကြည့်ပါ”

ဟု ဝါးဆစ်ထဲမှရသည့် ဝါးပိုးအတော်များများ အား ဟန်းကောချိုင့် အဖုံးတွင်ထည့်ပြီး ယူလာ၏။ အထူးအဆန်းဆို စမ်းကြည့်လိုသည့်ဆန္ဒရှိသည့် ကျွန်တော် ကလည်း ...

“အေး... ကောင်းသားဘဲကွ။ စားကြတာပေါ့။ ဘာနဲ့စားရင် ကောင်းမလဲ”

“မဲခေါင်ပုလင်းပြားကလေးပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ယူခဲ့လေကွာ။ ကိုခင်မောင်လတ်ပါ လှမ်းခေါ်လိုက်စမ်းပါ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် မိုးတဖြောက်ဖြောက် တွင် ဝါးရုံတောအောက်၌ မဲခေါင်ပုလင်းပြားကလေးမှ ယမကာလေးတစ်ဝိုက်လောက်ကို ဝါးပိုးလှော်ကလေး တစ်ကောင်အား ဝါးလိုက်ဖြင့် ဟန်ကျနေ၏။ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေ၍ ဗိုလ်ကြီး သူ့ရခင်မောင်လတ်ကို အဖော်ခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စကားတပြောပြောဖြင့် နှစ်ယောက်

သား ဝါးပိုးများစားကြရာ ဝါးပိုးတစ်ပန်းကန်လုံး တက် ဆတ်ပြောင်၍ မဲခေါင်ပုလင်းပြားကလေးတစ်ပုလင်းလည်း အားလုံး ကုန်သွားပါတော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ညီလည်း မောမောနှင့် စောစောအိပ်ရာဝင်ကြ၏။ ကျွန်တော်က နိုင်လွန်မိုးကာနှင့် စစ်စောင့်ကြားကို ထုတ်၍ ခြုံတာ အိပ်လိုက်သည်။ ခြင်များက တစ်ဝီဖြင့် မျက်နှာကို ဆာကိုက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် စစ်ဦးထုပ်ကို မျက်နှာပေါ် ဆောင်းလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဘာသိဥတုက အေးနေသော်လည်း လူကတော့နွေး၍ ရှိန်း ညိန်းတိန်း ဖိန်းတိန်းတိန်းဖြစ်နေသည်။ အချိန်မည်မျှ ကြာ သွားသည်မသိ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာ၏။

“အားလားလား”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည်။ အာခေါင်ခြောက်၍ ရေငတ်နေသည်။ ဖျားပြီ ထင်၏။

“ဟေ့... ကင်းသမားလေး ဆရာကြီးကြည့်ဖိုးကို သွားနှိုးစမ်းကွာ။ ငါ ကိုယ်တွေ့တအားပူနေတယ်ကွ”

ဆေးတပ်ကြပ်ကြီး ဆရာကြီးကြည့်ဖိုး ရောက်လာ

၏။ အဖျားတိုင်းသည်။

“စစ်ကြောင်းမှူး အဖျား တစ်ရာသုံး ရှိတယ်။ မနေ့ညက ဝါးပိုးကတော့ အစွမ်းပြုပြီထင်တယ်။ ဒီကောင်တွေက High Protein တွေ သိပ်စားတာ မကောင်းဘူး။ ဖျားတတ်တယ်။ မနေ့က စစ်ကြောင်းမှူး စားနေတာ မြင်တော့ တားဦးမလို့။ အဲမှူးကြီးမဟုတ်လို့ သိပ်ကိစ္စမရှိဘူးထင်ပြီး မတားလိုက်မိတာ မှားသွားတယ်။ လောလောဆယ်ဆယ် ကျွန်တော် သောက်နေဆေးပေးခဲ့မယ်။ အဖျားမကျရင် ဆေးထိုးပေးပါမယ်”

နံနက် ၅ နာရီထိုးတော့ ခရီးထွက်ရန်ပြင်၏။ ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက် သောက်လိုက်သည်။ လျှာပျက်နေ၍ အရသာမရှိ။ လိုလိုမယ်မယ် ဆေးတစ်လုံးထိုးလိုက်၏။ အဖျားကမူ မကျသေး။ ဒီနေ့တော့ ဗိုလ်ကြီး သန်းဝင်း၏ ခွဲ (၄) က ပွိုင့်သွား၏။ တောမှာ ကြာလေနက်လေ ဖြစ်လာသည်။ လက္ခဏာများကို ကြည့်ရသည်မှာ နှစ်အတော်ကြာကတည်းက လူသူမရောက်တော့သည့် သဏ္ဍာန်ဖြစ်နေ၏။ ကြခတ်ဝါးရုံတောများကလည်း ပေါများလှသည်။ အတိုးရခက်လှ၏။ အောက်ခြေတွင် နွယ်ပင်များကလည်း

နှစ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ခွေးလယားသီးပင်များကလည်း နေရာအနှံ့ တွေ့ရသည်။ တိုးမိလျှင် ယား၏။ တစ်နေကုန် တုတ်၍ မဆုံးတော့။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ဝမ်ရှန်ဘုရားကုန်းကို တော်တော်နှင့် မရောက်။ ဟိုကွေ့သည်ကောက်ဖြင့် အချိန်ကုန်နေ၏။

တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းမှာ လူပုံက ခပ်နွဲ့နွဲ့၊ ခပ်ပျော့ပျော့ဖြစ်သော်လည်း စစ်မြေပြင်တွင် အလွန်မာသူဖြစ်၏။ သူဦးဆောင်သော တပ်ခွဲက လမ်းကြောင်းများ ခုတ်ထွင်ပြီး မရရအောင် တိုးခွေသွားနေ၏။ ပွိုင့်ကိုမူ အတွေ့အကြုံများသည့် ဗိုလ်ကြီးသူရခင်မောင်လတ်က ဦးဆောင်နေ၏။ ဒုတိယနေ့ ညနေ (၆) နာရီတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရည်မှန်းချက်ကို ရှင်းရမည်ဖြစ်သည်။ တောမှာ ထူထပ်ထက် ထူလာ၍ လမ်းပျောက်နေ၏။ မိုင်းယောင်းရှိ စစ်ကြောင်း (၁) ဌာနချုပ်မှလည်း “ရည်မှန်းချက်ကို နီးပြီလား” ဟု စက်ပေါ်တိုင်း မေးနေ၏။

“ဒီဘုရားကုန်းကို မိုင်းယောင်းကနေပြီး ကြည့်ရင် ခပ်မည်းမည်းလေးမြင်ရတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ရွှေချွယ်ထားတယ်။ အခု ရွှေရောင်ပျက်ပြီး ခပ်မည်းမည်းလေး။”

www.burmeseclassic.com

မိုင်းယောင်းပြန်ကကြည့်တော့ အလွယ်တကူ မြင်ရပြီး အခု မှ တောထဲရောက်တော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ပျောက် နေသလဲ မသိဘူး။’

ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းက ပြော၏။

“ဒီနေ့ရည်မှန်းချက် မရောက်ရင်တော့ တို့စစ် ကြောင်း သိက္ခာကျမယ်ကွာ။ လိုအပ်ရင် ဗိုလ်ကြီးသူရ ခင်မောင်လတ်ကိုယ်တိုင် သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်ကြပါဦး။”

စစ်ကြောင်း (၁) က တွန်းအားပေးနေသဖြင့် ကျွန် တော်က အထက်ပါအတိုင်း ပွိုင့်တံပဲခွဲကို ပြောရပါတော့ သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်းမှာ တောတိုး ရင်း တိုးရင်းဖြင့် လမ်းစက ပျောက်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော် ၏ အဖျားများမှာလည်း ၁၀၃° မှ ၁၀၄° အထိ တက်လာ၏။ ဒုတိယနေ့ အမှောင်က တဖြည်းဖြည်း ကြီးစိုးလာ၏။ တောကလည်း မကျွမ်း၊ လမ်းပြလည်း မပါ။ အရေးထဲတွင် မိုးကလည်း တဝေါဝေါဖြင့် သည်းကြီး မဲကြီး ရွာချလိုက် ပြန်၏။ လုံးဝမှောင်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန် တော်လည်း တပ်ခွဲမှူးနှစ်ဦးဖြင့် တိုင်ပင်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နေ့ဝက်အချိန်ပေးရန် တပ်ရင်းမှူးကြီးအား လှမ်းတင်ပြရပါ

တော့သည်။ တပ်ရင်းမှူးကြီးက ခွင့်ပြု၏။ ထိုညက ကျွန်တော်မှာ အဖျားတက်နေ၍ ကယောင်ချောက်ချားဖြင့် ကောင်းစွာ အိပ်မရပါ။ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ဖြင့်သာ နိမ့်လင်းသွားရပါတော့သည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် တတိယနေ့ခရီးကို စသည်။ တတိယနေ့တွင်မူ စစ်ကြောင်းရုံးမှ တစ်နာရီတစ်ခါကြား ကော်ပေါ်ခိုင်းပြီး “ရည်မှန်းချက်ရောက်ပြီလား” ဟု အဆက် မပြတ်မေးပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ အဖျားကလည်း ကောင်းစွာ မကျ။ စိတ်ဆောင်ပြီး လမ်းလျှောက်နေရ၏။ နေ့လယ် ၁၁ နာရီတိုင် ရည်မှန်းချက်မရောက်သေး။ သို့ရာ တွင် ဝမ်းရှန်ဘုရားကုန်းဟုထင်ရသော တောင်ကြောတွင် လမ်းကြောင်းယောင်ယောင်ကလေး တွေ့နေ၍ ရည်မှန်း ချက်ရောက်လောက်ပြီဟု ထင်မိပါသည်။ ထမင်းစားချိန်မို့ ခဲဘော်များက ထမင်းစားချင်ကြသည်။ ထမင်းစားခွင့် တောင်းကြ၏။ ကျွန်တော်က ရည်မှန်းချက်ရောက်လို့ဇောဖြင့် ခွင့်မပြု။ ဆက်ထွက်ခိုင်းလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခုကို ကြုံတွေ့ရပါတော့သည်။ နေ့လယ် ၁၁ နာရီခွဲခန့်

တွင် ခရီးသွားရင်း အလွန်မောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်အရောက်၌ ခေတ္တနား၍ ထိုင်လိုက်၏။ ကျွန်တော်၏ ရှေ့တစ်လံခန့်အကွာ၌ ၃ ပေခန့်မြင့်သည့် တောင်ပို့ငယ်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်။ တောင်ပို့ကလေးကို သေချာကြည့်မိရာ မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တောင်ပို့အလယ်တွင် လက်မဝက်ခန့်ရှိ အနီရောင်ဘုန်းကြီးရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို တွေ့ရသည်။ အဖျားကြီး၍ ငန်းဖမ်းနေသောကြောင့် “မျက်စိမှောက်နေတာလား” ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ယူဆကာ မျက်လုံးများကို ပွတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။ မျက်စိမမှောက်ပါ။ ဘုန်းကြီးရုပ်ကလေးမှ တကယ့်ဘုန်းကြီးရုပ်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။

“ဟာ... ဘုန်းကြီးတော့ မပြီထင်တယ်။ သစ္စာဆိုမှပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဘုန်းကြီးရုပ်ကလေးအား ဝမ်းသာအားရယူလိုက်၏။ လက်ဖဝါးပေါ်တင်ကာ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ...

“တပည့်တော်သည် လူမှန်းသိတတ်သည်

အရွယ်မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ အများသူငါ အတိဒုက္ခချောက်အောင် မလုပ်ခဲ့ဘူးပါ။ ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် ရည်မှန်းချက်ကို အချိန်မီရောက်အောင် ဆရာတော် ကယ်မတော်မူပါဘုရား”

ဟု အလေးအနက် နှုတ်မှ အသံထွက် သစ္စာဆိုအဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ဆယ်မိနစ်ခန့် မျက်စိမိုက်ကာ ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုးအနည်းငယ် စဲသွား၍ လေထိုက်ပြီး တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး “ရွှီး... ရွှီး... ရွှီး... ရွှီး” ဆိုသောအသံများက မြည်ဟည်းနေ၏။ ဆုတောင်းပြီး ခဏအကြာတွင် လေငြိမ်သွားရာ ဆက်ထွက်ရန် ထလိုက်၏။ ရဲဘော်များကမူ စစ်ကြောင်းမှူးငှက်ဖျားတက်၍ သည်းခြေပျက်ပြီး ကယောင်ကတန်းပြောကာ ရူးသွားသည်ဟု ထင်ပုံရ၏။ ကျွန်တော် ဒူးထောက်၍ ဆုတောင်းနေသည်ကို ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ ကျွန်တော် ထပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်စဉ် ခဏမှာပင် ...

“ဘုရားတွေ့ပြီ ... ဘုရားတွေ့ပြီ”

ရှေ့မှ ကျယ်လောင်စွာ အော်သံကြားလိုက်ရ၏။ ခဏအကြာတွင် အမှန်ပင် ဝမ်းရှန်ဘုရားကုန်းအား ကြခတ် ဝါးရုံတောများကြားတွင် ဘွားခနဲ တွေ့ရ၏။ ဘုရားကုန်း၌ ဗကပတို့၏ ကတုတ်ကျင်းအဟောင်းများ၊ လူနေထဲ အဟောင်းများ၊ ဝါးရေဘူများ၊ လက်နက်ကြီး လက်နက်ငယ်၊ ကျည်ဆန်ခွံများ သံဘီးဘူးအခွံများကို အနှံ့အပြား တွေ့ရပါတော့သည်။ ရန်သူမူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ပါ။ ဤနေရာကို ရက်အတော်ကြာကပင် စွန့်ခွာ သွားပုံရပါသည်။ ယခင်ကတော့ နေသွားတာ သေချာ ပါသည်။ ထိုအချိန်ကား နေ့လယ် ၁၂ နာရီထိုးရန် ၅ မိနစ်သာ လိုပါတော့သည်။

၁၂ နာရီထိုး၍ စက်ဖွင့်လိုက်တော့ ...

“ရည်မှန်းချက်ကို ရှင်းပြီးပြီလား”

ဟု စစ်ကြောင်း (၁) ဌာနချုပ်မှ လှမ်းမေး၏။

“ရှင်းပြီးပါပြီ။ ဘာမှမထူးပါဘူး”

ဟု ဖြေလိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှံ့စပ်စစ် ရှင်းပါ။ မထူးရင် စစ်ကြောင်းမှူးအစီအစဉ်ဖြင့် မိုင်းယောင်း

မြေတနာစာပေ

ကို ပြန်ဝင်ပါ”

ဟု ညွှန်ကြားပါတော့သည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်၏ အဖျားမှာ ၁၀၄° သို့ပင် ဘက်လာပါတော့သည်။ လူက အားပြတ်၍ လှုပ်ပင် မလှုပ်နိုင်။ အဖတ်ဆို ဝေလာဝေး။ သောက်လိုက်သည့် အရည်များက အားလုံးပြန်အန်ကုန်၏။ တဟီးဟီးဖြင့် အဖျားဘက်၍ လူတစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူတာ ခိုက်ခိုက်ဘုန်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဤအဖျားသည်ကား ငှက်ဖျားသာလျှင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

စစ်ကြောင်းမှူးကြီး ကျွန်တော် မောင်သက်ဦး တစ်ယောက် မိုင်းယောင်းငှက် မိသွားပါပြီခင်ဗျား။

စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင် ဝမ်းရှန်ဘုရားကုန်းမှ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်သည် တောင်ဝေးကို အသုံးပြုကာ ကြိုးစား၍ လမ်းလျှောက်၏။ သို့ရာတွင် တောင်အဆင်းများ၌ မိုးရေနှင့် ရွှံ့ဗွက်များကြောင့် တဘိုင်းဘိုင်း ချော်ကျနေ၏။ အားမရှိ၍ ဒူးကလည်း မခိုင်ချင်တော့။ တစ်မနက်ခန့် အားခဲလျှောက်လာသည်။ ကွင်းထဲရှိ ဝမ်းတုန်ရွာပျက်ထဲ ရောက်လာ၏။ ရွာတွင် လူမရှိ။ အားလုံးပြေးကုန်ကြ၏။

မြေတနာစာပေ

ရွာပျက်တွင် နေ့လယ်စာစားကြသည်။ အကူရဲဘော် တင်အောင်က ကျွန်တော့်ကို ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက် တိုက်သည်။ တစ်ဖွန်း၊ နှစ်ဖွန်း သောက်ပြီး ပြန်အန်ထွက်သည်။ ကျွန်တော်အခြေအနေကို ကြည့်၍ သူငယ်ချင်း ဗိုလ်ကြီးသောင်းတင်က ...

“သူငယ်ချင်း... အားပြတ်နေပြီ။ ထမ်းစင်နဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပါတော့”

ဟုဆိုလာ၏။ ကျွန်တော်က ငြင်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး စစ်ကြောင်းမှူး။ ဒီနေရာတွေက အန္တရာယ်ရှိတယ်။ သိပ်အချိန်ဆွဲနေလို့ မကောင်းဘူး။ စစ်ကြောင်းမှူး နေမကောင်းဘဲနဲ့ လမ်းလျှောက်နေရင် အချိန်တွေ သိပ်ကုန်သွားမယ်။ အထိအခိုက်မရှိဘဲ မိုင်းယောင်းကို ခပ်မြန်မြန်ပြန်ဝင်မှ ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ညှိနှိုင်းပြီး စစ်ကြောင်းကို ထိန်းပါ့မယ်”

ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းက ပြောပြန်သည်။ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဖျောင်းဖျနေကြ၏။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်စစ်ကြောင်းမှူးတာဝန် မကျေမှာ စိုးသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်သာရှိ၍ လူက မတတ်နိုင်တော့။ ခရီးကလည်း ပြင်း၍

ဆုံးရက်ခန့် အစာမစားနိုင်သောကြောင့် လူက ယဲ့ယဲ့သာ နှိုးတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ထမ်းစင်ဖြင့် လိုက်ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းသည် အရှေ့ဘက်ဝမ်တုန့်မှ နောက်ဘက် နောင်ဝိုင်းသို့ ဝင်မည်။ ထိုမှ ဝမ်မန်းနှင့် ဝိုင်းကိုဖြတ်၍ မိုင်းယောင်းသို့ ဝင်ရန်ဖြစ်၏။ ဤခရီးကား နန်းဆုံးလမ်းကြောင်းပင်တည်း။

နေ့လယ် ၁ နာရီတွင် ဝမ်တုန့်မှ နောင်ဝိုင်းသို့ ချစ်ဖြစ်သည်။ ဝမ်တုန့်ရွာတွင် လူမရှိ။ နောင်ဝိုင်းတွင်မူ လူသူရွာသား အနည်းငယ်ရှိသည်ဟု သိထား၏။ လူသူစွန့်ထားသည့် လယ်ကွင်းများက ရေဖုံးနေ၏။ အချို့နေရာတွင် ရေက ခူးဆစ်ခန့် ပေါင်လယ်ခန့်ရှိနေသည်။ လမ်းဟူ၍ ကောင်းစွာမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကုန်းယောင်ယောင်ကလေးများ တွေ့သည့်အတိုင်း လိုက်ရ၏။ ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်း၏ ဆပ်ခွဲက ပျံ့သွားနေ၏။ ကျွန်တော်သည် ထမ်းစင်ပေါ်တွင် သတိရတစ်ချက်၊ မရတစ်ချက်ဖြစ်နေ၏။ နေ့လယ် ၃ နာရီသာသာခန့်တွင် “အုန်း xxx ဝုန်း xxx ဝုန်း” ဟူသော ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု ကြားရ၏။

“ဟေ့ ... တင်အောင် ဘာဖြစ်တာလဲ။ လှမ်း

www.burmeseclassic.com

မေးစမ်းပါဦးကွာ”

စကားသံမှ မဆုံးသေး “ခိုင်း x ခိုင်း x ခိုင်း x ပတောက် x ပတောက် x ပတောက်” ဟူသော လက်နက် ငယ်သံများ ကြားရ၏။ လေးငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် လက် နက်ငယ်သံများ ရပ်သွားသည်။ ပွိုင့်သွားနေသော ခွဲ (၄) စက်သံပေါ်လာ၏။

“ပွိုင့်သွားနေတဲ့ ဗိုလ်သိန်းနိုင်ရဲ့တပ်စုက တိုက် မိုင်းထိလိုတုံ”

“ဘာဖြစ်သေးလဲ မေးစမ်းပါဦး”

“ရဲဘော်တစ်ယောက်တော့ ထိသွားတယ်”

ဝမ်တုန့်နှင့် နောင်ဝိုးကြား တိုက်မိုင်းထိသွားခြင်း ဖြစ်၏။ တပ်ခွဲ (၄)မှ ထိုနေရာတစ်စိုက်ကို ပစ်ရှင်းလိုက် သည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ထိုနေရာကလေးသို့ ကျွန် တော် ရောက်သွားသည်။ ရွာပုန်းကလေးဖြစ်၏။ ကျွန်တော် အား အိမ်တစ်အိမ်အောက်တွင် သိပ်ထား၏။ ထို့နောက် တိုက်မိုင်းထိထားသော ရဲဘော်အား သယ်လာ၏။ တိုက် မိုင်းမှာ ထိုရဲဘော်၏ ဗိုက်ကိုထိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မိုင်းထိ သွားသော ရဲဘော်မှာ ထိုတပ်ခွဲမှ ရှားရှားပါးပါး တစ်ဦးတည်း

သော အိန္ဒိယသွေးပါသည့် ရဲဘော်အခုမာလစ်ဖြစ်နေ၏။ သေးတပ်ဖွဲ့မှ Drip ချိတ်၍ သွေးတိတ်ဆေးထိုး၏။

ရဲဘော်အခုမာလစ်က ဒဏ်ရာကြောင့် ညည်းနေ သည်။ ကျွန်တော်လည်း အဖျားပြန်တက်လာ၏။ ထို့နောက် အဖျားကြီး၍ ကျွန်တော် သတိတစ်ချက်လစ်သွားသည်။ သတိအနည်းငယ် ပြန်ရသည့်အခါတွင် ဗိုလ်ကြီးသောင်း တင်က ...

“သူငယ်ချင်း စစ်ကြောင်း (၁) နဲ့ ဗျူဟာက နောက်ထပ် အထိအခိုက်မရှိအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှင်း သာပါလို့ ပြောတယ်။ ဒီအတိုင်းဆို မနက်ဖြန်မှ မိုင်းယောင်း ချောက်မယ်ထင်တယ်”

ထိုစဉ် တပ်ခွဲ (၄) တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်း သည်း ရောက်လာ၏။

“ဘယ်နှစ်နာရီထိုးနေပြီလဲ”

အပြင်တွင် မိုးမှောင်ကျနေသဖြင့် ကျွန်တော်က မေးမိသည်။

“ည ၇ နာရီကျော်ပြီ”

“ဪ... ဒါဆို ကိုယ် သုံးလေးနာရီတောင်

အိပ်ပျော်သွားတယ်ထင်တယ်”

“နေပါဦး... အခုမာလစ်ကော ဘယ်နှယ်လဲ သလဲ။ အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

“ဆုံးသွားပြီ”

ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အလောင်းကို မိုက်ယောင်း ပြန်သယ်မလား”

“မသယ်တော့ပါဘူး။ ဒီမှာပဲ သင်္ကြိုဟ်ခွင့် တောင်လိုက်တယ်။ ဗျူဟာကလည်း ဒီမှာသင်္ကြိုဟ်ဖို့ ခွင့်ပြုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ည ၈ နာရီမှာ အပြီးသင်္ကြိုဟ်ပါ့မယ်”

ထိုနေ့ ည ၈ နာရီတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လက်တစ်ကမ်းအကွာ၌ ကျဆုံးသွားသော တပ်သား အခုမာလစ်အား နောင်ဦးရွာအနီး ရွာပုန်းကလေး၌ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် သင်္ကြိုဟ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် နောင်ဦးမှ ဝမ်းနည်းသို့ ဖြတ်၍ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် မိုင်းယောင်းမြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါသည်။ ကျွန်တော်က မိုင်းယောင်းအဝင်၌ လိပ်ပြာမလုံ၍ ထမ်းစင်ပေါ်မှ အတင်းဆင်းကာ ထမ်းလျှောက်ပါသည်။ တပ်ရင်းရုံးနှင့် ဗျူဟာရုံးသို့ သတင်းပို့ပြီးသည့်အခါတွင် ဗျူဟာမှူးနှင့် တပ်ရင်းမှူးက ...

“ဗိုလ်ကြီးသက်ဦး အတော်ပိန်သွားတယ်။ ဆေးရုံထက်လိုက်ပါ” ဟု ဆိုပါတော့သည်။

ဗျူဟာဆေးမှူး ဗိုလ်ကြီးလှမြင့်မှာ အတော်သဘောကောင်း၏။ သူသည်လည်း အိန္ဒိယသွေးမကင်းသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အား ချက်ချင်း သွေးစစ်သည်။ ဆီး၊ ဝမ်းများစစ်သည်။ ထို့နောက် စစ်ဆေးချက်မှတ်တမ်းများကိုကြည့်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ပြောပါတော့သည်။

“ဗိုလ်ကြီးအဖျားက ရိုးရိုးငှက်ဖျားတင် မကဘူး။ အူယောင်ငန်းဖျားပါ ရောနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပေါ့လို့ မရဘူး။ ဂရုစိုက်ရမယ်”

ဆေးရုံတွင် ကျွန်တော့်အား မည်သည့်အစာမှ မကျွေးဘဲ တစ်ပတ်ခန့် Drip များ သွင်းပါတော့သည်။

ဆေးများမှာ ငှက်ဖျားဆေးသာမက ကလိုရိုဖင်နီကောနှင့် တက်ထရာဆိုင်ကလင်းကဲ့သို့ Anti-Biotic ပဋိဇီဝ ဆေး ပြင်းများကိုပါ တိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ် အလေးချိန်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ပေါင် ၂၆ ခန့် ကျသွား၏။ မိုင်းယောင်းငှက်က အတော်ပြင်းလှချေ၏။ ဆေးရုံတွင် နှစ်ပတ်ခန့်ကြာမှ အစာအနည်းငယ် စား ရပါသည်။ ပထမ Liquid Diet နောက်တော့ Soft Diet ဆေးရုံတက်၍ ၄ ပတ်မြောက်တွင်မူ ဆေးရုံမှ ဆင်းနိုင်ပါ တော့သည်။ ကျွန်တော် ဆေးရုံတက်နေသည့် ကာလ အတွင်း ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ငှက်ဖျားတက်၍ ကယောင် ကတန်းအော်နေသည့် လူနာစစ်သည်များကို တွေ့ရ၏။ တချို့မှာ ငှက်ဖျားပိုး ဦးနှောက်ထဲဝင်၍ ကွယ်လွန်ကြ၏။ ဗျူဟာက အရေးကြီးလူနာများကို ရဟတ်ယာဉ်များဖြင့် ကျိုင်းတုံ၊ တောင်ကြီး၊ ရန်ကုန် စသည်တို့သို့ ပို့ပေးပါ သည်။ သို့ရာတွင် ရဟတ်ယာဉ်မရောက်မီ ကွယ်လွန်သွား သည်များလည်း ရှိပါသည်။

ထိုစဉ်က အရေးကြီးလူနာများအား Bell-205 206 ရဟတ်ယာဉ်များဖြင့် သယ်ပို့ပေးပါသည်။ ရဟတ်

ယာဉ်မောင်းသူများအနက် မနေ့တစ်နေ့က ကွယ်လွန်သွား သည့် ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဝင်းနှင့် လွန်ခဲ့သည့်နှစ် အနည်းငယ် က ကွယ်လွန်သွားသည့် ဗိုလ်ကြီးလှထွန်းတို့ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆင်ရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေ သည့် မိုင်းယောင်းကား နာမည်နှင့်လိုက်အောင် မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်၊ ရေမြေတောတောင် သဘာဝ ဆားဒဏ်၊ ရောဂါဘယဒဏ်များကို ကြုံကြုံခံနိုင်ရန် အလွန် လိုအပ်သောဒေသဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း မိုင်းယောင်းဒေသ၏ စမ်းသပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ စာမေးပွဲကတော့ ကပ်၍အောင်သွားပါသည်။ Passed by Moderation ပေါ့ခင်ဗျာ။ ဆေးရုံက ဆင်းတော့ နောက် တစ်ပွဲအတွက် အားမွေးရပြန်ပါပြီ။ နောက်တစ်ပွဲ နှိရပြန် ပါဦးမည်။

ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ်ကိုတော့ မသိသေးပါ။ နည်း ဗျူဟာလည်း အပြောင်းအလဲ လုပ်သွားပါပြီ။ နည်းဗျူဟာ လဲသွားသဖြင့် ဗျူဟာမှူးအသစ် ဗိုလ်မှူးကြီး ရွှေကြူး ရောက်ရှိလာပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်မှူးကြီး ရွှေကြူးကား တပ်မ (၈၈) - တွင် မိုင်းသောင်း Expert ဟု နာမည်ကြီးလှသူ ဖြစ်ပါသည်။ နာမည်ကြီးဗျူဟာမှူး၊ နာမည်ကြီးတပ်ရင်းနှင့် နာမည်ကြီး ဗကပတို့ တွေ့ကြုံပါလိမ့်ဦးမည်။ ထိုဇာတ်လမ်းတွင် ကျွန်တော် မောင်သက်ဦးတစ်ယောက် ဘယ်အခန်းက ပါဝင် ကပြရဦးမည် မသိသေးပါခင်ဗျား။

မိုင်းသောင်းမှသည် ကော်ဟိုလွယ်ထင်းရှူးတောင်သို့ ကျွန်တော် ဆေးရုံက ဆင်းပြီးသည့်နောက် မိုင်းသောင်းတွင် ကြာကြာမနေလိုက်ရပါ။ အသစ်ရောက်လာသည့် ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူးက တပ်ရင်းမှူးနှင့် ကျွန်တော့်အား နည်းဗျူဟာချင်းလဲပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် ခေါ်တွေ့သည်။

“ကဲ ... တပ်ရင်းမှူးနဲ့ စစ်ကြောင်းမှူး ခင်ဗျားတို့ ကော်ဟိုလွယ်ထင်းရှူးတောင် မရောက်ဖူးသေးဘူး မဟုတ်လား။ ဟိုမှာ ခလရ (၁) ရှိတယ်။ အဲဒါ ခဏသွားလဲပေးဗျား။ သူတို့လည်း ဒီရောက်တာ ၆ လ ကျော်ပြီး ပြန်ဆင်းရတော့မယ်။ တက်လာမှာက ခမရ (၁၀၈)၊ အဲဒီ

တပ်နဲ့ လဲရမယ်။ လဲတာလည်း ပိုမြန်အောင် သူတို့လည်း Relax ရအောင် ဒီမှာ အရန်ခဏခေါ်ထားချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့တပ်က တစ်လလောက် အဲဒီမှာ သွားနေပေးပါ။ ခမရ (၁၀၈) ရောက်တဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့တပ်ကို ပြန်လဲပေးပါမယ်”

တပ်ရင်းမှူးက အမိန့်နာခံတတ်သည့် တကယ့် စစ်သားကြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အထူးတလည် ဘာမှပြန်မပြောပါ။ ခရီးထွက်ရမည့်ရက်ကိုသာ တန်းမေးပါသည်။

“အင်း ... မနက်ဖြန်နဲ့ သန်ဘက်ခါ နှစ်ရက် နေပြီးရင်တော့ သွားတော့ဗျား။ ဟိုမှာက စားစရာတော့ ရှားတယ်နော်။ စားစရာတွေ ဒီက တတ်နိုင်သလောက် သယ်သွားကြ။ ရွာတွေမှာလည်း ဘာမှ စားစရာ သောက်စရာက ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆားတောင် သိပ်ရှားတယ်။ ဆားတို့၊ ငါးပိတို့ကတော့ ပါအောင်သာ သယ်သွား။ စခန်းတွေမှာ Jungle Ration တောတွင်းရိက္ခာထုပ်တွေတော့ ထားပေးထားပါတယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း ဗျူဟာမှူးက စကားကို နီဂုံးချုပ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း အလေးပြုကာ ပြန်ထွက်

www.burmeseclassic.com

ခဲ့ကြ၏။ ဗျူဟာရုံးမှ အပြန်လမ်းတွင် တပ်ရင်းမှူးက ...

“ဗိုလ်ကြီးသက်ဦးရေ ... ကျွန်တော်တို့ Outpost စခန်းသွားထိုင်ရတာ ကံကောင်းတာပဲဗျို့။ ကျွန်တော်တော့ မိုင်းယောင်းမှာနေရတာ စိတ်မသန့်ဘူးဗျား။ နေ့တိုင်း တထိတ်ထိတ်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တပ်ရင်းမှူးကြီး”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျား။ ကာလဝမ်းနဲ့ နေ့တိုင်း လူတွေ တဖြုတ်ဖြုတ်သေနေတာ ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား။ မြို့ပေါ်မှာတော့ ဆေးရုံနဲ့ ဆရာဝန်တွေရှိလို့ တော်သေးတယ်။ တောရွာတွေမှာတော့ လန့်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အသေအပျောက်က များတယ်။ ကျွန်တော်တို့နေခဲ့တဲ့ ဟောင်ကျွန်းတို့၊ ဝမ်ဟိုရမ်းတို့ဆို ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ရေအေးတောင် မသောက်ရဲဘူး။ သူတို့ အိမ်သာတွေလည်း မတက်ရဲဘူး”

တပ်ရင်းမှူးကြီးပြောတာ ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိုင်းယောင်းရောက်စမှာ မိုးတွင်းမှာ ရောက်လေရာရာ ရေတွေ ဖုံးနေသည်။ ရွာများအား ရေပတ်လည် ဝိုင်းနေသည်။ သူတို့ဆီက အပေါ့အလေးသွားခြင်းအား အလွန်

မြေတနာစာပေ

သနားစွာ ရေထဲတွင် သွားကြသည်။ စွန့်ပစ်အညစ်အကြေးများက စီးဆင်းနေသော ရေအလျင်နှင့်အတူ မျောသွားကြကုန်သည်။ ထိုအခါ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာနှုန်းမသိသော ကာလဝမ်းရောဂါက တစ်ယောက်မှစလိုက်ရာ ထိုရေများမှတစ်ဆင့် တစ်ရာမက ပျံ့နှံ့ကုန်တော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် မိုင်းယောင်းမြို့နယ်တစ်ခုလုံး ကာလဝမ်းရောဂါ ဖြစ်ပွား၍ နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ Cholera Campaign အဖြစ် Medical Team များ စေလွှတ်ပြီး ကုယူရပါတော့သည်။ ၁၉၈၂ ခုနှစ် ဩဂုတ်၊ စက်တင်ဘာလ နှစ်လ ကာလဝမ်း ဖြစ်ပွားရာ လူတစ်ထောင်နီးပါး အသက်ဆုံးပါးသွားကြောင်း မေးမြန်းသိရှိရသည်။

အဘယ့်ကြောင့် အသေအပျောက်နှုန်း ဤမျှများ ရခြင်းအကြောင်းကို ထိုစဉ်က မိုင်းယောင်းပြည်သူ့ ဆေးရုံတွင် တာဝန်ကျခဲ့သော ဆရာဝန် ဒေါက်တာစိုင်းငင်းမတ်အား မေးမြန်းခဲ့ရာ ...

“ဗိုလ်ကြီးရေ Cholera ဆိုတဲ့ ကာလဝမ်းက ကူးစက်တာ မြန်တယ်။ ရောဂါပိုးကလည်း အသားစိမ်း ငါးစိမ်း တွေမှာ လျင်မြန်စွာ ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းတယ်။ ဒီကလူတွေ

မြေတနာစာပေ

ကလည်း အသားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းကို တအားစားကြတယ်။ လမ်းပွဲတိုင်းမှာ အသားစိမ်းစင်းကောက အမြဲလိုလိုပါနေတာကို ဗိုလ်ကြီးတို့ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကို မချက်မပြုတ်ဘဲ စားတော့ ဝမ်းရောဂါကူးတာ မြန်တယ်။ Cholera က ဝမ်းသွားရင် တစ်ကြိမ်မှာ အများကြီးသွားတယ်။ လူနာက ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူး။ တစ်ညလုံး တပေါပေါနဲ့ ဝမ်းသွားပြီး နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတာနဲ့ ကျောက်ကပ်ပျက်ပြီး ဆုံးတော့တာပါပဲ”

“ကူးတာကကော ဘယ်လိုကူးသလဲဗျာ”

“ကူးတာကတော့ ရောဂါသည်ရဲ့မစင်ကို ယင်အုံ၊ လူတွေရဲ့ အစာကို အဲဒီယင်က နား၊ ယင်အုံတာကို လူက စား၊ အဲဒါနဲ့ ရောဂါကူးသွားရော။ နောက်တစ်နည်းကတော့ ရောဂါသည်ရဲ့ ဝမ်းတွေ ဘာတွေ ပေတာ ကျံတာတွေ၊ အညစ်အကြေးရှိတဲ့ ရေတွေ၊ ဒါတွေကို ထိမိ၊ ကိုင်မိ၊ စားမိ၊ သောက်မိရင် ကူးသွားတာပဲ။ ကူးတာလည်း မြန်တယ်။ အဓိကကတော့ အစာလမ်းကြောင်းကနေ ကူးတာပါပဲ”

“နောက်တစ်ခုက ဒီက လူတွေက Personal

Hygiene တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုအကြောင်းတွေလည်း သိသိကြဘူး။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ကျန်းမာရေးပညာပေးတာ လုပ်ချင်ပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးတို့မပါဘဲ ကျွန်တော်တို့က မြို့ကနေ ဝေးဝေးလံလံ သွားလို့မရဘူး။ ဗကပ ရဲသွားမှာ စိုးရသေးတယ်လေ။ ဆုံးသွားတဲ့ လူတွေက ဒီမြို့နယ်ထဲကဆိုပေမယ့် ဟိုးအစွန်အဖျားတွေက များပါတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဗကပတွေ ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ နေရာတွေကပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရယ်”

ဒေါက်တာစိုင်းငင်းမတ်ပြောတာ ဟုတ်ပါသည်။

ဒီယောင်းနှင့် သိပ်မဝေးလှသော ဒေသများတွင် ကာလအခါ အသံကြားလျှင်ကြားချင်း အပြေးအလွှားသွားပြီး ဆရာဝန်က ကွယ်ဆေးထိုးခြင်းနှင့် လူနာများကို ဆေးကုသခြင်း ပြုလုပ်နိုင်၏။ သို့ရာတွင် ကော် (၈၁၅) ထိန်းချုပ်ထားသည့် ဝမ်ဆော၊ ဝမ်ဖိုင်၊ ဆာဂျီ၊ ကြာဝမ် စသည့် နေရာများသို့ကား နိုင်ငံတော်၏ကျန်းမာရေးအဖွဲ့များ သွား၍မရပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုအလှမ်းဝေးသော ဒေသများက ဆေးအပျောက် ပိုများခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းရောဂါကြောင့် ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း တစ်ရင်း

လုံး ကာကွယ်ဆေးထိုးကြရ၏။ အသားစိမ်းစားမိသော
 စစ်သည်တစ်ဦး ဝမ်းရောဂါဖြစ်သည်။ အချိန်မီ ရဟတ်
 ယာဉ်ဖြင့် ကျိုင်းတုံသို့ ပို့နိုင်၍ အသက်ရှင်သည်။ တစ်ဦး
 တစ်ယောက်မှ အသေအပျောက်မရှိ။ သို့ရာတွင် သောင်း
 ကျန်းသူများ မကြာခဏ ကျက်စားနေသည့် ရွာများတွင်
 ကား အတော်ပင် အသေအပျောက်များလှ၏။ လွန်ခဲ့သည့်
 တစ်ပတ်ခန့်က ဝမ်ဟိုရမ်းသို့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်
 အင်အားဖြည့်စစ်သည်နှင့် လူနာအကြိုအပို့လုပ်ရာ တစ်
 ရက်တည်း ဝမ်းရောဂါအသုဘ' ၃ ခု ကြုံခဲ့ရ၏။ လူသေ
 တာများသဖြင့် ခေါင်းစပ်စရာ သစ်သားပင် မရှိ၍ဘဲလား
 တော့ မသိ။ လူသေကို စောင်နှင့်အုပ်ပြီး ဝါးကပ်ပေါ်တင်
 ထမ်းသူထမ်း၊ ဖျာလိပ်ထဲထည့် သယ်ယူက သယ်နှင့်
 စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုညက ကျွန်တော်
 တို့ စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံး ရွာအပြင်ထွက်အိပ်ပြီးမှ နောက်
 နေ့တွင် အကြိုအပို့ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ဝမ်းရောဂါ
 ကြောက်၍ ရွာတွင်း၌ မအိပ်ခဲ့ကြပါ။

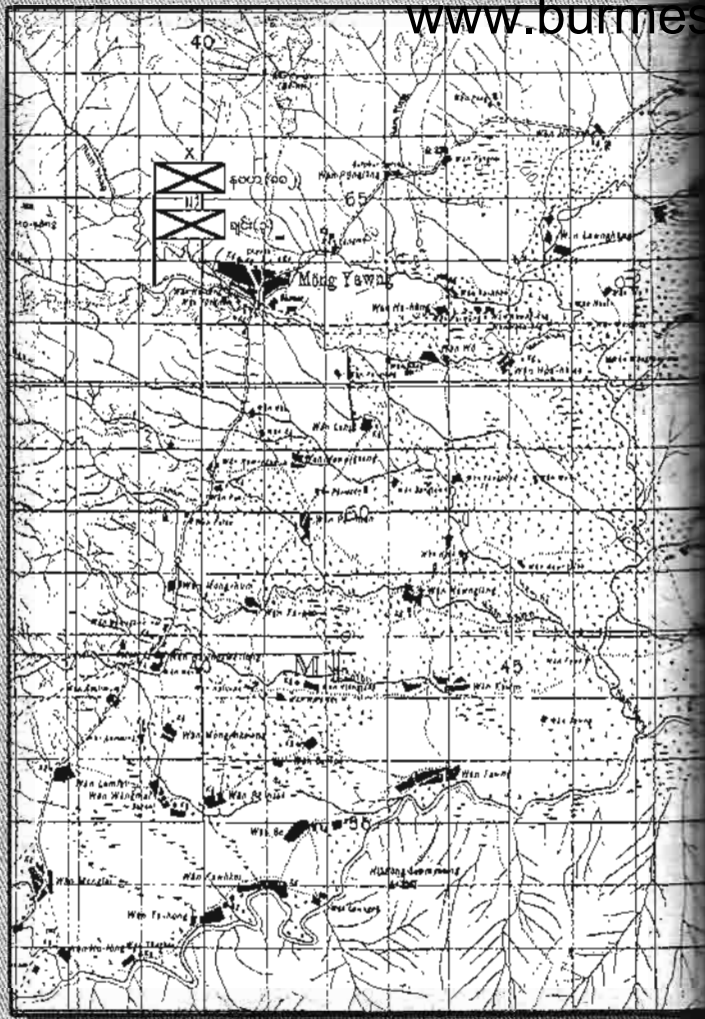
ကျွန်တော်သည် အထက်ပါအကြောင်းများကို ပြန်
 လည်စဉ်းစားမိရင်း တပ်ရင်းမှူးကြီးအား ...

မြရတနာစာပေ

သံလွင် အရှေ့ခြမ်းကျိုင်းတုံ-မိုင်းယောင်းဒေသမြေမြေပုံ

www.burmeseclassic.com

မိုင်းယောင်းမြို့နှင့် မိုင်းယောင်းဒေသပြမြေပုံ

“ဟုတ်ပါတယ် တပ်ရင်းမှူးကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့
ကတော့ စခန်းသွားထိုင်ပြီးတော့ သီတင်းကျွတ်၊ တန်
ဆောင်မုန်း မိုးပြတ်တော့မှ ပြန်လာကြတာ အန္တရာယ်
ကင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်မိပါတော့သည်။

မိုင်းယောင်းဆိုသည်မှာ ဤကဲ့သို့ ရောဂါကန္တာရ
တပ်များလည်း ရှိနေပါသည်။ မိုင်းယောင်းရောက်ချိန်မှစ၍
အများစုမှာ မိုင်းယောင်းကပ်ကြီးသုံးပါး ကျော်နင်းနိုင်တဲ့ကိုယ်
ဖြစ်ရပါလိုက်ဟု အမြဲတမ်း ဆုတောင်းမိပါသည် ခင်ဗျား။
အသံတော့ ရယ်ရပါသည်။

မိုင်းယောင်းကထွက်တော့ ၁၉၈၂ ခုနှစ် စက်တင်
ဘာလ နောက်ဆုံးအပတ်တွင် ဖြစ်သည်။

မကြာခဏ မိုးရွာနေ၍ လမ်းများက ရွှံ့များ ပွက်
များဖြင့် ပေကျံနေ၏။ ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းတစ်ရင်း
ဆုံးသည် ရိက္ခာများ၊ လက်နက်များ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်
များအား လှည်းများ၊ ဝန်တင်လားများဖြင့် သယ်ဆောင်

ကာ တအိအိ ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ မိုင်းယောင်း အရှေ့မြောက်ရှိ မိုင်းယု၊ မိုင်းလွေသို့ ချီတက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုင်းယောင်းနှင့် မိုင်းယု မိုင် ၂၀ ခန့်ကွာဝေးသော်လည်း ထို့ကြောင့် ထိုခရီးကို အတော်သွားရ၏။ မိုင်းယောင်း မိုင်းယုလမ်းတစ်လျှောက် ဘေးဘယ်ညာတွင် တောင်ကြီးများ ဝိုင်းရံနေ၏။

“အစ်ကိုကြီးရေ ဒီလမ်းတစ်လျှောက်က အထောက်အပံ့ပွဲကြမ်းထားတဲ့နေရာတွေ။ မနှစ်က တပ်မကွန်မန်ဒို အတိုက်ခံရတာ ဒီနေရာပေါ့”

ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်က ဝမ်းကျိုင်းဆုံရပ်နှင့် ဟိုနာဘုရားကုန်းကြားအရောက်တွင် ညာဘက်မှ တောင်ကြီးများကို လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောပြ၏။ ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်နှင့် ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းတို့ကား မိုင်းယောင်းသို့အရောက်အပေါက်များ၍ နယ်မြေကျွမ်းသူများ ဖြစ်သည်။

၁၉၈၀ ခုနှစ်လောက်ကစ၍ ထိုလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်အား ဗကပတို့က ထိုးဖောက်စိုးမိုးလာကြသည်။ မိုင်းယုမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံး လက်မသဖွယ်နေရာလေးထဲတွင် ရှိနေ၍ မဟာဗျူဟာအ

အရက်အခြာကျသည်။ ထို့ကြောင့် လက်လွှတ်၍မဖြစ်။ သူတစ်ဖမ်း ခံစစ်အဖြစ် ယူထားရသည်။ မိုင်းယုနှင့် ကော်ဟိုလွယ်ထင်းရှူးတောင်တို့ကား ကျိုင်းတုံအရှေ့ဘက်တွင် နာမည်ကြီးသောနေရာများ ဖြစ်၏။ အသက်ထိုက်ပွဲကြီးများ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူး၏။ မိုင်းယုတွင် နေလေ။ မျက်ပါးရပ်မှ ခလရ (၇၆) စစ်ကြောင်းနှင့် ဗကပတို့ အကြီးအကျယ် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဗကပတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးအုန်းမောင် သီဟသူရဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ အလားတူပင် ကော်ဟိုလွယ်သည်လည်း ၁၉၈၀ ခုနှစ်လောက်က ခလရ (၅) စစ်ကြောင်း ဌာနချုပ်အား အာဏာတို့ အင်ကြီးအားကြီးနှင့် ဝင်တိုက်ရာ တပ်မတော် (သေ)မှ လေကြောင်းပစ်ကူ လာပေးရသည်အထိ တိုက်ပွဲဖြစ်ထွန်းသွား၏။

ကျွန်တော်တို့ သနက (၁) မှ စစ်ကူအလိုက်မြန်၍ ဆိုစဉ်က ရန်သူအပိုင်းခံနေရသော ခလရ (၅) တပ်ရင်းမှူး ဗ-ဗိုလ်မှူးကြီးကြည်ဝင်း အသက်ချမ်းသာရာ ရသွား၏။ ဗ-ဗိုလ်မှူးကြီးကြည်ဝင်းသည် သနက (၁) မှ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ခလရ (၅) တွင် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သွားသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်

www.burmeseclassic.com

ထိုကော်ဟိုလွယ်တိုက်ပွဲအပြီး ၁၉၈၁ ခုနှစ် ကျိုင်းတုံ မြောက်ခြမ်း၊ ယန်းကောင်ဒေသ ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ရာ တွင် ကျဆုံးသွားခဲ့ရပါသည်။

အလားတူပင် ထင်းရှူးတောင်၌လည်း ချင်း (၁) မှ ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်းနှင့် ဩဝဏ် (၄) စုအခြေပြုထားသည့် ဗကပအင်အား ၅၀၀ ကျော်က လက်နက်ကြီးသုံး၍ တိုက်ခဲ့သဖြင့် ထင်းရှူးတောင်စခန်း ကျဆုံးခဲ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုဒေသများကား အသက်အန္တရာယ် အလွန်နီးသေး နေရာများဖြစ်၏။ ကော် (၈၁၅) ဟုလည်း ၎င်းတို့၏ တပ် မဟာဌာနချုပ်အား ကော်ဟိုဟွယ် ထင်းရှူးတောင်နှင့် သိပ်မဝေးသည့် ဝမ်ဆော၊ ဝမ်ဖိုင်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားရာ ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ချက်မှ သတိလစ်၍မရ။ မနက်တိုင် ၄ နာရီထိုးလျှင် Stand to ထလုပ်ရပါသည်။ မိုးသည်း သည်းတွင် ရန်သူက အင်အားကား လာတိုက်သွားမှ စိုးရ၏။

ဗကပတို့က မော်စီတုန်း၏ သေနင်္ဂဗျူဟာနှင့် နည်းပရိယာယ်တွင် ပါရှိသော -
“အမာရောင် အမွတိုက်၊

လက်ရင်းကပ်တော့ သာ၊
လက်ဖျားကပ်တော့ နာ၊
သူစုကိုယ်ခွဲ၊ သူခွဲကိုယ်စု”
ဆိုသောနည်းပရိယာယ်များ။

“ရန်သူတစ်ဆက် မိမိ ဆယ်ဆဖြင့် တိုက်ရမည်။ ဆယ်ကျော်ကျန်ဖြစ်နေသောတပ်၊ ဝေးလံသောတပ်၊ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းနေသောတပ်၊ ထိုတပ်များအား သာလွန်အင်အား ဖြင့် ပိတ်ဆို့ပြီး အပိုင်အနိုင်တိုက်ရမည်”

ဆိုသော နည်းပရိယာယ်များကို အမှန်ပင် ကျင့် သုံး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း “သတိဆို ပိုတယ် မို့” ဟု သဘောပိုက်ကာ အမြဲစစ်ရေးသတိ ရှိနေရ တော့သည်။

မိုင်းယုရောက်တော့ အတော်မှောင်ပြီ။ ဘယ် ဘက်က ကော်ဟိုလွယ်၊ ညာဘက်က ထင်းရှူးတောင်၊ ညို့ရာတွင် ဘယ်ကိုမျှမှ ကောင်းစွာမမြင်ရ။ တပ်ရင်း များကြီးက -

“ကဲ ... ဗိုလ်ကြီးသက်ဦး ခင်ဗျားစစ်ကြောင်း သွားပေတော့။ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းလည်း သွား

တော့မယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ဘယ်ဘက် ကော်ဟိုလွယ်သလဲ စစ်ကြောင်း (၁) နှင့်အတူ တက်သွား၏။

ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းမှာ လူတော်တော်နှင့်အတူ ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်း (၂) တွင် ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်ခ တပ်ခွဲ (၃) နှင့် ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်း၏ တပ်ခွဲ (၄) တို့ ပါဝင်၏။ မိုင် ၂၀ ကျော် ခရီးပြင်းနှင့်လာ၍ လူတွေကလည်း တော်တော်နှင့် စုမရ။ အဆက်မပြတ် လူစစ်နေရ၏။

လူစုံတော့ ည ၈ နာရီထိုးပြီ။ လကလည်ကောင်းစွာမရှိ၍ လမှောင်မှောင် ညမှောင်မှောင်တွင် ထင်းရှူးတောင်အား မီးထိုးကာ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် တက်သည်။ ည ၁၀ နာရီကျော်ကျော်တွင် စခန်းပေါ် ရောက်သွား၏။ စခန်းတွင်ကား ခလရ (၁) မှ စစ်ကြောင်းမှ ဗိုလ်မှူးသန်းပို စောင့်နေသည်။

“အစ်ကို... ကျွန်တော် သနက (၁) က သက်ဦးပါ”

ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးသန်းပိုအား သတင်းပို့လိုက်၏။

“ကိုယ် သိပါတယ်။ ကိုသက်ဦးတို့ လက်ခံစရာ နေ့ နံနက်တိုင်း တပ်မအရန်ခဲယမ်းတွေ လက်ခံပြီးရင် ကိုယ်တို့လည်း အမြန်ဆင်းမယ်။ နက်ဖြန် မနက်မိုးလင်း ဆင် ဒီကထွက်ဖို့ ပျူဟာက ညွှန်ကြားထားတယ်”

ဗိုလ်မှူးသန်းပိုက အထက်ပါအတိုင်း ပြောရာ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့အမြန်ဆင်းနိုင်ရန် တိုင်းတပ်မ အရန်ခဲယမ်းများကို အသေအချာ စစ်ဆေးလက်ခံရန် အရာရှိများအား မှာကြားလိုက်သည်။ ည ၁၂ နာရီခန့်တွင် ဗိုလ်မှူးသန်းပိုနှင့် ခလရ (၁)၊ စစ်ကြောင်း (၂) ထင်းရှူးတောင်မှ ဆင်းသွား၏။ ကျွန်တော်လည်း မောလှသဖြင့် စစ်ကြောင်းရုံးတဲကလေးတွင် ပါလာသည့် အိပ်ရာအား ခြံခင်းပြီး မောမောနှင့် အိပ်လိုက်မိပါတော့သည်။

နာမည်ကျော် ထင်ရှူးတောင်တော့ ရောက်ပြီပေါ့ ဆင်ဗျာ။

ထင်းရှူးတောင်မှာတစ်လကြာ

မိုင်းယောင်း ကျိုင်းတုံဒေသကား အများအားဖြင့် လေ လေးထောင်ကျော်၊ ငါးထောင် မြင့်မားသည့် တောင်များ

www.burmeseclassic.com

ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသော ဒေသဖြစ်၏။ ထိုအမြင့်သို့ ရောက်
ပြီဆိုက ထင်းရှူးပင်များ ပေါက်ရောက်လေ့ရှိ၏။ အချို့
သော တောင်တန်း၊ တောင်ကြောကြီးများဆိုပါက ထင်းရှူး
ပင်မှလွဲ၍ အခြားအပင်များ လုံးဝမပေါက်ပါ။ အတော်ထောင့်
အုံ့သြစရာကောင်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာများကို
ထင်းရှူးတောင်ဟု အမည်ပေးထားကြ၏။ ကျိုင်းတုံ
မိုင်းယောင်းဒေသတွင် နာမည်ကျော် ထင်းရှူးတောင်သုံး
ရှိ၏။ ၎င်းတို့မှာ ယခု ကျွန်တော်တို့စခန်းထိုင်ရမည့် ကော်
ဟိုလွယ် ထင်းရှူးတောင်၊ ဝမ်ကျင်းဆန်တောက်နားမှ မိုင်
ငါးထွား ထင်းရှူးတောင်နှင့် မိုင်းခတ်ဒေသမှ မိုင်းနန်
ထင်းရှူးတောင်တို့ ဖြစ်၏။

“အစ်ကိုကြီးရေ ဒီထင်းရှူးတောင်ကတော့ မြန်မာ
နိုင်ငံရဲ့ အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံးလည်း ဖြစ်တယ်။ ချင်း (၃)
က ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်းတို့လည်း ကျူးဖူးတယ်။ လူကြီးတွေ
ကလည်း မဟာဗျူဟာအရ အရေးပါတဲ့နေရာမို့ မျက်ခြည်
ပြတ်မခံဘူး။ အစ်ကိုကြီး သိထားအောင် တင်ပြတာပါ။”

ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ကြီးသန်းပင်
က အထက်ပါအတိုင်း ပြော၏။

“အေးပါကွာ ... ကိုယ်လည်း သိထားပါတယ်။
ကြောင့် မနက်တိုင်း ကိုယ့်ညီတို့ Stand to လုပ်ကွာ။
တပ်ကိုတော့ စစ်ကြောင်းရုံးနဲ့ (၄) စုပဲ။ ဒီစခန်းထဲမှာ
နေမယ်။ ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ အရှေ့ဘက်ကျောပေါ်တော့
ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်နဲ့ ခွဲရုံး (၂) စု တင်ထားချင်တယ်။ ဗိုလ်
မှူး စိန်ဝင်းတို့ စခန်းကျတုန်းက အဲဒီကျောကနေပြီး ၅၄
သုံးလေးလက်နဲ့ စခန်းထဲကို ပစ်သွင်းပြီးမှ စခန်းကို သိမ်း
သွားတယ်လို့ ကိုယ် ကြားထားတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ထင်းရှူးတောင်တွင် စခန်းတွင်း၌
စစ်ကြောင်းရုံးနှင့် (၄) စု၊ စခန်းအပြင်ဘက်တွင် ခွဲရုံး (၂)
စု ဖြန့်ခွဲကာ တပ်ကို ချထားလိုက်၏။ ပထမဆုံးအကြိမ်
စခန်းထိုင်ခြင်းဖြစ်၍ စခန်းကိုလည်း လေ့လာမိ၏။ စခန်းမှာ
Over Head ဘန်ကာကြီးများဖြင့် ရန်သူ့လက်နက်ကြီး
များ၏ ခံနိုင်အောင် လုပ်ထား၏။ ခြံစည်းရိုးများကိုလည်း
ကျားလန်များဖြင့် သုံးထပ်ခတ်ထား၏။ ခြံစည်းရိုးများ
အပြင်ဘက်တွင် ၈ ပေခန့်ကျယ်၍ ၆ ပေခန့် နက်သည့်
အခြောက်ကျုံးကြီးများ တူးထား၏။ ကျုံးအတွင်း၌ သွှေ
အမျိုးစုံ ထောင်ထား၏။ အခြောက်ကျုံး တူးထားခြင်းအား

မြေကြောဖြတ်ထားသည်ဟုလည်း ခေါ်ပါသည်။

“အစ်ကိုကြီးရေ ဗကပကတော့ ခံစစ်မကောင်းလို့ မရဘူး။ သူ့ရဲ့လူလှိုင်းစစ်ဆင်ရေးနဲ့ လက်နက်ကြီးဒဏ် ခံနိုင်အောင်တော့ စခန်းခံစစ်ကို မြေအောက်ဘန်ကာ တွေရော၊ ဥမင်လိုက်ခေါင်းတွေရော၊ ဗုံးခိုကျင်းတွေရောနဲ့ စုံအောင် ပြင်ထားရတယ်”

တပ်ခွဲမှူးနှစ်ဦးက ကျွန်တော်စခန်းကို လိုက်စစ် သည့်အခါ ပြောကြား၏။

ထင်းရှူးတောင်မှာ အမြင့်ပေ ၄၀၀၀ ကျော်ခန့် ရှိ၏။ စခန်းပေါ်တွင် ရေ လုံးဝမရှိပါ။ စခန်းအောက် တောင်ခြေရင်းတွင်သာ ရေချောင်းငယ်လေး ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားချိန်မှာ မိုးတွင်းမို့ ချောင်း ကလေးက ရေပြည့်နေ၏။ စခန်းတစ်ခုလုံး ထိုချောင်း ကလေးကို အမှီပြုရ၏။ ထို့ကြောင့် နေ့စဉ် ရေချိုးတိုင်း ထိုချောင်းကလေးကို ဆင်းပြီး ရေချိုးရ၏။ အဆင်း ၁၅ မိနစ်ခန့် ဆင်းရ၍ အတက်နာရီဝက်ခန့် တက်ရ၏။ ထို့ ကြောင့် ရေတစ်ခါချိုးပြီးတိုင်း ချွေးပြန်အောင် တောင်ပေါ် ပြန်တက်ရသည်။ ထင်းရှူးတောင် ရေဒုက္ခမှာ မသေးလှပါ။

သို့ရာတွင် စစ်သားပီပီ စခန်းအတွက် သုံးရက် က သောက်သုံးရေကို စည်ပိုင်းများ၊ ဝါးဆစ်ဘူးများဖြင့် ညှိတ်ခိုင်းထားရ၏။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်က နောင်လိုင်၊ ပါဖန်နှင့် နိုင် ၆၀၄၁ တိုက်ပွဲတုန်းက ရေဒုက္ခကို အမြဲသတိရနေ သည်။ ရေကိုစွဲကို လျော့မတွက်ရဲပါ။

ရေပြီးတော့ အစားအစာဖြစ်သည်။ ထင်းရှူး တောင်တွင် တောတွင်းရိက္ခာမှလွဲ၍ ဘာမှ စားစရာမရှိပါ။ စားစရာအသား အလွန်ရှား၏။ အသားအတွက် တော တည်က ရနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ စွန့်လွှတ် ခိုင်းများကြောင့် တောလည်ခွင့် မပြုရဲပါ။ တောင်ခြေရှိ ချွေကလေးများမှ အသားပေါ်၍ လာရောင်းလျှင် ဝယ်ရ၏။ ချွေမှလည်း ပုံမှန်အသားပေါ် ရောင်းလေ့ရောင်းထ မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့နေခဲ့သည့် တစ်လကျော်ခန့်အတွင်း ကိုယ့် အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် နွား ၂ ကောင် အရှင်ဝယ်ပြီး ပေါ် လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ စစ်သည်များ အသားဝလင်စွာ စား ခုပါသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကိုမူ ရွာများမှ မကြာခဏ လာရောင်းကြသည်။ အများအားဖြင့် မုန်ညှင်းရွက်၊ ချဉ် ပေါင်ရွက်၊ ခရမ်းသီး၊ ငရုတ်သီး၊ ပိန်းဥ၊ မုန်လာဥ စသည်

www.burmeseclassic.com

များသာ ဖြစ်၏။ မည်သို့ဆိုစေ အစားဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခကိုလည်း ထင်းရှူးတောင်မှာ များစွာခံစားရပါသည်။

မြေကြီးတစ်ကောင်ရရှိခြင်း

ထင်းရှူးတောရှိ ရောက်သည်မှာ တစ်လနီးပါးရှိပြီ။ သီတင်းကျွတ်ပြီဖြစ်၍ မိုးပြတ်စပြုပြီ။ ထင်းရှူးတောင် တစ်ဝိုက်၌ မနက်ဆို မိုးနှင့်မြေများကျနေတတ်၏။ တစ်ရက်တွင် ညနေခင်း၌ ကျွန်တော် စာဖတ်နေ၏။ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသည့် တစ်လတာကာလ အတွင်း စစ်ရေးကိစ္စ ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားဖြစ်စဉ် မရှိခဲ့ပါ။ အတော်စိတ်အေးနေရ၏။ ကံကောင်းသည်ပဲ ဆိုရမလား မသိပါ။

ထိုနေ့ညနေက စာဖတ်ကောင်းနေစဉ် ...

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း” ဟူသော

G-3 သေနတ်သံများကို တောင်ခြေမှ ဆူညံစွာ ကြားရပါ တော့သည်။

“ဟ ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ တပ်ခွဲမှူး ဆင်းကြည့်ပါဦး။ ရေကင်းချထားတဲ့နေရာတွေကပဲ”

ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်း တပ်စိတ်တစ်စိတ်ဖြင့် ဆင်းသွား၏။ ခဏအကြာတွင် ၎င်း၏တပ်စိတ်နှင့်အတူ ၁၀ ပေ သော်လည်းကောင်း၊ စပါးကြီးမြေကြီးတစ်ကောင်အား ဖမ်းသည် ဖြစ်ပြီးမှ ဝါးဘိုးဝါးကြီးများဖြင့် လျှို၍ ထမ်းလာကြ၏။ မြေကြီးမှာ မြေထီးကြီးဖြစ်၍ ဗိုက်မှာလည်း အတော်ပင် ပူဖောင်းနေ၏။ ခေါင်းတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာ လေးငါးခု ရှိနေပေ၏။

“ဟ ... စပါးကြီးမြေကြီးပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

အထမ်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒုတပ်ကြပ် သန်းဦး “...”

“ရေဆိပ်မှာ ကျွန်တော် ရေသွားခပ်တာ ဝါးရုံတောထဲမှာ ဒီကောင်ကြီး ခွေနေရာက ပြန်ခနဲ ထလာသို့ လန့်ပြီး ပါလာတဲ့ G-3 နဲ့ တစ်တောင့်ချင်း ပစ်လိုက်တာပါ”

အထက်ပါအတိုင်း ဖြေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် အသားပြတ်နေသည့်အချိန် စပါးကြီးမြေကြီးတစ်ကောင် ရရှိသဖြင့် ဝမ်းသာသွား၏။

“အေး . . . ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ မြွေသားစားကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့မြွေကြီးက ဗိုက်ပူနေတယ်ကွ ကြည့်ကြည့်ဦး”

“အကောင် တစ်ကောင်ကောင် မျိုးထားပါတယ်။ ဘာကောင်လဲတော့ မသိဘူး”

မကြာမီ စစ်သည်များမှ ထိုစပါးကြီးမြွေကြီးအား ဗိုက်ခွဲကြည့်ရာ ချိုကြီးများဖြင့် ဂျီ(ချေ)ထီးကြီး တစ်ကောင်အား တွေ့ရပါသည်။

ဪ - ဂျီထီးကြီး မျိုးထားတာကိုး။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ စားစရာအသားပြတ်နေ၍ စပါးကြီးမြွေကြီးအား တုံးတစ်ပြီး အမျိုးစုံချက်ပြုတ်ကာ မြွေသားစားကြပါသည်။ ထုံပြင်းထုံပြင်းဖြင့် စားလို့တော့ သိပ်မကောင်းပါ။ သို့ရာတွင် အသားရိက္ခာ စားစရာ ပြတ်လပ်နေတော့ စားတော့စားရပါ၏။ ထိုမြွေကြီးကား စခန်းတာဝန်လဲလှယ်ချိန်ထိ စားနေရပါသေးသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟင်းအဖြစ်မစားပါ။ ညနေ အာမီရစ်ကလေး သုံးဆောင်ချိန်တွင်သာ အမြည်းအဖြစ် စားပါသည်။ မြွေသားကောင်းကောင်း မစားဘူးသော ကျွန်တော့်အဖို့

ထင်းရှူးတောင်ရောက်မှ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာကြာ မြွေသားစားခဲ့ရပါသည်။

ထိုမြွေကြီးမှာ ထင်းရှူးတောင်တွင် ကျွန်တော် နေခဲ့ရသည့် တစ်လကျော်ကာလအတွင်း ရှားရှားပါးပါး တစ်ကောင်တည်းရခဲ့သော တောကောင်ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျာ။

ထင်းရှူးတောင်မှပြန်ပြန်

ထင်းရှူးတောင်တွင် တစ်လကျော်သွားပါပြီ။ နောက်မိုးလင်းလျှင် အိပ်ရာမှ ထလိုက်က ထင်းရှူးတောင် အောက်ခြေတွင် ဖြူဖွေးနေသော တိမ်ဂွမ်းလိပ်များက ဆိပ်ရာခင်းအဖြူကြီး ဖြန့်ခင်းထားသလို ဝှမ်းပင်လယ် ဆိပ်ပင်လယ်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

ဟို မြောက်ဘက်အဝေးဆီမှာကား တရုတ်တို့၏ စာမည်ကျော် ဆစ်ဆောင်ပန်းနားဒေသ ရှိ၏။ ထင်းရှူးတောင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်လျှင်ပင် ဆစ်ဆောင်ပန်းနားများ နောက်သွားမလား ထင်ရသည်။ တိမ်ကင်းစင်သည့် အခါ ချွေးများတွင် ကြည့်လိုက်လျှင် ဆစ်ဆောင်ပန်းနားဒေသ၏ စိမ်းညိုညိုတောအုပ်များနှင့် တောင်တန်းအလိပ်လိပ်များကို

လှမ်းမြင်ရပါသည်။ အရှေ့ဘက်တွင်ကား မဲခေါင်မြစ်နှင့် လာအိုနိုင်ငံကို တွေ့ရ၏။ မဲခေါင်မြစ်ထဲသို့လည်း အနောက်ဘက်မှ နမ့်မလွေချောင်းက စီးဝင်နေ၏။ ချောင်းဘေးတွင် မိုင်းလွေရွာကလေး ရှိသည်။ ကော်ဟိုလွယ်နှင့် မိုင်းယုထင်းရှူးတောင်နှင့် မိုင်းလွေ၊ နမ့်မလွေချောင်းနှင့် အိုမီဂိကျွေတို့ကား အတွဲညီ လူသိများသော အမည်နာမများ ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော် ရောက်ခါစ အိုမီဂိကျွေဆိုသည်ကို မသိသဖြင့် ...

“ဘာလဲကွ ... မင်းတို့ အိုမီဂိကျွေဆိုတာ”

ဟု မေးမိသည်။ ထိုအခါ စစ်သည်များက ...

“ဟိုမှာလေ စစ်ကြောင်းမှူးရဲ့ နမ့်မလွေချောင်းက ကျွေကောက်နေတာ။ ကောင်မလေးခေါင်းက အိုမီဂိဆံပင်လေးလိုပဲ”

ဟုပြောပါတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်ရပါတော့သည်။

ထင်းရှူးတောင်၊ နမ့်မလွေချောင်း၊ အိုမီဂိကျွေနှင့် မဲခေါင်တို့အား သံယောဇဉ်ဖြစ်စပြုလာ၏။ သို့ရာတွင်

သံယောဇဉ်ကား ကြာကြာမခံပါချေ။

“စစ်ကြောင်းမှူး ကျွန်တော်တို့ မိုင်းယောင်း ပြန်လာမှာမယ်။ သန်ဘက်ခါ ခမရ (၁၀၈) လာလဲတော့မယ်တဲ့”

ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းရုံးအဖွဲ့က စစ်ကြောင်း (၁) ခုရှိသည့် ဝှက်စာကြေးနန်းဖော်ပြီး သတင်းပို့လာ၏။

“အေး ... ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ တို့ လွှဲမယ့် မြောင်းမယ့်ဟာတွေ အသင့်ဖြစ်အောင်သာ တပ်ခွဲမှူးတွေ ချီစာထုတ်ကွာ”

ထိုသို့ မှာကြားရင်း ထိုနေ့ညစာ စားသည့်အခါ တပ်ခွဲမှူးနှစ်ဦးအား အကျိုးအကြောင်း ကြိုပြောရသည်။ တာဝန်လွှဲရာတွင် ကျွန်တာတော့ ပြဿနာ မရှိပါ။ ရိက္ခာပုံဖြစ်ပါသည်။ ရိက္ခာကတော့ ကြွက်များစား၍ အတော်လျော့နေသည်။ စခန်းတွင် ကြွက်ဝမ်းဖြူများက များလှချေ၏။ ရိက္ခာကို လူနှင့်ကြွက် တစ်ဝက်စီ စားနေရသည်။

စခန်းလွှဲမည့်နေ့တွင် ခမရ (၁၀၈) က ကျွန်တော် ဦးလိုပင် ညှိမိုးကြီးချုပ်မှ စခန်းပေါ် ရောက်လာသည်။ တပ်ရင်းမှူး၊ ဗိုလ်မှူးကျော်မိုး ရောက်ရှိကာ တာဝန်

လဲပါသည်။ သူနှင့်အတူပါလာသည့် ဗိုလ်ဌေးဝင်းမှာ ကျွန်တော် တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးလုပ်ငန်းက တပ်ကြပ်ကြီးစာရေးမှ ဗိုလ်ဖြစ်သွားသူဖြစ်ရာ တပည့်ရင်းဖြစ်နေ၏။ ညသန်းခေါင်ချိန် အိုးနင်းခွက်နင်းဖြူတပ်ပြန်အဆင်း၌ ဗိုလ်ဌေးဝင်းက ...

“ဆရာသမားကျောပိုးအိတ်မှားပါသွားလို့ အရပ်ဝတ် ဝတ်စရာမရှိတော့ဘူး။ အရပ်ဝတ်တစ်စုံလောက်ပေးခဲ့ပါဦး”

ဟု တောင်းသည်။ သူ့က အရပ်ရည်ရှည်၊ ကျွန်တော်က ခပ်ပုပု။ မတတ်နိုင်ပါ။ ဂန့်ဂေါလုံချည်တစ်ထည်နှင့် စပိုရုပ်တစ်ထည် စွန့်ကြဲခဲ့ရ၏။ သူ ဝတ်လိုက်တော့မတော့တတော်ဖြစ်နေ၍ အရေးထဲတွင် ရယ်လိုက်ရပါသေးသည်။

စခန်းမှ ထွက်လာရာ မိုးမလင်းတလင်းတွင် တောင်အောက်ပြန်ရောက်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး စုစည်းပြီး မိုင်းယု၊ မိုင်းလွေမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့ညနေ၌ မိုင်းယောင်း ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ပါတော့

သည်။ အပြန်ဆိုတော့ အသွားထက်တော့ ပိုမြန်သည်ဆိုနိုင်ပျာ။

သို့ရာတွင် ထင်းရှူးတောင်၌ ကျွန်တော် လုံးဝမတတ်မရဘဲ မေ့ကျန်ခဲ့သောအရာတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုအရာအား ဘုရားစင်ပေါ်တင်ထားသည့် ဝမ်ရှန်ဘုရားကုန်း၊ ဦးဖောက်တုန်းက ပင့်လာခဲ့သည့် ရှင်အရဟံဘုန်းကြီးရုပ်တုကလေးပါတည်း။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျိုင်းတုံတွင် ကျွန်တော်နှင့် လွန်စွာရင်းနှီးသည့် ရှမ်းဆရာကြီးဦးစိုင်းပုက ပြောကြားရာ၌ ...

“ဗိုလ်မှူးရုပ်တုကလေးက သူ့နေရာက မခွာချင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်မှူး ပင့်မရတာပေါ့။ ဗိုလ်မှူးမတတ်မေ့သွားပြီး ထားခဲ့ရတာပေါ့။ ဒီက ဘုရားရုပ်တုတွေ၊ ဓာန္တာရုပ်တုတွေက အရမ်းပင့်လို့မရဘူး။ သူ့အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ငှက်ထားတာ”

ဟု ဆိုပါတော့သည်။
ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကျွန်တော် မသိပါ။
သို့ရာတွင် ထိုရုပ်တုကလေးအား ထင်းရှူးတောင်

မှာနေစဉ်က နေ့စဉ် ပန်း၊ ရေ၊ ဆီမီး ကပ်နေပြီးကာမှ ယခုအဆင်းတွင် မေ့ကျန်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော့ အတော်မကျေမနပ်ဖြစ်မိပါသည်။ နောက်တစ်ခေါက် ကြိုရင် ပြန်ပင့်မည်ဟု အားခဲထား၏။ ကျွင်းတုံတွင် နောက် ထပ် ၃ နှစ်ခန့် နေခဲ့ရသော်လည်း ကော်ဟိုလွယ် ထင်း ရှူးတောင်သို့ လုံးဝ ပြန်မရောက်တော့ပါ ခင်ဗျား။

ဆရာကြီးဦးစိုင်းပုပြောတာ ဟုတ်နေသည်လား မသိတော့ပါ။ ဤသည်မှာ နာမည်ကျော် ကော်ဟိုလွယ် ထင်းရှူးတောင်ဒေသတွင် နေခဲ့ရစဉ်က ကျွန်တော်၏ အတွေ့အကြုံများပါတည်း။

မိုင်းယောင်းဗျူဟာမှူး ဦးရွှေကြူး

ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း ကော်ဟိုလွယ် ထင်းရှူး တောင်က ပြန်ရောက်တော့ ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ရွှေကြူးက လမ်းပွဲနှင့် ဆီးကြိုသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ပင်ပန်းနေတယ်ဗျား။ အဲဒီတော့ ဒီည အပန်းဖြေ လမ်းပွဲကလေးကလိုက်ပါဦး။ ခင်ဗျားတို့အတွက် Special ရပ်ကွက် (၇) အဖွဲ့ကို ခေါ်ထားတယ်”

မိုင်းယောင်းတွင် ရပ်ကွက် ခုနစ်ကွက်၊ ရှစ်ကွက် နှစ်ခု ဖြို့လယ်ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်ကပ်နေသည့် ရပ်ကွက် (၇) လမ်းအဖွဲ့ကား နာမည်ကြီး၏။ မင်းသမီးကလေးများမှာ အကောင်းရုံသာမက ဖြူဆွတ်သော အသားအရေ နှင့် နှောင်းသော ကိုယ်ဟန်၊ ယဉ်ကျေးသော အမူအရာ၊ နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးများဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘဝများကို လွန်စွာ ဆွဲဆောင်နိုင်၏။ ရပ်ကွက် (၇) လမ်းအဖွဲ့လာပြီဟောဆိုလျှင် အားလုံးက ခြေလှမ်းတပြင် မြင် ဖြစ်နေကြ၏။ ကချင် ခုန်ချင်နေကြ၏။ ဤအထာကို သိသော မိုင်းယောင်းဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူးက ကျွန်တော်တို့ကို အထူးတလည် ထိုအစီအမံဖြင့် စောင့် ကြိုခြင်းဖြစ်၏။

ထိုညက ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူးကိုယ်တိုင် တောင် ခေါ်က ဆင်းလာသည့် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဝင်ကသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူးက ထိုစဉ်က ငယ်သေးသည်။ အသက် ၁၅ နှစ် ပတ်ဝန်းကျင်သာ ရှိမည်ထင်ရ၏။ လမ်းမင်းသမီး ကလေး ရှစ်ယောက်နှင့် ၁၅ မိနစ်တစ်ကြိမ် တွဲကသွား၏။ အကလည်း ကောင်း၏။

ကောင်းပေမပေါ့ဗျာ။ ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူက သူ၏စစ်သားဘဝတစ်လျှောက်လုံးနီးပါး ရှမ်းပြည်နယ်တွင် နေခဲ့သူဖြစ်၏။ ရထားသည့်နေ့နီးသည်ကလည်း ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းက တိုင်းရင်းသူ ရှမ်းအမျိုးသမီး ဖြစ်၏။ တပ်ရင်းမှူးဖြစ်တော့ မိုင်းတုံ၊ မိုင်းဆတ်၊ ဒီနောက် ရဟ စစ်ဦးစီး (ပ) ဖြစ်လာ၏။ ဗျူဟာမှူးကား တပ်မ (၈) တွင်ဖြစ်၏။ Boys Army မှ ဗိုလ်လောင်းသင်တန်း အမှတ် စဉ် (၂၂) တွင် ကော်မရှင်ရလာသူ ဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန် သွားခဲ့သည့် နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုး ရေးကောင်စီအတွင်းရေးမှူး (၂)၊ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး တင်ဦးနှင့်လည်း ဗိုလ်သင်တန်း တစ်ပတ်တည်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူက ရှမ်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ သဘောသဘာဝကို ကောင်းစွာ နားလည်သူဖြစ်၏။ ၎င်း တို့၏ရိုးရာအစာ ခေါက်ညို (ခေါ်) ကောက်ညှင်းကိုလည်း ထမင်းလွတ်စားတတ်၏။ သူတို့နှင့် ရောရောနှောနှော နေထိုင်တတ်၏။ သူ မိုင်းယောင်းသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ဗျူဟာရုံးတွင် နေလေ့နေထ မရှိ။ မိုင်းယောင်းမြို့ တစ်မြို့ လုံး လျှောက်သွားနေတတ်သည်။ ရှမ်းလို ပြောသည်။

အစားအစာ စားသည်။ ရံဖန်ရံခါ ညလုံးပေါက် ဆီကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားများနှင့် စားသောက်ကခုန်နေ လေ့ရှိသည်။

ဤသည်ကို ဒေသခံများက အထူးသဘောကျ ခြင်း၊ လူငယ်တွေမဆိုထားဘိ လူကြီးများကပင် သဘော ကြာသည်။ ပြည်သူလူထုနှင့်ရင်းနှီးနေသဖြင့် မကြာခဏ ညီညွတ်မှု ရန်သူ့သတင်းများ ရလာ၏။ ထို့ကြောင့် မိုင်းယောင်းတစ်ဝိုက်တွင် မိမိဘက်မှ တိုက်ကွက်များ ဖော် ဖြစ်သည်။ မိုင်းယောင်းမြို့ကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် သာယာအောင် လုပ်သည်။ ရေအားလျှပ်စစ်မီးများ ဆောင် ရောက်ခြင်း၊ အားကစားရုံများ တည်ဆောက်ပေးခြင်း၊ အား ကစားကွင်းများ ဆောက်ပေးခြင်း၊ အားကစားပွဲများ ကြာခဏ ပြုလုပ်ပေးခြင်း စသည်တို့ဖြင့် လူထု၏ နှစ် သက်ကြည်ဖြူမှုကို ရယူနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဒေသ နှလူတွေက အထူးသဖြင့် သက်ကြီးရွယ်အို မဲ့ထောက် (မဲ့ထောက်=အမေအို) များက -

“ရွှေကြူကမှ တို့ဗျူဟာမှူး” ဟု မကြာခဏ ပြောလေ့ပြောထရှိ၏။

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူးကား ပြောမည်ဆိုက အတော်ထူးခြားသည်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်မှာ သူနာပတ်သက်၍ တစ်စွန်းတစ်စ တစေ့တစောင်းသာ ဖြစ်၏။ အလျဉ်းသင့်သလို ဆက်လက်ဖော်ပြပါဦးမည်။

မြန်မာ့စာပေ

ထိုင်းထုံ၊ မိုင်းယောင်းယာဉ်တန်းအကြောင်း တစေ့တစောင်း

ဘာဉ်တန်းအတွက် ပြင်ဆင်မှုများ

ကျိုင်းတုံနှင့် မိုင်းယောင်းကား မိုင် ၁၀၀ ခန့်ဝေး၏။ ရာသီမရွေး သွားလာနိုင်သော ကားလမ်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က ကားများ ရာသီမရွေးသွားခြင်းမရှိပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိုင်းယောင်းနှင့် မိုင်းဖြတ်ကြားတွင် ကပကော် (၈၁၅) က အဆက်မပြတ် ဒုက္ခပေးနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့တပ်တွေသည် တပ်အလဲအလှယ်လုပ်သည့်အခါများတွင် ကားစီးလေ့စီးထ မရှိ။ မိုင်းယောင်းနှင့်မိုင်းဖြတ်ကို ခြေလျင်သာ သွားလေ့ရှိ၏။ မိုင်းဖြတ်ရောက်မှ ကျိုင်းတုံသို့ ကားစီးလေ့ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိုင်းယောင်းတွင် လူသုံးပစ္စည်းများ မကြာခဏ ပြတ်လပ်၏။ ရှားပါး၏။ နေ့စဉ်သွားလာနေသည့် ခရီးသည်တင်ယာဉ် မရှိသဖြင့် ထိုစဉ်က ကျိုင်းတုံနှင့် တာချီ

မြန်မာ့စာပေ

လိတ်မှ အရောင်းအဝယ်သမားများသည် မိုင်းယောင်းသို့ အထမ်းအပိုးများဖြင့် ခြေလျင်လာတတ်ကြ၏။ ယာဉ်တန်း အကြိုရှိသည့်အခါ အထူးဝမ်းသာစွာဖြင့် ယာဉ်တန်းနှင့် စုန်ဆင်းလိုက်ပါကြကုန်၏။

ကျိုင်းတုံ-မိုင်းယောင်း ယာဉ်တန်းကလည်း သထုံ-ဖာပွန်ယာဉ်တန်းကဲ့သို့ပင် လနှင့်ချီ ဆွဲရသည့် မိုင်းယောင်းမြို့ကလေးသည်လည်း ဖာပွန်မြို့ကလေး ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေ ၁၀၀၀ မကျော်၊ ချောင်း တစ်ချောင်းနှင့် လမ်းတစ်ကြောင်းသာရှိသည်မှာ အတူတူပင် ဖြစ်ကြ၏။ သောင်းကျန်းသူအန္တရာယ်ကလည်း အတူတူ လိုပင်။ တစ်ခုပြောစရာရှိသည်မှာ မိုင်းယောင်းက လမ်း ကလေး ဘာလေး က၍ရသဖြင့် အန္တရာယ်ရန်စွယ်များကို ခဏတစ်ဖြုတ် မေ့ထား၍ ရ၏။ ဖာပွန်ကတော့ မရပါ။

အချိန်ကား ၁၉၈၂ ခုနှစ် မိုးရာသီကုန်ဆုံးစ မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးကာလဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ပိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူးက ကျွန်တော်နှင့် တပ်ရင်းမှူးအား ခေါ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပါသည်။

“ကဲ... တပ်ရင်းမှူးနဲ့ စစ်ကြောင်းမှူး၊ မိုးလည်း

မြေရတနာစာပေ

နည်းနည်းပါးသွားပြီ။ ရာသီကလည်း ပွင့်လင်းလာပြီ။ ကြာခင် ဒီကို ရိက္ခာယာဉ်တန်းတွေ ကျိုင်းတုံက လာတော့ သည်။ ဒါကြောင့် လမ်းတွေပြင်ရမယ်။ လောလောဆယ် မိုင်းယောင်းနဲ့ မိုင်းဖြတ်ကြားမှာ တံတားတွေကို ဗကပ ချဲ့သွားတာ အတော်များတယ်။ အဲဒါ အရင်ပြင်မှ ရမယ်။ စစ်ကြောင်း (၂) ကို လွှတ်ပြီး ပြင်ခိုင်းပါ။ မိုင်းယောင်း ဆလကက အင်ဂျင်နီယာတွေလည်း ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ တံတားတွေကများတော့ အချိန်နှစ်ပတ်ပေးမယ်”

“တံတားတွေ အမြန်ပြင်ပြီး ရိက္ခာယာဉ်တန်း အချိန်မီတက်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်နော်။ ဒါကြောင့် တပ် ရင်းမှူးကတော့ စစ်ကြောင်းမှူးလေးကို လိုတာတွေ လုပ် ဆေးလိုက်ပါ။ တပ်လည်း အသေအချာ စုဖွဲ့ပေးလိုက်ပေါ့။ ဆင်များစစ်ကြောင်းမှူးကလေးက လုပ်ရဲကိုင်ရဲ ရှိပါတယ်”

ဗျူဟာမှူးကြီးက ကျွန်တော့်အား အနည်းငယ် အမွမ်းတင်ပြီး စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

အကြောင်းရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နာမည်ကျော် မိုင်းယောင်းကို အထူးစိတ်ဝင်စားသူဖြစ်၏။ ၁၉၈၀ ခုနှစ် မိုင်းယောင်းကို

မြေရတနာစာပေ

ဗကပများ ဝင်တိုက်သွားစဉ်က ဗထူးတိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင် ကျွန်တော် ရှိ၏။ အရှေ့မြောက်တွင် ဗကပများဖြင့် နောင်လိုင်း၊ ပါဖန်တိုက်ပွဲကြီးအား ဆင်နွဲ့ထားဖူးသဖြင့် ဗကပတို့၏ နည်းဗျူဟာကို သိထား၏။ သူတို့နှင့် နောင်တစ်ချီ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းလို၏။ အသက်ကလည်း အတော်ငယ်သေးသည့်အပြင် ကိုယ်အလေးချိန်ကလည်း ပေါင် ၁၀၀ သာသာနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြင့် သွားနိုင်စွမ်း နိုင်ရှိ၏။ တစ်ဆင့်မြင့်ရာထူးဖြင့် ကိုယ်ရင်ဆိုင်လိုသော ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရသဖြင့် “ငါလိုလူ ဇမ္ဗူမှာရှိသေးရဲ့လား” ဟု အထူးတက်ကြွနေရာ မိုင်းယောင်းတစ်ပိုက် လှုပ်ရှားမှုများ၌ ကျွန်တော်သည် ပီဘီကျောင်းဆင်းစ အရာရှိငယ် လေးတစ်ဦးလို အထူးတက်ကြွဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားခဲ့၏။ ရန်သူ့သေနတ်သံကြားလျှင် ချက်ချင်းပြေးထွက်လာပြီး လိုက်၏။ ရန်သူက လက်နက်ငယ်နှင့်ပစ်လျှင် ကျွန်တော်တစ်နံ့ပြောင်းနှင့် ချက်ချင်းပြန်ပစ်၏။ ရန်သူက ငှက်ပျော့နု လောင်ချာ RPG တစ်ချက်ပစ်လျှင် ကျွန်တော်က M-79 လောင်ချာဖြင့် ဆယ်ချက်လောက် ပြန်ပစ်လိုက်၏။ M-79 လောင်ချာက ငှက်ပျော့နုလောင်ချာထက် ကျည်

မြရတနာစာပေ

ကျွန်နန်း ပိုမြန်၏။
 ဤကဲ့သို့ လက်သွက်သောကြောင့် နောင်ဆို ကျွန်တော်တို့ သနက (၁) စစ်ကြောင်းများကို ဗကပမှ အတော် ခြံသွားပြီး ချောင်းပစ်ရမှာကိုပင် မဝံ့မရဲဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ဤသည်ကို ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူးက သိထား၏။ ထို့ကြောင့် အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းပြင်ရန်ဗျူဟာမှ အမိန့်ရပြီး နောက်နေ့တွင် မိုင်းယောင်းမှ ထွက်ခဲ့၏။

“လမ်းတွေ၊ တံတားတွေပြန်ပြင်ရမှာဆိုတော့ ဒီမှာ အယ်မြေကျွမ်းတဲ့ ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်နဲ့ ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းတို့ ဘယ်ခွဲတွေကိုပဲ ယူသွားလိုက်ပါ”

ခရီးမထွက်မီ စစ်ကြောင်းကို စုဖွဲ့သည့်အခါ တပ်မှူးကြီးက အထက်ပါအတိုင်း ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်း (၂) တွင် ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်း၏ ခွဲ (၄) နှင့် ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင် ခွဲ (၃) တို့ ပြန်လည်လိုက်ပါ ဘာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မိုင်းယောင်းနှင့် ငါးမိုင်

မြရတနာစာပေ

ကျော် ခြောက်မိုင်ဝေးသော မုံးလိုက်ရွာကြီးမှ မိုင်းဖြတ် အနီး တာမအထိ စစ်ကြောင်းကို ဖြန့်လိုက်သည်။ ကွန်တော်နှင့် စစ်ကြောင်းရုံးက မိုင်းဟန်၊ မိုင်းဟော အလယ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ တာမဘက်ခြမ်းတွင် လှုပ်ရှားသူ့ကလက်သော ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်းကို တာဝန်ပေးလိုက်ပြီး ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်ကိုကား မုံးလိုက်နှင့် မိုင်းဟန်၊ မိုင်းဟောကြားတွင် နေရာချထားလိုက်သည်။ ထိုနစ်က ဗကပများက တံတား ၂၃ စင်းတိတိ ဖျက်သွား၏။ သစ်သားတံတားများဖြစ်၍ တံတားများကို မီးရှို့သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်သည့်နေ့က ဗျူဟာရုံးသို့ သွားသတင်းပို့ရာတွင် ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူးက အောက်ပါအတိုင်း ထပ်မှာသည်။

“ကဲ... စစ်ကြောင်းမှူးလေး ဗကပတွေ မီးရှို့ပြီး ဖျက်သွားတဲ့တံတားတွေကတော့ အစင်း ၃၀ လောက် ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို ဆလကနဲ့ ညှိပြီး အမြန်ပြင်ရမယ် နော်။ တို့က အချိန်လည်းသိပ်မပေးနိုင်ဘူး။ အချိန်နှစ်ပတ်ပဲ ရမယ်။ အဲဒီတော့ မင်း တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း တံတားတွေကို ပြင်ပါ။ တစ်စင်းပြီးမှ တစ်စင်းပြင်တာမျိုး

မြရတနာစာပေ

လုပ်နဲ့။ တပ်တွေကို ဧရိယာခွဲပေးလိုက်။ နောက်ပြီးတော့ အမြန်ပြီးအောင် ဒေသထွက် သစ်ဝါးနဲ့ လုပ်ပါ။ သစ်ကြီး ကြီးတွေ ဟိုမှာ ဒီမှာ လှမ်းမမှာနဲ့။ အဲဒီကိစ္စကို ဆလက အင်ဂျင်နီယာတွေလည်း ကိုယ် မှာလိုက်ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဗျူဟာမှူးမှာလိုက်သည့်အတိုင်း တံတားပေါင်း ၃၀ နီးပါးအား ဒေသထွက် သစ်ဝါးများဖြင့် အမြန်ပြင်စေသည်။ တံတားများ အမြန်ပြီးရေးအတွက် အင်ဂျင်နီယာများကို အရာရှိများကိုယ်တိုင် အနီးကပ်ကြီးကြပ်၍ အင်အားများကိုလည်း ဝိုင်းကူစေ၏။ သစ်ပင်လုံးပေး၏။ လှေဆွဲပေး၏။ သစ်လုံးများ ဖြတ်ပေး၏။ သစ်လုံးများကို ဆာထဲမှသည် တံတားနေရာအထိ ဝိုင်းကူသယ်ပေး၏။ တံတားခင်းရာတွင် Pile တိုင် ရိုက်ပေး၏။ နောက်ဆုံး အင်အားခင်းရာတွင်ပင် လက်သမား လုပ်တတ်သည့် ဆောက်များအား ဝင်ကူစေကာ မြှောင့်သံရိုက်ခြင်း၊ ချုပ်တန်း ဖြည့်ခြင်းများကို လုပ်စေ၏။ တံတားဆောက်ရန် တာဝန် ချထားသည့် ဆလက အင်ဂျင်နီယာ ဦးသန်းဦးနှင့် ဦးစိုး နှင့်တို့က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် -

“ဒီတံတားတွေကတော့ဗျာ ဆလကတံတား

မြရတနာစာပေ

မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဗိုလ်မှူးတို့တံတားတွေ ဖြစ်သွားပါပြီ ဟု ဆိုကြ၏။ ကျွန်တော်က -

“ဒီဒေသက အလုပ်သမားရှားတော့ ကျွန်တော် တို့ပဲ ကူရမှာပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို ဝိုင်းကူပေးတော့ ကုသိုလ် လည်းရ ဝမ်းလည်းဝပေါ့။ လုပ်ငန်းလည်း အချိန်မီ ငြိ သွားတာပေါ့”

ဟု ပြန်ပြောရသည်။

တံတားအားလုံးတွင် ၂၉ မိုင် တံတားကြီးက ရှည်၏။ တံတားအောက်မှာက ရေနက်၏။ ဗကပတို့က ထိုတံတားကြီးကို လက်စတုံး မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့ရာ တိုင်ငုတ် ပင် မကျန်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် တံတားကြီးကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အနီးကပ်ကြပ်မတ်ဆောင်ရွက်ရာ ၅ ရက် မြောက်သည့်နေ့ ရောက်လာ၏။ ၃၅ ရာခိုင်နှုန်းတော့ ပြီးနေပါပြီ။ လက်စသတ်ရန် နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက် ကြာပေးဦးမည်။

ကိစ္စမပြီးခင် ပြဿနာပေါ်လာ၏။ ရှေ့တန်း တပ်မက သနက (၁) တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးကို မိုင်းယောင် ပြန်၏ အနောက်တောင်ဘက်အစပ်ရှိ ထပ်လုံဘုရားကုန်း

ဘုရားကုန်းပေါ်ရောက်တရားသူနှင့်ဗိုလ်ကြီးမျိုးမြင့်(ရင်း-၃) ၁၉၈၂-ခုနှစ် (ယခုဗိုလ်မှူးမျိုးမြင့်ဗန္ဓုလပို့ဆောင်ရေးမန္တလေး)

မြရတ နာစာပေ

www.burmeseclassic.com

ထပ်လုံဘုရားကျွန်းပေါ်ရောက်စာရေးသူနှင့်ပိုင်လိကြီးသန်းဝင်း (၁၉၈၂-ခုနှစ်)
(ယခုပိုင်လိကြီးချစ်သန်းဝင်းကမ္ဘာ့အိမ်ထောင်ရေးပြန်မာစစ်သံသရာကြီး)

အဲဒီတက်တိုက်ခိုင်းပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဗျူဟာက ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်း (၂) ခုလုံး ထပ်လုံဘုရားခြေရင်းအနီးရှိ နမ့်မယောင်း ဆောင်းဘေးမှ ဝမ်ကောင်းသို့ ချီတက်ခိုင်း၏။ လုပ်ငန်းများကို ဆွဲရပ်နားလိုက်ရပါတော့သည်။ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ဆင်ဆင်ရေးလုပ်မည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေလည်း ညီတဲပွဲနေရာသို့ အပြေးချီတက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ရောက်တော့ မိုးရွာပြီး ညအလွန်မှောင်နေသဖြင့် ညီတဲပွဲနေရာသို့ မသွားရတော့ပါ။ ကိုယ့်လူတွေ တိုက်ခိုက်နေသည်ကို နောက်မှ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စသာ ဆောင်ရွက်ပေး ချေတော့သည်။

အခုခိုင်ခံ့သော ထပ်လုံတိုက်ပွဲ

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က သီချင်းများ နားထောင် သည့်အခါ ယိုးဒယားပြန် အမာစိန်၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်မှ အောက်ပါစာသားလေးကို အတော်သဘောကျမိ၏။ ထို စာသားကလေးမှာကား ...

“မောင်-ဗျာ ... မန္တလေးရောက်ရင် အမာစိန်

မြရတနာစာပေ

တို့အိမ်ကို ဝင်ခဲ့နော် မောင်။ ဆက်ဆက်ဝင်ခဲ့ပါ မောင်ရယ်” ဟူသတည်း။

ကျွန်တော် ကြီးလာတော့ စစ်သားဖြစ်လာမိ၊ ဗိုလ်ကြီးဘဝတွင် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း ပြောင်းရသည့် ထို့နောက် တောင်ပိုင်းသို့ ပြောင်းရပြန်သည်။ ဗိုလ်မှူးဘဝတွင် ရှမ်းပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်း ကျိုင်းတုံဒေသသို့ စစ်ဆင်ရေးဝင်နေရ၏။ ထိုအခါ ကျိုင်းတုံသူလေးတွေက -

“ပီရေ (ပီရေ = အစုံကိုရေ) ကျိုင်းတုံမဟာ မြတ်မုနိဘုရားကြီးက တစ်ခါဖူးပြီးရင် ခဏ ခဏ ပြန်ဖူးတယ်။ နမ့်ခင်ချောင်းကလည်း သူ့ချောင်းရေ တစ်ခါသောက်မိရင် ခဏ ခဏ ပြန်သောက်ရတယ်”

ဟုပြောကြ၏။ ဟိသစွံ - ဤစကားသည် မှန်၏။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးဘဝသာမက ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဘဝတွင်လည်း ကျိုင်းတုံကို တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးဘဝနှင့် နယ်ဘက်ပြောင်းပြီးသည့်နောက်တွင်လည်း ကျိုင်းတုံကို တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျိုင်းတုံသူ လှပျိုဖြူ နောင်သိမ်းကလေးများ ပြောတာ မှန်နေပါ၏။ ယခုလည်း ကျိုင်းတုံမှ မိုင်းယောင်း

သည်ဆိုတော့ သူတို့ကလေးများနှင့် တွေ့သော

“ပီရေ မိုင်းယောင်းမှာ ထပ်လုံဘုရားကြီးက မိုင်းယောင်းဘုရင်တွေ လက်ထက်ကတည်းက တည်ခဲ့တဲ့ ကြီးကြီး။ သိပ်တန်ခိုးကြီးတာ။ သွားပြီး ဖူးဖြစ်အောင် နှုတ် ပီ”

ဟု မှာပါတော့သည်။

ဒေါ်အမာစိန် မှာတာနဲ့တော့ နည်းနည်းကွာ

ကျိုင်းတုံသူ လှပျိုဖြူလေးများ စကားကြောင့် ကျွန်တော်က ထိုလူသိများ တန်ခိုးကြီးလှသည့် ထပ်လုံဘုရားကြီးကို ဖူးချင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ထပ်လုံဘုရားကြီးမှာ ကော် (၈၁၅) မှ တောင်ကြောတစ်ခုလုံး သိမ်းပိုင်းတို့တပ်ရင်းဌာနချုပ် လုပ်ထား၏။ မွင့်လင်းရာသီတွင် နယ်သူနယ်သားများက ဘုရားပွဲလုပ်လိုသည်။ ဗျူဟာကြီးကလည်း ဘုရားပွဲလုပ်ပေးလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ထပ်လုံကုန်းနောက်ကျောရှိ ရန်သူတပ်ရင်း ဌာနချုပ်အား ဝင်တိုက်ပြီး ဘုရားကုန်းကိုသိမ်း၍ ဘုရားပွဲလုပ်ပေးရန်

www.burmeseclassic.com

စီမံပါတော့သည်။ ထိုစီမံချက်အရ ဘုရားကုန်းကို အတိုင်းအတိုင်း အသေးစိတ် လိုက်လံရှင်းလင်းရာ တိုက်ပွဲ တော်တို့တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးနှင့် တိုက်ခိုက်ရှင်းလင်းရာ အရာရှိများ မိုင်းနင်းမိပါတော့သည်။ ထိုဖြစ်စဉ်ကြောင့် ခြင်း ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲမှာ အရေးကြီးသဖြင့် ထိုစဉ်က မိုင်းနင်းပျားကြီး အပါအဝင် တိုက်ပွဲဝင်စစ်သည်အားလုံး ဒုတပ်မမှူးကိုယ်တိုင် ကျိုင်းတုံမှ လိုက်လာ၍ ဟောပြောသောလေး စိတ်ထိခိုက်သွားကြ၏။

ကွေ့တွင် ၇၆ မီလီမီတာ အမြောက် ၂ လက်ဖြင့် ဖမ်းဆီး ထိုနေ့က တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာကြတော့ ပေးကာ တိုက်ပွဲကို အနီးကပ်ကြီးကြပ်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့က သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေ၏။

ယရက် နံနက်တွင် လက်နက်ကြီး ပစ်ခတ်ကြီးသိန်းနွယ်က ခြေထောက်နှစ်ဖက် မရှိတော့။ ရန်သူစခန်းများကို သိမ်းနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ပွိုင့်မှ တပ်မတော်တို့ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော့်မှာ ရင်ဆိုင်သွား၏။

တိုက်သည့် တပ်ခွဲမှူး၊ ဗိုလ်မှူးစိုးတင့်နှင့် တပ်စခန်းမှ ဗိုလ်ကြီးသိန်းနွယ်တို့ ရန်သူမိုင်းထိသွား၏။ “အုမ်းဂိုဏ်းက အထူးသက်မိသည်။

ဆိုသော မိုင်းသံများကို ထိုနေ့က အတိုင်းသား ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ခွဲ (၄) က အချိန်မမီတော့သဖြင့် ခွဲ (၃) စပ်၍ လူကြီးများက အတော်စိတ်ဆိုးကြသည်။ နမ့်မယောင်းချောင်းဘေး ဝမ်ကောင်းရွာမှ စောင့်ရသည်။ အထူးသဖြင့် ဒုတပ်မမှူးက ကောင်းစွာမကျေနပ်။

တောင်ပေါ်တွင် မြင်ကွင်းကျဉ်း၍ တပ်ဖြန့်ရန် ခက်သဖြင့် “မင်း စစ်မြေပြင်မှာ ထူးထူးချွန်ချွန် လုပ်ရင်လုပ် တပ်ခွဲ ၄ ခွဲဖြင့် လုံလောက်ပါသည်။ တိုက်စစ်မှာလည်း ထုပ်နိုင်ရင်တော့ ငါနဲ့အတွေ့ပဲ။ မင်းအမှုက ကျေနပ် တစ်ကြောင်းထိုးသာ တိုက်နိုင်၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ပြင်ဆင်ရာ မရှိဘူး။ ကြပ်ကြပ်သတိထား”

ထန်သော ပစ်အားကြောင့် ရန်သူက ကြာကြာမခုခံနိုင်ဘဲ အထွေထွေ အရှေ့ဘက်သို့ ဆုတ်ပြေးသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့က အလိုက်သည်ဆို၏။ သိန်းနွယ်သည် ထိုကဲ့သို့ သတိပေး

www.burmeseclassic.com

ဆုံးမထားခံရသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့စစ်သည်များ
 တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ရှိသော်လည်း ရံဖန်ရံခါ ယခုထက်
 အမှုစပ်တတ်သည့်သူများလည်း ရှိသည်။ သိန်းနွယ်
 တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ရှိ၏။ လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲ၏။ လူကလေး
 ကြံ့ခိုင်၏။ ရဲဘော်တို့လည်း ရှိ၏။ အပင်ပန်းလည်း
 ခံနိုင်၏။ သို့ရာတွင် အံ့ပျော်လွန်၍ ယခုကဲ့သို့ မကြာခင်
 အမှုစပ်တတ်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ထဲတွင် ဤထက်
 ဖြစ်တတ်သည့်သူများ ရှိတတ်သေးရာ ကျွန်တော်
 တပ်ရင်းမှူးဟောင်းကြီးတစ်ဦးမှ အောက်ပါအတိုင်း ပြော
 ဖူးပါသည်။

“ဟေ့ကောင်ရ... ဝန်လေးကို ဆင်ဆိုးမှ သေ
 တာကွ။ ဆင်ကောင်းက သူ့ပုံမှန်အတိုင်း အလုပ်လုပ်
 တယ်။ အချိန်ကျရင် တန်းဖြုတ်ပေးရတယ်။ ပိုခိုင်း
 မရဘူး။ ကိုင်ရတွယ်ရလည်း လွယ်တယ်။ ဆင်ဆိုး
 ကိုင်ရတွယ်ရ ခက်တယ်။ ကပ်တီးကပ်တတ် လုပ်တတ်
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝန်လေးကျတော့ သူက သယ်တယ်
 ပိုခိုင်းရင်လည်း လုပ်တယ်။ အေး... မင်း သူ့ကို
 လည်ပြီး ခိုင်းတတ်ဖို့လိုတယ်”

ဟု ဗိုလ်ကြီးသိန်းနွယ်ကဲ့သို့ မကြာခင် အမှုစပ်
 သည့် အရာရှိတစ်ဦးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ထိုအရာရှိ၏ တပ်ခွဲမှူး
 ဖြစ်၏။ ထိုအရာရှိမှာ ကျွန်တော်၏တပ်စုမှူးဖြစ်၍ ပေကပ်
 တပ်နှင့် ကျွန်တော့်အား မကြာခင် ဒုက္ခပေးတတ်ပါသည်။
 နိုင်ငံတော်ကို မလုပ်၊ မခိုင်းတာကို လုပ်၏။ ရောက်လေရာ
 သူ့အမှုစပ်၏။ အမိန့်မရဘဲ စွတ်ရွတ်သွားတတ်၍ မကြာ
 ခင် ရန်သူ၏ ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ခြင်းကို ခံရ၏။
 သူ့လူကြီးများက သူ့ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေမှုကို မကြာ
 ခင် လာတိုင်ကြ၏။ ကြာသော် ကျွန်တော်က သည်းမခံ
 နိုင်၍ တပ်ရင်းမှူးကြီးအား တင်ပြရာတွင် တပ်ရင်းမှူးကြီးမှ
 အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးဘဝ အသက်
 ၃၀ ပင် မပြည့်သေးပါ။ အတော်ငယ်ပါသေးသည်။ ယခု
 အချိန်တွင်တော့ ကျွန်တော်သည် တပ်ခွဲမှူး(ဗိုလ်မှူး) ဖြစ်
 နေသည်။ ယခု သိန်းနွယ်ကိစ္စကိုတော့ အနီးစပ်ဆုံး မှန်မှန်
 ကန်ကန် စဉ်းစားသုံးသပ်နိုင်ပါပြီ။

သူ့အမှုအား ကျွန်တော်ပဲ သက်သေခံ အကျဉ်း

ချုပ်ရေးခွဲရသည်။ သူ့ကြောင့် ယာဉ်တန်းဖြင့် တပ်ကြပ်
မလိုက်ရဘဲ ကျိုင်းတုံတွင် သောင်တင်ခဲ့ရ၍ သူ့အား
ကလော်တုတ်ခဲ့၏။ ဗိုလ်မှူးစိုးတင့်မှာလည်း သူငယ်ချင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်စဉ်ဗိုလ်ပေါက်စလေးဘဝမှာပင် ရင်းနှီးခဲ့သူ
ဖြစ်၏။ ယခုတော့ သူတို့နှစ်ဦး ဒဏ်ရာ ရလာ၏။ ကျွန်
တော့်ဆီသို့ ညနေဘက်တွင် ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်
တော်က လက်ဖက်ရည် တိုက်သည်။ သိန်းနွယ်က
မသောက်။ ဗိုလ်မှူးစိုးတင့်က တစ်ခွက်သောက်၏။
လက်ဖက်ရည်မသောက်သဖြင့် သိန်းနွယ်အား မိုင်းယောင်း
စပါးတစ်ခွက် တိုက်လိုက်သည်။ ရေမရောဘဲ မိုင်းယောင်း
စပါးတစ်ခွက် တိုက်လိုက်သည့်အခါ သူ့မျက်နှာက လန်း
ဆန်းလာ၏။ မိုင်းထိလူနာများအတွက် ဒုတပ်မမှူး ကိုယ်
တိုင် ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် စောင့်နေ၏။ ထိုနေ့က သိန်းနွယ်
တို့ကို ညတွင်းချင်းပင် ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ကျိုင်းတုံသို့
ပို့ပေးသည်။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်၌ တက်ခါနီးတွင် ခြေထောက်
နှစ်ဖက်မရှိတော့သည့် သိန်းနွယ်က ဒုတပ်မမှူးအား အိပ်
ရာပေါ်မှ အလေးပြုရင်း-

“ဒုတပ်မမှူးကြီး ကျွန်တော် တာဝန်ကျေပါပြီ”

ဟု အလေးအနက်ပြောဆိုလိုက်ရာ ဒုတပ်မမှူး
ကိုယ်တိုင် မဆိုထားဘိ ဘေးမှပိုင်းကြည့်နေသူအား
သော်လည်း ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ မျက်ရည်ပိုင်းသွားကြ၏။

“အေးပါကွာ။ မင်းတာဝန်ကျေပါပြီ”

ဒုတပ်မမှူးက အထက်ပါအတိုင်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့
ပြောမှ သူ့ထမ်းစင်ကို သိန်းနွယ်က ရဟတ်ယာဉ်
ဆီသို့တင်စေ၏။ ဤဖြစ်စဉ်နှင့် မြင်ကွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့
အတွက် (၁) အတွက် ယနေ့တိုင်အောင် ပြောမဆုံးသော
ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါပေ။

ထပ်လုံတိုက်ပွဲမှာ ဤမျှသာမကပါ။

ပြန်ဆင်းလာသည့် ကျွန်တော်တို့၏တပ်များအား
အသွေပြောက်ကျားများက အဆက်မပြတ် လိုက်လံ တိုက်
ခတ်ပါသည်။ သာမန်လက်နက်ငယ်နှင့်သာမက စိန်ပြောင်း
များဖြင့် လိုက်ပစ်၏။ သူတို့ဌာနချုပ်အား ဝင်တိုက်သွား၍
အကျေအနပ်ပုံမရ။ တပ်ရင်းမှူးကြီး၏ စစ်ကြောင်း လွတ်
ချွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြန်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော်က ဝမ်း
သာတောင်းတွင် နေပေးရ၏။ ရန်သူကို ဟန့်တားရ၏။ ထိုနေ့
က ရန်သူ့လက်နက်ကြီးများ ကျွန်တော်နေသည့် ဝမ်းကောင်း

ရွာကလေးပေါ်သို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲရာ ကျွန်တော်တို့
ချင်း (၃) မှ ဗိုလ်မှူးကျော်ညွန့်တို့ နေသည့်အိမ်မှာ ထိုင်
နက်ကြီး တိုက်ရိုက်မှန်၍ ကံကောင်း၍သာ သေကံမရောက်
သက်မပျောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုဖြစ်စဉ်အား သေကံမရောက်
သက်မပျောက်စာအုတ်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ထမ်းစားနေစဉ် လက်နက်ကြီးကျွမ်းကျင်
တပ်ရင်းမှူးမှ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် “ဘယ်လိုနေသေးသလဲ
စစ်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ရမလား၊ ပြန်လာကူရမလား” ဟု
ခရီးသွားရင်း (၉၀၆) စက်ဖြင့် လှမ်းမေးသည်။ လက်နက်
ကြီးက ကျွန်တော်တို့ပေါ် တည့်တည့်ကျနေ၏။ သို့ရာတွင်
ကျွန်တော်က ရန်သူထံတွင် ကြားဖြတ်စက်များရှိသည်ကို
သိထားသဖြင့် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်သုံးပြီး ...

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ... ခင်ဗျာ စိတ်မပူပါနဲ့။ ငါ
လာစရာမလိုပါဘူး။ သွားသာသွားပါ။ ဒီကောင်တွေ
လက်နက်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ကျော်ကျော်ပြီး ထွက်
နေတယ်။ အလကားကောင်တွေပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟု
(၉၀၆) စက်ဖြင့်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

ထိုအခါ တပ်ရင်းမှူးကြီးက လူနာများနှင့် စိတ်မ

ထက်ချ ဆက်ထွက်သွားသည်။ ရန်သူမှလည်း ကျွန်တော်
တို့သည်ကို အဟုတ်မှတ်၍ သူတို့၏ လက်နက်ကြီး
Enging အား လျှော့ပစ်ရာ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း
ထက်နက်ကြီးဒဏ်မှ လွတ်သွားတော့သည်။ တစ်ဏှပုတ္တို
ဉာဏ်ကြောင့် အသက်ဘေးမှ လက်မတင်ကလေး လွတ်
ခဲ့ရပြန်၏။

သို့ရာတွင် တိုက်ပွဲပြီး၍ ထမ်းပြန်စားဖို့ ပန်းကန်
သိုက်ရှာတော့ “လား ... လား” ပြန်တွေ့သည်
ထမ်းပန်းကန်တွင် လက်နက်ကြီးစ ထိမှန်ထား၏။ ကိုင်နေ
ထုန်း မှန်သလား၊ အောက်ကျသွားမှ မှန်သလား မသိ။
ဖန်းကန်မမှန်ဘဲ လူမှန်လို့ကတော့ ချက်ကောင်းထိလျှင်
ပွဲချင်းပြီးသွားနိုင်၏။ ဗကပလက်နက်ကြီးကြောင့် ကျဆုံး
သွားကြသည့် ကျွန်တော့်နောင်တော်ကြီးများဖြစ်ကြသော
ဗိုလ်မှူးကျင်စံ (သနက-၁) ဗိုလ်မှူးလှမြင့် (ခလရ-၁၃)၊
ဗိုလ်ကြီးနေဝင်း (ကချင်-၄) နှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကြည်ဝင်း
(ခလရ-၅) တို့အား ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်သေးပါ။ ကျွန်
တော်သည်လည်း အလွန်ကံကြီးလှ၍ ထိုအဖြစ်မျိုးမှ လွတ်
သွားခြင်းဖြစ်၏။ အသေအချာ တွေးကြည့်ပါက တွေ့

www.burmeseclassic.com

ချမ်းစရာများပါပေ။

ဤသည်မှာ မေ့မရနိုင်သော ထပ်လုံဘုရားကုန်း တိုက်ပွဲကြီးပင် ဖြစ်ပါ၏။

မိုင်းယောင်းသို့ ယာဉ်တန်းဝင်ရောက်လာခြင်း

ထပ်လုံတိုက်ပွဲပြီးတော့ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး မိုင်းယောင်း ပြန်နား၏။ ရက်အနည်းငယ် နားပြီးသော် မိုင်းယောင်းနှင့် မိုင်းဖြတ်ကြားသို့ ပြန်လည်ချီတက်ပြန် ပါသည်။ ယာဉ်တန်းက မဆွဲမဖြစ် ဆွဲရမည်။ အချိန်က လည်း ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလသို့တိုင် ရောက်လာပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းနှင့် မိုင်းယောင်း ဆလက အဖွဲ့များသည် တံတားပြင်ခြင်းလုပ်ငန်းများကို အပြီးသတ် ဆောင်ရွက်ကြ၏။ ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူးက လုံးဝ မိုင်းမထိရေးအတွက် ကျွန်တော့်အား အာမခံခိုင်းသည်။

ထိုစဉ်က ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူး၏ဗျူဟာတွင် ဗျူဟာ G-2 မှာ ဗိုလ်မှူးကျော်ထွန်း၊ G-3 မှာ ဗိုလ်ကြီး မင်းဒင် ဖြစ်၏။ နောင်တွင် ဗိုလ်ကြီးမန်းရွှေဖြစ်လာသည်။ သူတို့ တစ်တွေနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့၏။ မကွေးသားချင်း

တူတူဖြစ်၍ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ရသည်မှာ အဆင်ပြေ ပါသည်။

လမ်းတံတားများပြင်ပြီးနောက်နေ့တွင် ဗိုလ်မှူး ကျော်ထွန်းက ...

“ယာဉ်တန်းအတွက် လမ်းကြောင်း လုံခြုံရေး အစီအမံ ဘယ်လိုလုပ်ထားသလဲ”

ဟု မေးလာသည့်အခါ ကျွန်တော်၏အစီအမံကို ဆောက်ပါအတိုင်း တင်ပြလိုက်၏။

“မုန်းလိုက်ကနေ တာမအထိ အနီကြောင်းအတိုင်း ဆင်တွေဖြန့်ထားတယ်။ အတွင်းစည်း၊ အပြင်စည်း၊ အဝေး စည်းဆိုပြီးတော့ လုံခြုံရေးစည်းတွေ သတ်မှတ်ထား တယ်။ အတွင်းစည်းဆိုတာကတော့ အနီကြောင်း သက် သက်ပါပဲ။ အပြင်စည်းကတော့ အနီကြောင်းနဲ့ လက်နက် သယ်တစ်ကမ်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဝေးစည်းကတော့ အနီ ကြောင်းနဲ့ ၆၀ မမ စိန်ပြောင်းတစ်ကမ်းစာ သတ်မှတ်ထား ပါတယ်။ အနီကြောင်းပေါ်မှာ တပ်တွေကို ခပ်စိပ်စိပ် ချထားပါတယ်။ အပြင်စည်းမှာ ထုတ်နုတ်တပ်စိတ်တွေ ထုတ်ထားတယ်။ အဓိကကတော့ ရန်သူ ဝင်လာနိုင်တဲ့

လမ်းကြောင်းတွေကို ထိန်းဖို့ပဲ။ ကားလမ်းကို နှောင့်ယှက်
မဲ့ ရန်သူဝင်လာရင် ကြိုပစ်နိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ထား
တယ်။ အဲဒီတပ်ရဲ့ရှေ့မှာ လူနင်းမိုင်းကလေးတွေ ပြန်
ထောင်ထားတယ်။ အဝေးစည်းမှာ ကင်းပုန်းထုတ်တယ်။
ရန်သူဝင်လာမယ်လို့ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့နေရာကို စိန်ပြောင်းနဲ့
ကြိုတင်ပစ်မှတ် မှတ်ပုံတင်ထားတယ်”

“ဒါအပြင် အနီကြောင်းပေါ်မှာ မုံးလိုက်ကနေ
တာမအထိ နေ့စဉ် ဆန်အိတ်တွေတင်ပြီး လှည်း လေး
ငါးဆယ်စီး သွားခိုင်းထားတယ်။ ညဆိုရင် တစ်လမ်းလုံး
လူတွေရှိနေတယ်လို့ ထင်ရအောင် လမ်းပေါ်မှာ မီးတွေ
ဖိုထားတယ်။ ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းကတော့ မိုင်းဟန်၊
မိုင်းဟောနဲ့ ၂၉ မိုင်တံတား။ အဲဒီနှစ်ခုကို အလှည့်ကျ
ရွှေ့ပြောင်းကွပ်ကဲတယ်။ အနီကြောင်းရဲ့ အခြေအနေကို
တပ်ခွဲတွေက စက်ပေါ်တိုင်း ထူးခြားဖြစ်စဉ် ရှိမရှိ သတင်း
ပို့စနစ် ကျင့်သုံးတယ်။ ဒီကာလအတွင်း အပြင်စည်းမှာ
အနီကြောင်းကို ဝင်လာတဲ့ ရန်သူကို ၃ ခါလောက် ပစ်
လိုက်ရတယ်။ ပစ်လိုက်တဲ့လူတွေ နည်းနည်းလိုလို ရန်သူ
ဆီက အလောင်းလက်နက်တော့ မရလိုက်ဘူး။ ဒါဟာ

ကျွန်တော် လုပ်နေတဲ့ လုံခြုံရေးအစီအမံပါ”
ကျွန်တော်၏ အထက်ပါတင်ပြချက်ကို ဗျူဟာမှူး
ကြီးက ကြားနာပြီးသည်အခါ -
“ကဲ... ဒါဆိုရင်တော့ စိတ်ချရပြီ။ ကျိုင်းတုံကို
တန်းတက်လို့ရပြီဆိုတဲ့အကြောင်း သတင်းပို့လိုက်”
ဆို၏။

ဤကိစ္စကို နောင်အခါတွင် ဗျူဟာမှူး အရာရှိများ
ပြော၍ သိရခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော် မိုင်းမူးဖြစ်ပြီ

၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ တတိယပတ်တွင်
ကျိုင်းတုံမှ ယာဉ်အစီး ၁၀၀ ကျော်ပါသော ကားတန်း
တစ်တန်း တက်လာ၏။ ရိက္ခာများ၊ ခဲယမ်းများ၊ ဆေးရုံသုံး
ပစ္စည်းများ၊ ကုန်သွယ်ရေးပစ္စည်းများ၊ အင်အားဖြည့်
ပစ္စည်းများ၊ လစာပေးအဖွဲ့များ၊ အရပ်သားဝန်ထမ်းများ၊
အားကြိုလိုက်သူများဖြင့် ကားတန်းကြီးမှာ ပြည့်ကျပ်
သည်နေ၏။ စစ်ကားများသာမက RTC ကားပြာများလည်း
ပါ၏။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် မိုင်းဟန်၊ မိုင်းဟော

ကြားတွင် အခြေပြုနေသည်။ ထိုကားအစီး ၁၀၀ ကျော်အား ဦးဆောင်လာသူမှာ တခြားသူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ကျိုင်းတုံရောက်ခါစက လေဆိပ်တွင် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ သည့် ချင်း (၃) ဒု-တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးဝင်းလှိုင်ဖြစ် သည် တစ်နှစ်ကျော်ခန့်အကြာမှ သူနှင့် ဒုတိယအကြိမ် ပြန် ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့တွင် မိုင်းယောင်း တပ်ရင်းဌာနချုပ် ကျွန်တော့်ထံ ကြေးနန်းဝင်လာသည်။ ထိုကြေးနန်းမှာ ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော် အား Officiating Major ဘဝမှ Major အဆင့်သို့ တိုးမြှင့် ပေးလိုက်ကြောင်း ဖြစ်ပါ၏။ Major တော့ ဖြစ်ပါပြီ။ တော့ ကြီးမျက်မည်းထဲရောက်နေ၍ တပ်စရာ မေဂျာအပွင့်လည်း မရှိပါ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရပါက ထိုကိစ္စအတွက် ကြီး တင်စဉ်းစားထားမိခြင်းလည်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးအဆင့် Operation ဘားအမည်းသုံးပွင့်အား ဖြုတ်၍ သိမ်းထားလိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့ ညနေက ဗိုလ်မှူး ဝင်းလှိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆုံဖြစ်ကြရာတွင် သူက တွေ့ တွေ့ချင်း ...

“ဟ ... ဟေ့ ... မင်း ဗိုလ်မှူးဖြစ်ပြီလား”
 သူက ပခုံးတွင် ဗိုလ်ကြီးအဆင့်တံဆိပ် တပ် သော ကျွန်တော့်အား ကြည့်၍မေးရာ -
 “ဟုတ်ကဲ့ ... ကနေ့မနက်ပဲ ဗိုလ်မှူးဖြစ်ကြောင်း နှိရတယ်ခင်ဗျ”
 “ဒါဆို အပွင့်တပ်လေကွာ”
 “တပ်စရာမရှိဘူးခင်ဗျာ”
 “ဟေ့ ... ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် ငါ တပ်ပေး သိကွာ”
 ဗိုလ်မှူးဝင်းလှိုင်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ပခုံးမှ တံဆိပ်အဆင့်တံဆိပ် Operation ဘားအမည်းအား ဖြုတ် ခြင်း ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပြောင်းတပ်ပေးသည်။ ထို့နောက် “Congratulation ကိုယ့်ညီ”
 ဟုဆိုကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားပါ သော သူသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် မမေ့နိုင်သောကိစ္စများတွင် ဤကိစ္စလေးတစ်ခုလည်း ပါပါ၏။
 ထိုနေ့က ကားတန်းဆုံးခါနီးတွင် နောက်ထပ် သုံးသားဖြူဖြူနှင့် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ကားရပ်၍ ဆင်ငါး

လာပြန်သည်။ ကျွန်တော့်အား တွေ့၏။

သူက တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း “ကိုသက်ဦးလား” မေးသည်။ ပူပူနွေးနွေး ဗိုလ်မှူးကလေး ကျွန်တော်ကလေး “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ” ဟု ဖြေလိုက်၏။

“ကိုယ်က ကိုယ့်ညီတို့တပ်ကို အခုရောက်လာ ဒု-တပ်ရင်းမှူးပါ။ ကိုယ့်နာမည်က စံသိန်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒု-တပ်ရင်းမှူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် နာမည်ကြားဖူးတာ ကြာပါပြီ။ အခုမှပဲ ဒု-တပ်ရင်းမှူးကို မြင်ဖူးတော့တယ်”

“အေးကွာ ... ကိုယ်လည်း ပြောင်းမိန့်ထွက်ထားတာ ကြာပါပြီ။ ဟိုတပ်မှာ ကိစ္စဝိစ္စလေးတွေ မပြုသေးတာနဲ့ မလာနိုင်တာပါ။ အခုလည်း မကွေး ရောက်ရောက်ချင်း တပ်မှာ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေပြီး ချက်ချင်း ထွက်ခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ။ ဒု-တပ်ရင်းမှူးကြီး ရောက်လာတာ ကျွန်တော်တို့အတွက် တအားပါပဲ။ ပြီးခဲ့သည့် ထပ်လုံတိုက်ပွဲတုန်းက ကျွန်တော်တို့ဆီက ဗိုလ်မှူးစိုးအောင်နဲ့ ဒဏ်ရာရသွားလို့ ဆေးရုံပို့လိုက်ရတယ်။ လူကြီးတ

တော် လျော့သွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း တပ်ထွက်တာတည်းက ဒု-တပ်ရင်းမှူး မရောက်သေးလို့ ဒု-တပ်ရင်းမှူးနေရာ ဝင်ပြီး စစ်ကြောင်းမှူးလုပ်နေရတာ။ ဒု-တပ်ရင်းမှူး ရောက်လာပြီဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“အေးပေါ့ကွာ။ ကိုယ်လည်း လုပ်ဖို့ကိုင်ဖို့ အဆင်မပြေပါပဲ။ တို့စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် လုပ်ကြတာပေါ့”

ဟု ပဋိသန္ဓာရစကားများ ပြောပါသည်။ ဗိုလ်မှူးစံသိန်းကား အသားဖြူဖြူ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် အပြောအဟောကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း တော်၏။ ညီပြင် ဗုဒ္ဓကျမ်းစာများကိုလည်း စဉ်ဆက်မပြတ် လေ့လာနေသူဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် သိရပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် စကားပြောကောင်းနေစဉ် ကားများက ကုန်သလောက်ဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါကျမှ -

“ဟ ... မေ့နေလို့ဟေ့။ ကိုယ့်ညီ Major ဖြစ်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ကနေ့မနက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“အေး... မောင်ရင့်အမျိုးသမီးက ကိုယ်နဲ့ အပွင့်နှစ်စုံ အကြံထည့်ပေးလိုက်တယ်ဗျာ။ အဝါ တစ်အနက်တစ်စုံ။ နို့... နေစမ်းပါဦး။ ဒီအနက်က ဘယ်ကရထားတာလဲ”

“ခုနကပဲ ချင်း (၃)၊ ဒုတိယရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးဝင်းထံ သူပခုံးကဟာ ဖြုတ်ပြီး တပ်ပေးသွားတာပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ... ကိုဝင်းလှိုင်က တပ်ပေးပေးတာကို အေးကွာ... မင်းအမျိုးသမီး ပေးလိုက်တာလေးတွေ အမှတ်တရဖြစ်အောင် သိမ်းထားပေါ့”

ဗိုလ်မှူးစံသိန်းက ဘားဘူးလေးအား ကျွန်တော် လက်ထဲ ထည့်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်က ဇနီးသည် မေ ပေးလိုက်သော ဘားဘူးကလေးကို အသာအယာယူလိုက်၏။ မေနှင့် အိမ်ထောင်ကျတာ ဆယ်သုံးလေးနှစ် ရှိပြီ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဆို မေက အလွန်အလိုက်သိတတ်၏။ ဒါကြောင့်လည်း သူမကို ချစ်နေရပါသည်။ အိမ်က ထွက်လာခဲ့သည်မှာ လ ရှိပါပြီ။ ကနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား မိသားစုကို သတိမိ၏။ “မေ့သားသမီးလေးများ ကျန်းမာရွှင်လန်းကြပါ

” ဟု ဆုတောင်းမေတ္တာပို့လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် နောက်ဆုံးကားက ကျွန်တော့် ဘာသာမှ မိုင်းယောင်းသို့ ဆက်ထွက်သွားပါသည်။ ရှေ့ဆုံး ကားများ မိုင်းယောင်းသို့ ရောက်ကြောင်း ဆက်သွယ် အဆက်များမှ သတင်းပို့သံများ ကြားနေရသည်။ ကျိုင်းတုံ- မိုင်းယောင်း အတက်ယာဉ်တန်းကတော့ ဘေးမသီ ရန် ဆဲဘဲ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြီးမြောက်သွားပြီဟု ဆိုရ ပါတော့မည်။ ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်မှူးဖြစ်ပါပြီ။

သို့ရာတွင် နာမည်ကျော်မိုင်းယောင်းက ဒီလောက် ဆိုတော့ မပြီးသေးပါ။ ဆက်ရန် အများကြီး ကျန်ပါ သေးသည်။ လာပါလိမ့်မည်။ ပြောမည်ဆိုက ပြောစရာ များက များလှချေ၏။ ပြောမဆုံးပေါင် တော သုံးထောင်ပါ သင်္ချား။

မိုင်းယောင်းမြို့၏ ဆောင်းရက်များ

ငွေနှင်းတို့ ဝိုင်းပါလေသော ဆောင်းကာလသို့ ခင် ကျရောက်လာပြီ။ ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းယောင်း ယာဉ်တန်း များက ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ အဆက်မပြတ် တက်ဆင်း

www.burmeseclassic.com

နေကြ၏။ နိုဝင်ဘာလကုန်ခါနီးမှ စခဲ့သည်မှာ ယခုအထိ
ဒီဇင်ဘာပင် ကုန်သွားပြီဖြစ်၏။

အချိန်ကား ၁၉၈၂ ခုနှစ် ကုန်၍ ၁၉၈၃ ခုနှစ်
ဆန်းစ ဇန်နဝါရီ ပထမပတ်။

“ယာဉ်တန်းများ ခေတ္တ ရပ်နားမည်။ များသက်တမ်း
နှင့် စက (၂) တစ်ခုလုံး ယခု ကျိုင်းတုံအပြန် ယာဉ်တန်း
ဖြတ်ကျော်သွားက မိုင်းယောင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်
ရန်”

စစ်ကြောင်း (၁) ဌာနချုပ်မှ အထက်ပါကြေးနန်း
ရောက်လာ၏။

“ကဲ ... ကိုသန်းဝင်းနဲ့ ကိုဌေးလွင်ကို လှမ်း
ခေါ်လိုက်။ ဒီတစ်ခေါက် ယာဉ်တန်း ကျိုင်းတုံ ပြန်သွား
ရင် တို့စစ်ကြောင်း မိုင်းယောင်း ပြန်ဝင်ရမယ်”

ကျွန်တော်က စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်ရှိ တာဝန်
ရှိသူများကို ပြောရသည်။

တစ်လကျော် လမ်းကြောင်း လုံခြုံရေးလုပ်နေရပြီး
နေ့စဉ် ဘာများဖြစ်မလဲ ဘာများဖြစ်မလဲဟု တထိတ်
ထိတ်နှင့် နေနေရသည်မှ အနားရမည်ဆိုတော့ ကောင်း

... စိတ်ရော လူရော အပန်းဖြေအနားယူပြီး နောက်
... လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါမည်။ အခုကတော့ နားလို
... သေးသည်။ မနား၍လည်း မရပါ။ ယာဉ်တန်းကြီးတစ်ခု
... တစ်လကျော်ကျော် ဘေးမသိရန်မခအောင် ကြံရ
... လုပ်ရကိုင်ရသည်မှာ မလွယ်ပါ။ လူတွေအားလုံး
... mission တွေများပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍ Break
... ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ရန်သူကို နေ့ည အလစ်မပေးဘဲ
... နိုင်၍သာ ယာဉ်တန်းများ ယခုကဲ့သို့အနှောင့်အယှက်
... အဆင်ပြေချောမောနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဤကဲ့သို့ အဆင်ပြေနေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဗျူ
... ဝိုင်းမှူးကြီးရွှေကြူးက အောက်ပါအတိုင်းပြော၏။

“ဦးကိုလေးရေ အရင်ယာဉ်တန်းတွေတုန်းက
... ကားမိုင်းကွဲတယ်။ မကွဲဘူးဆို အနည်းဆုံး
... လေးလုံးပဲ။ ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ ခင်ဗျားအရာရှိတွေက
... ကြိုးစားကြလို့ တစ်စီးမှ မထိတာ။ သိပ်
... ကျနပ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ မတိုင်ခင်က ဒုတပ်ရင်းမှူး
... တစ်ယောက် ဦးစီးတဲ့ ကျိုင်းတုံအပြန် ယာဉ်တန်း ဝမ်းဖ
... တံတားမှာ မိုင်းထိသွားတာ။ ၆၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်း

www.burmeseclassic.com

တွေတောင် ပျောက်ရကုန်တယ်။ အခု ခင်ဗျားဆီက
Running Escort လိုက်နေတဲ့ သူရခင်မောင်လတ်က
 ဂျူနီယာကပွတ်နီလေးပဲ။ လမ်းလုံခြုံရေးလုပ်ပေးနေတဲ့
 စစ်ကြောင်းမှူးလေးကလည်း ဟိုတစ်နေ့ကမှ မေဂျာဖြစ်
 တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရာရှိလေးတွေ အကွက်စေ့စေ့ ကြိုးစား
 တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်နယ်မြေထဲမှာ
 ဘာမှမဖြစ်တာ ဂုဏ်ယူတယ်ဗျာ”

အထက်လူကြီးများက ချီးကျူးတော့လည်း ကျေနပ်
 နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စာထက်ထမ်းပိုး ကြိုးစား
 ရပါမည်။

မိုင်းယောင်းပြန်ရောက်တော့ လွတ်လပ်ရေးနေ့
 ပျော်ပွဲခွင်ပွဲများက ကျွန်တော်တို့အား ဆီးကြိုနေကြသည်။
 မိုင်းယောင်းမြို့လယ် ဘောလုံးကွင်းထဲတွင် နေ့စဉ်
 ရိုးရာလမ်းပွဲများ၊ လက်ဝှေ့ပွဲများနှင့် ဘောလုံးပွဲများ
 ပါဆောင်တို့ ခေါ် အံ့ဂလုံပိုင်းများဖြင့် စည်ကားနေ၏။

ညနေ နေဝင်ရီတရောမှစ၍ ဘောလုံးကွင်းပတ်
 လည်တွင် မိုင်းယောင်းသူ ပျိုဖြူချောကလေးများက
 ဖယောင်းတိုင်ကလေးများ ထွန်း၍ အဖျော်ယမကာနှင့်

အမွယ်သောက်ဖွယ်များ ရောင်းချနေကြ၏။ ကျွန်တော်
 ခုတ်တစ်တွေကလည်း ထိုဆောင်လောက် (ဆောင်=အပျို၊
 သောက်=အရက်) ခေါ် အပျိုရောင်းသည့် အဖျော်ယမကာ
 ခိုင်များသို့ တိုးဝှေ့ကာ ရသေ့စိတ်ဖြေ သွားရောက်
 သောက်ကြ၏။ ယဉ်ကျေးသော အမူအရာ၊ ချိုသာ
 သောအသံ၊ နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးနှင့် ဖြူစင်ဝင်းသန့်သော
 မိန်းမလှလေးများ၏ ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းလှသော
 ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ညစဉ်ညတိုင်း ပွဲခင်းသို့ သွား
 သည်။ ထိုဆိုင်ကလေးများတွင် ထိုင်ကြသည်။

“ပီအိုက်၊ အားပေးနော်”
 “အို ... အားပေးရမှာပေါ့ဗျာ။ အားပေးမလို့
 ဘာတာပဲ” ဟု ဆိုကာ စားကြသောက်ကြ၏။ ပါလာ
 သည့် ငွေယားကလေးကုန်သွားမှသာ ထိုဆောင်လောက်
 မှ ပြန်ဖြစ်ကြသည်။

အခြားသူများ မဆိုထားဘိ ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူး
 ကလေး မောင်သက်ဦးပင်လျှင် အသက်အာမခံ နှစ်စေ့၍
 ပြန်ထုတ်ထားသည့် ငွေကလေး ငါးထောင်မှာ မိုင်းယောင်း
 တွင် သွားဟယ်၊ လာဟယ်၊ စားဟယ်၊ သောက်ဟယ်နဲ့

တက်တက်စင်အောင် ပြောင်သွားပါတော့သည်။ ထိုငွေ
ငါးထောင်မှာ ဗိုလ်ဖြစ်၍ ကော်မရှင် ရသည့်နေ့မှစပြီး
တစ်လ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ် စုလာသည့်ငွေဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က
ရွှေတစ်ကျပ်သား သုံးရာကျပ် ဖြစ်ပြီး ယိုးဒယားဘတ်
ကြိုးတစ်ကုံးမှ နှစ်ရာရှစ်ဆယ်ကျပ်သာ ဖြစ်ပါသည်။
ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ဆယ့်ခြောက်နှစ် စုလိုက်မှ ငွေငါးထောင်
ရရာ ငွေပြန်ထုတ်ရချိန်တွင် ထိုငွေဖြင့် ဝယ်မည်ဆိုက
ဆွဲကြိုးနှစ်ကုံး သို့မဟုတ် ပန်းကမ္ဘာစက်ဘီး နှစ်စီးသာ
ဝယ်နိုင်ပါတော့သည်။

ဇနီးသည်မေက ထိုအသက်အာမခံငွေကို ရှေ့တန်း
သို့ လစာပေးအဖွဲ့နှင့် ထည့်ပေးရင်း -

“ကိုရေ ... ကိုချွေးနဲ့စာ အသက်အာမခံ ရ
ထားတဲ့ ငွေကလေး ငါးထောင် ထည့်ပေးလိုက်တယ်။
ကလေးတွေအတွက် စက်ဘီးဝယ်ခဲ့ပေါ့ ကိုရယ်။ ကို
သမီးတွေက ပန်းကမ္ဘာစက်ဘီးတဲ့။ ပိုတာလေးတော့
အိမ်အတွက် ကောင်းမယ်ထင်တာလေးတွေ ဝယ်ခဲ့နော်”
ဟု စာရေးမှာရှာသည်။

အမျိုးကောင်းသားကျွန်တော်က ထိုငွေအားလုံးကို

ရှေ့တန်းတွင် တစ်ပြားမကျန် အကုန်သုံးလိုက်သည်။
သုံးတုန်းကတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးပါပဲ။ တပ်ပြန်ဆင်းခါ
နီးမှ ...

“အင်း ... မေပို့လိုက်တဲ့ငွေလည်း တက်တက်
ပြောင်သွားပြီ။ အခုမှ ဒုက္ခပဲ။ မှာလိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေ
ဘယ်လိုဝယ်ရပါ”

ဟု စိတ်ပူမိပါတော့သည်။ လုပ်တုန်းကတော့
ထုပ်ပြီး ဘာအခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲဟု ပြောရမလားမသိပါ။

သို့ရာတွင် တကယ်တမ်း တပ်ပြန်ဆင်းချိန်တွင်
ဆိုပြဿနာသည် ကံကောင်းစွာဖြင့် အလိုလို ပြေလည်
သွား၏။ ပြေလည်သွားပုံကို ထပ်မံဖော်ပြပါမည်ခင်ဗျာ။

မိုင်းယောင်းမြို့သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း
ကျွန်တော်သည် စစ်ကြောင်း (၂) များ တာဝန်အား ဒုတပ်
ခင်းမှူး ဗိုလ်မှူး စံသိန်းသို့ လွှဲပြောင်းပေးရသည်။

“ကဲ ... ဗိုလ်မှူးသက်ဦးစေ ခင်ဗျား ယူထား
တဲ့စစ်ကြောင်း (၂) များတာဝန်ကို ဒုတပ်ခင်းမှူး လွှဲလိုက်ပါ။

ခင်ဗျားကတော့ ခွဲ (၁) ကိုပဲ ပြန်ကိုင်ပေါ့ဗျာ”

တပ်ရင်းမှူးက မိုင်းယောင်း ရောက်ရောက်ခင် ကျွန်တော့်အား ခေါ်ပြော၏။ စစ်ကြောင်းမှူးတာဝန် လွတ်မြောက်သွား၍ ကျွန်တော်သည် မိုင်းယောင်းဆောင်းကာလများတွင် တပ်ခွဲမှူးတာဝန်ကို ပြန်လည် ထမ်းဆောင်ရင်း လမုန်းကလိုက်၊ ဆောင်လောက်သွားလိုက်၊ မြို့လယ်က နမ့်မယောင်းချောင်းသို့ သွားရေချိုးလိုက်၊ ဘောလုံးပွဲများတွင် ဝင်၍ ဘောလုံးကစားလိုက်ဖြင့် မိုင်းယောင်းဆောင်း၏ နေ့ရက်များကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပါ၏။ ဗိုလ်မှူးဖြစ်ခါစမှစ၍ မေ ပေးလိုက်သည့် ရွှေရောင်ဗိုလ်မှူးအပွင့်လေးကိုလည်း လုံးဝမဖြုတ်ဘဲ တောထဲတောင်ထဲသွားလျှင်ပင် တပ်နေခဲ့ရာ တပည့်များကပင် -

“ဗိုလ်မှူးရယ် . . . တောထဲမှာတော့ Operation Bar အမည်းပဲတပ်ပါ”

ဟု ဆိုလာသည်အထိပင်ဖြစ်၏။
နင်းငွေ့လွှမ်းခြုံသိုင်းသော ကမ္ဘောတိုင်း၏ မိုင်းယောင်းဆောင်းကိုတော့ ဤကဲ့သို့ပင် စားစားသွားသွား

မြရတနာစာပေ

အားနေနေနှင့် ကုန်မည်ထင်မိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ တုတ်ပါခင်ဗျား။

ဆောင်မမေ့စရာ ဟောင်ကွေ့မှာ

မိုင်းယောင်းမှ ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းဖြတ်ဘက်သို့အထွက် နှင် ဟောင်ကွေ့ဆိုသည့် ရွာကလေးရှိ၏။ ဟောင်ကွေ့၏ ဆီတယ်မှာ ဟောင်ဆိုသည်က မွှေးသည်၊ ကွေ့ဆိုသည်က ညက်ပျောသီး (ဝါ) ငှက်ပျောသီးမွှေးများ ထွက်သော ရွာကလေးပါတည်း။

ထိုရွာကလေးက ငှက်ပျောသီးမွှေးများ ကောင်းစွာ ညက်မထွက်တော့ သိပ်ပြီး ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော် ဆောက်သည့်အချိန်တွင်တော့ ငှက်ပျောသီးများ များများ စားစား ထွက်တာ မတွေ့ရပါ။ ထွက်သည့် ငှက်ပျောသီး များက တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် စားသို့တော့ ကောင်းပါသည်။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ချီရွာတွင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အပျိုချောကလေးများ အတော် ပေါသည်ဆိုသည့်အချက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအပျိုချောပေါသော ဟောင်ကွေ့တွင် ကျွန်

မြရတနာစာပေ

www.burmeseclassic.com

တော့အတွက် နောင်မမေ့စရာကိစ္စလေးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
ဖြစ်ပုံကတော့ ဒီလိုပါခင်ဗျား။

၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလကုန်စဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် လေးစုစစ်ကြောင်းနှင့် မိုင်းယောင်း
အရှေ့ဘက် ဝမ်းဘိုးနှင့် ဝမ်မန်းဘက် ရောက်နေ၏။ ခုတ်
(၃) မှ တပ်ရင်းမှူးနှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲသည်လည်း အထူ
နေပါသည်။ မိုင်းယောင်းရှိ စစ်ကြောင်း (၁) ဌာနချုပ်
ကြေးနန်းဝင်လာသည်။

“ဟောင်ကွေ့ရှိ ခွဲ (၃) နောက်ချန်အဖွဲ့အား ရန်သူ
အင်အား ၁၀၀ ခန့်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သွား ဤ က
ရလျှင်ရချင်း မိုင်းယောင်းပြန်အား ဖြတ်ရှင်း၍ ဟောင်ကွေ့
သို့ ဝင်ရောက်ရန်”

ကျွန်တော်သည် ထိုကြေးနန်းရလျှင်ချင်းဟောင်
ကွေ့သို့ အပြင်းချီတက်ခဲ့၏။ ညနေတွင် ဟောင်ကွေ့
ရောက်သွားပါသည်။ ခွဲ (၅) မှူး ဗိုလ်ကြီးဇော်ဌေးနှင့် ခွဲ
(၃) မှူး ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်တို့ စောင့်နေကြသည်။

“အစ်ကိုကြီးရေ ကျွန်တော် ပါဟုတ်ဘက်သွားနေ
သွားနဲ့ ခွေးမသား ဗကပတွေက အလစ်မှာ လာလုပ်သွား
တာဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်က ခရီးရောက်မဆိုက် စပြော၏။
ဗိုလ်ကြီးဇော်ဌေးနှင့် ခွဲ (၅) ကတော့ စစ်ကြောင်း (၁)
အင်အားဖြည့်ရန် လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဘာပါသွားသေးလဲ”
“တစ်ယောက်ကျပြီး နောက်ချန်ကျောပိုးအိတ်တွေ
ပါသွားတယ်။ သေနတ်တော့ ပါမသွားပါဘူး”

“ဆရာလှစိန်တို့၊ ဆရာလှဝင်းတို့၊ ရွှေတင့်တို့၊
ခင်းတင့်မောင်တို့ လေးငါးယောက်က ဘုရားကုန်းပေါ်က
နေပြီး ဂျီဖိုး နှစ်လက်နဲ့ အမ်-၇၉တွေနဲ့ အတင်းခံချလို့
ဒီကောင်တွေ ဆုတ်သွားတာ။ ကျွန်တော်တို့ သတင်းကို
မမြဲယူနေပုံရတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ ၈၁၅ မှာ ဒီရွာတွေက လူတွေ
မိတယ် ပြောတယ်။ ရွာလယ်ခေါင်က အီးမေကြီးရဲ့ သား
တလည်း ၈၁၅ မှာ လူကြီးလို့ ပြောတာပဲ”

“သူ့သားတော့ မသိဘူး။ သူ့သမီး အိဆော့တို့

တော့ ဒီရွာမှာ အပျံစား နာမည်ကြီးပဲ”

ဗိုလ်စိုးလွင်က ဝင်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ။ အိမ်ဆော့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး။ နောက်တော့တွေ့မှာပဲ။ ဗိုလ်မှူးအတွက် အခု အဲဒီအိမ်မှာပဲ နေရာချထားပေးတယ်”

“ဟေ ... ဟုတ်လား။ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးချဲ့။ ချင်း (၃) အဖွဲ့တွေလည်း ဟောင်ကွေ့ရောက်ရင် ဒီအိမ်မှာပဲ တည်းကြတာပါပဲ။ အခင်းအကျင်းလည်း ကောင်းတယ်။ သတင်းပုလင်းလည်း ရပါတယ်။ ပြီးတော့”

ခွဲ (၅) မှ ဗိုလ်စိုးလွင်က စကားကို ဖြတ်လိုက်၏။ ဆက်မပြောတော့။ အရာရှိများက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်လည်း မအူမလည်ဖြင့် သူတို့နေရာချသည့်အိမ်တွင်ပင် ထိုညက အခြေပြုလိုက်ပါသည်။ ရန်သူ မချဉ်းကပ်နိုင်ရန် တစ်ခွဲနှစ်ခွဲအား ဟောင်ကွေ့တစ်ဝိုက်တွင် ဖြန့်ကျက်ချထားလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းချိန်တွင်တော့ အိမ်ရှင်မိမိကြီးနှင့် သူ့သမီး မအိမ်ဆော့တို့အား တွေ့ရပါတော့သည်။ အိမ်မေကြီးမှာ အသက် ငါးဆယ်ခန့်ဖြစ်၍ မအိမ်ဆော့မှာ နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ခန့် ဖြစ်၏။ အိမ်မေကြီးက ခပ်ဝဝနှင့် ပြော အလွန်ကောင်း၏။ လယ်လုပ်သည်။ အရောင်းအဝယ်လုပ်သည်။ နမ့်ယာ ခေါ် မိုင်းယောင်း စပါးအရက်လည်း ရောင်းသည်။ ဆားရောင်းသည်။ နို့ဆီရောင်းသည်။ ကြားရောင်းသည်။ ပြီးတော့ ဝယ်သည်။ ဒီလို အကုန်လုံးပဲလည်း ဝယ်သည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေချစ်ခင်ဗျာ။

“ဗိုလ်မှူး ကောင်းကောင်းနားပါ။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ။ မိုင်းယောင်းတပ်ကလည်း ဒီမှာတည်းတာပါပဲ။ အိမ်ဆော့ကလည်း ကတတ်ပါတယ်။ ကချင်လည်း ချစ်ပါ”

အိမ်ရှင် အိမ်မေကြီးက သူ့သမီးချောအိမ်ဆော့အား ခြင်း ပြော၏။ သူ့သမီး မအိမ်ဆော့က အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်၊ ချယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ Oval Shape မျက်နှာကလေးနှင့် မျက်လုံးမျက်ခုံးက ခပ်ကောင်းကောင်းမို့ ယခုခေတ်မော်ဒယ်

မိန်းကလေးများနယ် ဖြစ်၏။ မျက်နှာကတော့ သူ့
မိန်းကလေးတွေ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ပြုံးပြုံးကလေးပင်။
တော့ နာမည်ကလည်း အိဆော့တဲ့။ ဘယ်လိုဆော့သ
တော့ မသိ။

ဟောင်ကွေ့ရောက်ခါစ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်က
စစ်ရေးကိစ္စများကြောင့် မအိဆော့တို့နှင့် လမုန်း မက
ပါ။ ကလည်း မကနိုင်သေးပါ။ ကိုယ့်စစ်ရေးစစ်ရာ
အရေးကြီးနေပါသည်။ ဟောင်ကွေ့တွင် တပ်များ
ထားရှိခြင်းကလည်း နောက်ထပ် ယာဉ်တန်းတက်လာ
အဆင်သင့်ဖြစ်ရန်အတွက်သာမက ခွဲ (၃) ကို လာတို
သွားသည့်ကိစ္စအတွက် Show of force ရန်သူအား
အားပြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဗိုလ်မှူး ... လမုံး ကကြမယ်လေ။ ပျော်
ပါးပါးပေါ့”

ဟောင်ကွေ့ရောက်ပြီး သုံးရက်မြောက်တွင်
ရှင် အီးမေ၏ အဆွယ်ကောင်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့
ကရန် သဘောတူလိုက်၏။ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်အ
ထပ်တွင် အောက်လင်းဓာတ်မီးထွန်းကာ ကကြ၏။

မြရတနာစာပေ

တော်နှင့် တပ်ခွဲမှူးနှစ်ဦးသာမက တပ်စုမှူး ဗိုလ်စိုးလွင်၊
ဗိုလ်မြသက်၊ ဗိုလ်ထွန်းလှအောင်၊ ဗိုလ်စောထွန်း စသူတို့
ကြ၏။ မင်းသမီးများအားလုံးထဲတွင် အိဆော့က အသက်
ကြီးဆုံးဖြစ်၏။ ကျန်မင်းသမီးကလေးများမှာ ဆယ်
ခြောက်နှစ်၊ ဆယ်ခုနှစ်နှစ်အရွယ်သာသာ ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော်က လူကြီးဆိုတော့ မအိဆော့နှင့် မကြာ
ထွဲကရသည်။ မအိဆော့၏ ထူးခြားချက်မှာ ရဲရဲ
တင်းတင်း ပြောရဲ့ ဆိုရဲ့ ထိရဲ့ ကိုင်ရဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။
တော်ရဲတင်းလှသဖြင့် မေးကြည့်ရာ မအိဆော့က အပျို
ဟုတ်။ မနှစ်က အိမ်ထောင်ကျပြီး ယောက်ျားဆုံးသွား
သည့် တစ်ခုလပ်မလေးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အပြုနပ်ကာ
တင်းနေသလား မသိပါ။ လမုံးဝိုင်းက အရှိန်ရလာသည့်
ခါ ပွဲက ကြမ်းလာ၏။ ဆိုင်းဝိုင်းကလည်း ပိုမြန်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင်ပင် “အုန်းခနဲ ... အုန်းခနဲ”
ညီ၍ လက်နက်ကြီးနှစ်လုံးသည် ကျွန်တော်တို့ လမုံး
တနေသည့် အီးမေ၏ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်ကြီးသို့ ကျရောက်
ခါက်ကွဲပါတော့သည်။

“ဟိုက် ... ပစ်ပြီဟေ့။ မီးငြိမ်းဟ ...

မြရတနာစာပေ

မီးငြိမ်းဟာ”

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆို အောက်လင်းတစ်
မီးကို လေလျှော့၍ ငြိမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်ထဲ
အိမ်အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“နေရာယူ နေရာယူ”

တပ်ခွဲများက အော်သံများထွက်လာသည်။
မှောင်သွားသော်လည်း ရန်သူက Ranging လုပ်တာ
သည် ထင်၏။ နောက်ထပ် “အုန်းခနဲ၊ အုန်းခနဲ” လေး
ခြောက်ချက် ထပ်ပစ်လိုက်၏။ ရန်သူလက်နက်ကြီးများ
ချောင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းမှ လာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
လက်နက်ကြီးတပ်ခွဲမှ ဗိုလ်ကြီးဖော်ဌေးအား စာ ဖိလီမီတာ
စိန်ပြောင်းဖြင့် ရန်သူလက်နက်ကြီးလာရာသို့ ပြန်ပစ်
၏။ သူပစ် ကိုယ်ပစ်ဖြင့် တဂျိမ်း၊ ဂျိမ်း၊ တဂွမ်းဂွမ်း ဆူ
နေသည်။ မိုင်းယောင်းရှိ တပ်ရင်းဌာနချုပ်နှင့် ဗျူဟာ
“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု လှမ်း မေး၏။

“ရန်သူက အကြီးနဲ့လာပစ်နေလို့ ပြန်ပစ်နေတာ
ဟု ဖြေလိုက်ရာ -
“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ဟု အခြေအနေကို မေးပါသည်။ မိမိအထိအခိုက်
ကြောင်း၊ ရန်သူခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် အကြီးဖြင့် ဖိပစ်
ကြောင်း ပြန်ပြောရာ ဗျူဟာမှ ရန်သူနေရာ ခန့်မှန်း
ညွှန်း တောင်းပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က မီးရောင် “လက်ခနဲ၊ လက်
ထွက်နေသည့် ဝမ်းကောင်းသို့သွားရာလမ်းဘက်ရှိ
အုပ်နေရာသို့ “မပည” ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ မိုင်း
ယောင်းဗျူဟာမှ ထိုနေရာသို့ ၇၆ မီလီမီတာ အမြောက်ဖြင့်
ချက်တိတိ လှမ်းပစ်ပါတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ
နတ်သံများ တိတ်သွားသည်။ အချိန်ကလည်း ညသန်း
ကျော်ပြီ။ ဗိုလ်ကြီးဖော်ဌေးနှင့် ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်တို့က
ကျွန်တော့်အား လာခေါ်သည်။

“ကဲ ... အစ်ကိုကြီး အိပ်ကြစို့။ အစ်ကိုကြီး
ချောက သိပ်ပြီးတော့ မလုံခြုံဘူး။ Prominent ဖြစ်လွန်း
တယ်။ မသင့်တော်ဘူး။ ကိုဖော်ဌေးဘက်က ချောင်ကျ
ပြန်တယ်။ အဲဒီဘက် ရွှေအိပ်ရအောင်”

“ဟာ ... မအိပ်ပါဘူးကွာ။ ရွာက ကြောက်
တယ် ထင်နေပါဦးမယ်။ ဒီမှာပဲ အိပ်မယ်”

“အသက်ဉာဏ်စောင့် အစ်ကိုကြီး”

“သိပ်ပြီးတော့ သူ့ရဲကောင်း လုပ်မနေနဲ့”

တပ်ခွဲမှူး နှစ်ယောက် အတင်းခေါ်သဖြင့် တော်လည်းကောင်း ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါသွား၏။ ဗိုလ်ကြီး ဇော်ဌေး၏ တပ်ခွဲရုံး အိမ်အောက်က မြေတိုက်ခန်းက လုံခြုံစိတ်ချရသည်။ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ အိပ်ရာ၊ ကလည်း ပြည့်စုံလှသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်လိုက်သည်။ အခန်းမှာ နွေးထွေးလှသဖြင့် အကြာတွင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခန်းလားသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အသာထိုး၍ နားထိုးကြည့်လိုက်ရာ -

“အလိုလို ... နံနက်လေးနာရီတောင် ထိုင်ပကောလား”

ကျွန်တော်သည် တပ်ခွဲမှူးနှစ်ဦးနှင့် အိပ်နေရာ အသာထလိုက်၏။ ထို့နောက် ကိုက် သုံးရာခန့်ဝေးသည့် ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းရုံးရှိရာ မအီဆော့တို့အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ခွဲရုံး ကင်းသမားရဲဘော်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းစေလိုက်သည့် ထို့နောက် မအီဆော့တို့အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တိတ်တဆိတ်

ထက်၍ ကျွန်တော့်အိပ်ရာဟောင်းတွင် အသာပြန်အိပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိမ်စင်လင်းမှ နိုးပါတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မနက်ခြောက်နာရီ၊ ခုနစ်နာရီခန့် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော် အိပ်ရာထ၊ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်နေ တာမြင်တော့ ရွာသူရွာသားများက တအံ့တမြဲနှင့် ကြည့်ကြ၏။

“အာလား ... ဒီဗိုလ်မှူးလုံက တော်တော်သတ္တိကောင်းတာပဲ။ အိမ်ရှေ့က ကွက်လပ်ထဲမှာ တဝုန်းဝုန်း အလုံးကြီးကျတာတောင် ဆက်အိပ်ရဲသေးတယ်နော်”

အထက်ပါအတိုင်း ချီးကျူးထောပနာ ပြုကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သာသိမို့ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်ထားရ၏။ လူကြီးဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဒီလိုလှည့်ကွက်ကလေး သုံးရသည့်အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါသည် ခင်ဗျား။

ဤအဖြစ်အပျက်ကား မိုင်းယောင်းတွင် နေခဲ့ရသည့်ကာလများ၌ ဟောင်ကွေ့မှာ နောင်မမေ့စရာဟု ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့သူများက မကြာခဏ ပြောကြဆိုကြသည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးပါပင်တည်း။

မရေးဖြစ်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူး ဖြစ်သည့်အချိန်တွင် အသက် ၃၆ နှစ်ခန့်သာရှိ၏။ လူကလည်း ခပ်သေးသေးမို့ ရှိသည့်အသက်ထက် ပို၍ ယေရွယ်သည် ထင်ရမိလိုအပြင် အတီးအမှုတ် အကအခုန်များကိုလည်း ဝါသနာပါ၏။ ထို့ကြောင့် အရာရှိကြီးများနှင့် မပေါင်းဖြစ်၊ အရာထမ်းများနှင့်သာ ပေါင်းဖြစ်သည်။ ဗျူဟာမှ ဗိုလ်ကြီးသန်းထိုက် (B.E)၊ ဗိုလ်ကြီးလှမြင့် (ဆေးမှူး) စသည်တို့နှင့် အတွဲများ၏။ သူတို့က လူပျိုဖျားဖြစ်၏။ ရည်းစားထားကြ၏။ လမ်း ကကြ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့နှင့်တွဲလမ်း က၏။ ကိုယ်က အိမ်ထောင်သည်မို့ ရည်းစားထား မထားဖြစ်ပါ။

သို့ရာတွင် မိုင်းယောင်း၏ နှင်းတွေဝေသော ဇန်နဝါရီ၏ ဆောင်းညတစ်ည၌ မရေးဖြစ်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို စမိပါတော့သည်။

“ဗိုလ်မှူး ဒီနေ့ပွဲရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပွဲခင်းကော်လျောက်ကြရအောင်”

ဆရာရွှေအေးနှင့် ဆရာစမ်းတင့်မောင်တို့က လာ

ဆီ၏။ သူတို့က ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး ကာဘိုင်ကိုယ်စီ လွယ်ထား၏။ ကျွန်တော်ကမူ အရပ်ဝတ်နှင့်ဖြစ်၏။ ဂျင်းအင်္ကျီ ခြောက်နှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်ထားပြီး သူတို့ခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားသည်။ ပွဲခင်းမှာ ကျွန်တော့်တပ်ခွဲ အခြေပြုထားသည့် ချောင်း၏တစ်ဖက်ကမ်း ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ဖြစ်သည်။ မိုင်းယောင်းသူ၊ မိုင်းယောင်းသားများက နေရာတန်းထဲတွင် တိုးခွေနေကြ၏။ အံဂလိုထိုးသူက ထိုး၊ နှင်းစားသူက စား၊ ဈေးရောင်းသူက ရောင်း၊ လမ်းပွဲများတွင် ဝင်ကသူက ကနှင့် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှ၏။

“ဟေ့ ... ရွှေအေးနှင့် စမ်းတင့်မောင်တို့ ငါမင်း မစားရသေးဘူးကွ”

“ရှမ်းခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲလောက် ဝင်စားလိုက်ရင် ဆောင်းမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ခုသို့ ခြမ်းခနဲ ဝင်လိုက်၏။

“အွန်န့် ... အင့်”

“အလိုလို ... ကန်တော့ ဆရာ ... ကန်

တော့”

ဆိုင်ထဲသို့ ရှေ့က ဝင်လိုက်သည့် ကျွန်တော်နှင့် ဆိုင်မှ ထထွက်လာသည့် မိန်းမပျိုကလေးတို့ ရုတ်တရက် တိုက်လိုက်မိ၏။ သူမက ရှက်ရွံ့အားနာစွာ ကျွန်တော်ကို တောင်းပန်လိုက်သည်။ သူမနှင့်အတူ တိုင်းရင်းသူအမျိုးသမီးကြီး နှစ်ဦးလည်း ပါလာသည်။ အဝတ်အစားများက သိပ်တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်တော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် အလွန်ရှည်လျားသော ဆံပန်၊ အချိုးအဆစ်ကျနလှသော ကိုယ်လုံး၊ မြန်မာဆန်ဆန် မျက်လုံးများဖြင့် အသားက ခပ်လတ်လတ်မို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် မြန်မာမလေးလေးလားဟုပင် ထင်မိပါသည်။

“ဟေ့ ... နည်းနည်းညိုတယ်ကွ”

“အဲဒါ တောင်ပေါ်ရုမ်းတွေလေ ဗိုလ်မှူးရဲ့”

“ဟေ့ ... ဟုတ်လား။ ကောင်မလေးတော့ ငါ့ဝင်တိုက်ပြီး ကမူးရှူးထိုး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ထွက်သွားပြီ”

“သူ ရှက်တာလေးက ချစ်စရာလေးနော် ဗိုလ်မှူး”

“အေး ... မင်းတို့လူပျိုတွေပဲ ချစ်ကြပါကွာ ငါ့တော့ မချစ်ခိုင်းပါနဲ့”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် တစ်သောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ တဝါးဝါးဖြင့် ရယ်သလိုက်မိကြပါသည် ခင်ဗျား။

ကိစ္စက ဒီလောက်နဲ့ မပြီးပါ။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်အကြာတွင် နမ့်ယောင်းချောင်းသို့ ရေသွားချိုး၏။ အကူရဲဘော်တင်အောင် အပါအဝင် တပည့်သုံးယောက်ပါ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးဆိပ်အရောက် ပွဲခင်းတွင်တွေ့ခဲ့သည့် မိန်းကလေးနှင့် ရေချိုးဆိပ်တွင် ဆုံသည်။ ကျွန်တော်တို့က အဆင်း၊ သူတို့က အတက် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ပါပါသည်။

“ဟာ ... ဗိုလ်မှူး ဟိုနေ့ညက ကောင်မလေး”

“အသာနေစမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော်ကသာ “အသာနေစမ်းပါ” ဟု ဆိုသော်လည်း ဤကိစ္စတွင် အလွန်ခြေသွက်လက်သွက် နှုတ်သွက်သော တင်အောင်နှင့် စမ်းတင့်မောင်တို့က စကားသွားပြောကြ၏။ ပြီးလိုက် ရယ်လိုက်နှင့် ဘာတွေ သွား

ပြောကြမုန်းမသိ။ ကလေးမလေးက နှုတ်ဆက် ပြန်သွားသည်။ ပြန်လာတော့ ရဲဘော်တင်အောင်က -

“ဗိုလ်မှူး... သူတို့အိမ်က ဒီနားတင်ပဲ။ ညနေထမင်းလာစားပါတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ သွားစားရအောင်”

“မင်းတို့ဟာမင်းတို့ သွားစားကြပါ။ ငါ့ကို ပြဿနာမရှာပါနဲ့”

ပြဿနာမရှာပါနဲ့ဆိုသော်လည်း ထိုနေ့က တပည့်များ အတင်းခေါ်သဖြင့် လိုက်သွားမိပါသည်။

“အလိုလို... ဆရာပါ ပါလာတာကိုး။ ထိုင်မိဆရာရယ်”

ကလေးမလေးက ဆို၏။ တောင်ပေါ်တွင် တွေ့ရတတ်သည့် တိုင်းလွယ်ခေါ် တောင်ပေါ်ရှမ်းများ၏ သက်ကယ်မိုး၊ ထရံကာအိမ်ကလေးသာ ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်းခေါ်ကျွေးစော့ပစ္စည်းပစ္စယ ကောင်းကောင်းလည်း ဘာမှမရှိ။

“သူနာမည်က နန်းပန်တဲ့။ ဒီအဘွားကြီးက သူ့အဒေါ်၊ သူတို့က ကျိုင်းတုံဘက်က။ ဇာတိက ဇာအရှေ့ဘက် ဝမ်းခမ်းကြီးဘက်က။ ဗကပတွေ ဝင်လာတော့

မြရတနာစာပေ

ကျိုင်းတုံဘက် ပြေးလာကြပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြသည်။ ဟိုမှာ လယ်တွေ ယာတွေ ပစ်ခဲ့ရတာပေါ့။ အခုကျွန်တော်တို့ယာဉ်တန်းတွေနဲ့ လိုက်ပြီး မိုင်းယောင်းမှာ သွားလာရောင်းတာတဲ့”

ဘယ်သူကမှ မမေးရဘဲ ရဲဘော်တင်အောင်က သျှောက်ပြောနေသည်။ ထိုအခါ တပ်ကြပ်ရွှေအေးက -

“မင်းက သူပုန်သတင်းတော့ မထောက်လှမ်းဘူး။ မိချီးကျတော့ တတ်တယ်” ဟု ဆိုပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရယ်မောကြရပြန်ပါသည်။ နေရာခလေ့အတိုင်း ချက်ထားသည့် တောင်ပေါ် ထမင်းတင်းများစားပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ အတော်ချီတဲ့မှန်းသိ၍ ကျွန်တော်က အပြန်လမ်းတွင် -

“ကဲ... ဆရာပေးအေးနဲ့ တင်အောင်ရေ တော်ဆော်ချို့တဲ့ပုံရပါတယ်ကွာ။ ဘို့ ဒီမှာနေတုန်းတော့ ရိက္ခာအေးဘာလေး ထောက်ပံ့ပေါ့ကွာ။ အဘွားကြီးကလည်း ချောက်ဆယ်ကျော်၊ ခုနစ်ဆယ်နီးပါး။ တော်တော်အိုနေပြီ။ ဆိုမဆိုတော့ ဘာမှလဲ မလုပ်နိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ”

ကျွန်တော်၏ မှာကြားမှုကြောင့် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊

မြရတနာစာပေ

နို့ဆီ၊ သကြား မကြာခဏ ထိုအိမ်လေးသို့ ပို့ဖြစ်၏။ နှစ်လကျော် သုံးလအတွင်း ပိုရင်းနီးသွားကြ၏။ မိန်းကလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဘာမှန်းမသိ။ တွေ့တိုင်း “ဆရာဟုသာ ခေါ်ပါသည်။ ရွာတွင် သေဆုံးသွားသည့် သူမတစ်ဦးတည်းသော အစိုကိုနှင့်လည်း အတော်တူသည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က အညာသား အသားခပ်ညီညီဆိုတော့ တူရင် တူပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့၏ တပ်မတော်ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် ရာထူးအဆင့်အတန်းများကို သူမ နားမလည်သဖြင့် သူမ ဆရာဟု ခေါ်သည်ကို ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမှမပြောမိ။ သိလည်းရင်းနီးရန် မသင့်တော်ဟု ယူဆသဖြင့် ထိုအိမ်ကလေးရောက်တိုင်း ဝေဝေဆာဆာ စကားလည်း မပြောဖြစ်ခဲ့။ တပည့်ကျော်များကမူ ဘာတွေပြောထားကြမှန်းမသိ။ ဤသို့ဖြင့် မတ်လသို့ပင် တိုင်ခဲ့ပြီ။ တပ်ပြန်မဆင်းမတ်လအတွင်း တစ်ရက်၌ ဝမ်းကျင်း ဆန်တောက်ဘက်သို့ ရိက္ခာပို့ရင်း ပါဟုတ်နှင့် ဟောင်ကျွေကြားတွင် ကျွန်တော်၏တပ်ခွဲနှင့် ဗကပများ တိုက်ပွဲ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် တပည့်များ တားထား

သည့်ကြားမှ ရွှေရောင်အပွင့် တပ်၍ သွားလိုက်မိ၏။ ဆိုကြောင့်များ တိုက်ပွဲဖြစ်လား မသိ။ တိုက်ပွဲပြီးချိန်တွင် နိုင်းယောင်းမှ မိုင်းဖြတ်သွားမည့် ခရီးသည်များကို ဟောင်ကျွေတွင် သွားတွေ့၏။ ကျွန်တော်တို့တပ်က တားထားသည်ဆို၏။ လူအုပ်မှာ ၅၀ ခန့်ရှိသည်။ ယာဉ်တန်းဖောင့်နိုင်၍ မိုင်းဖြတ်အထိ ခြေလျင်သွားကာ မိုင်းဖြတ်ချောက်မှ တာချီလိတ်မှလာသည့် ကားများကို စောင့်စီးကြမည်ဟု ပြောကြသည်။

“ဗိုလ်မှူး... သူတို့အုပ်စုက ခရီးဆက်ထွက်ဖို့ ခွင့်တောင်းနေတယ်”

တပ်ခွဲရုံးမှ တပ်ခွဲတပ်ကြပ်ကြီး သိန်းအောင်မှ လာသတင်းပို့သည်။ ကျွန်တော်က ထိုအချိန်တွင် (၉၀၆) ဖက်တစ်လုံးဖြင့် တိုက်ပွဲအခြေအနေကို ရတ သနက (၁) နှင့် ဗျူဟာသို့ တင်ပြရင်း အလုပ်ရှုပ်နေချိန်ဖြစ်၏။

“နေပါဦးဗျာ။ အပေါ်သတင်းပို့ပြီးမှ လွှတ်ကြတာပေါ့။ ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်နေမှန်းမှ မသိဘဲ။ တားခိုင်းတာလည်း ဗျူဟာက တားခိုင်းထားတာ မဟုတ်လား”

ခွင့်ပြုချက်ရသည့်အခါ ထိုလူအုပ်ကို သွားခွင့်ပြု

လိုက်ပါသည်။

“မသွားခင်တော့ သူတို့နဲ့ သွားတွေ့လိုက်မယ်”
ထိုလူအုပ်ကို ကျွန်တော် သွားတွေ့လိုက်သည်။
“အလို ... လို”

သူတို့ထဲတွင် မနန်းပန်ကို တွေ့ရသည်။ ကလေး
မလေးက ကျွန်တော့်ကို တွေ့သည့်အခါ အလွန်အံ့ဩ
သွား၏။

“ဘယ်လိုလဲ မနန်းပန်။ ကားတန်းမစောင့်ဘဲ
ပြန်တော့မှာလား”

“ဩ” (ဩ=ဟုတ်ကဲ့)

ဩတစ်လုံးတည်းသာ မပွင့်တပွင့် ဆို၏။ ကျွန်
တော်က သွားခွင့်ပြုလိုက်သော်လည်း သူမက ကျွန်တော်
ကို စကားပြောချင်ပုံရ၏။ ခပ်တွေ့တွေ့လေး ရပ်နေသည်။
လူအုပ်ကြီးက ထွက်သွားသော်လည်း သူမ၏အဖော်
မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကျန်နေ၏။ ကျွန်တော်က
အလိုက်သိစွာ ပြုံး၍ -

“မနန်းပန် သွားတော့လေ။ ကျိုင်းတုံရောက်
တွေ့ကြတာပေါ့”

အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ရာ သူမက -

“မိုလ်မူး ... မကောင်းဘူး။ ကျွန်မကို လိမ်

ဟု တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောပြီး ထွက်ခွာသွားပါ
သည်။

ကျွန်တော်တို့တပ် ကျိုင်းတုံပြန်ဆင်းတော့ ကား
ပျက်၍ မိုးစင်စင်လင်းမှ ရောက်သည်။ ကျိုင်းတုံတွင်
အိမ်အား မကွေးသို့ ပြန်တော့မည့်အကြောင်း အပြေး
သွားသွား၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါသေးသည်။ ဒါထက်ပိုပြီး
သာယာစဉ်ဖြစ်ရန်လည်း မသင့်တော်၍ ဒီဇာတ်ကို ဒီတွင်
လိုက်ရပါသည်ခင်ဗျား။

၁၉၈၃ ခုနှစ် မတ်လလယ်တွင် မိုင်းယောင်းမှ
သည်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ မထွက်ခွာမီ ကျွန်တော်တို့
ရင်းတစ်ရင်းလုံး ထိုးဖောက်စစ်ဆင်ရေး နှစ်ခါလုပ်ခဲ့
သေး၏။ နှစ်ခါလုံး အထိအခိုက် အရှုအနာ ရှိခဲ့ပါ
သည်။ တပ်မက ဝမ်းကျင်း၊ ဆန်တောက်အား တိုက်ခိုက်

သိမ်းပိုက်သဖြင့် ဟောင်ကွေ့၊ ပါဟုတ်မှနေပြီး ဝမ်းဗျား
ဆန်တောက်သို့ ရိက္ခာ လိုက်ပို့ရပါသေးသည်။ ထို
ငယ်များ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် မိုင်းယော
ဒေသတွင် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သွားလာလှုပ်ရှားရင်း ကို
တာမျှ ကြာသွားခဲ့ပါသည်။ မတ်လ ဒုတိယပတ်တွင်
မိုင်း၊ ကျိုင်းကုန်းကို ထိုးဖောက်အပြီး၌ တပ်မဌာနချုပ်
ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းအား လုပ်ဆောင်မှု ကျေနပ်ကြေ
နှင့် နောက်တန်းဌာနချုပ်ရှိရာ မကွေးသို့ ပြန်ခွင့်ပြု
ကြောင်း ကြေးနန်းဝင်လာပါတော့သည်။

“ဟေး ... ပြန်ရပြီပေါ့”

ရဲဘော်များက ပျော်ကြသည်။ စစ်မြေမှာ
ညောင်းရက်ရှည်ပြီမို့ အားလုံးက ပြန်ချင်ကြသည်မှာ
သာ ဖြစ်ပါ၏။

တပ်ပြန်အဆင်းတွင် ကားများ မိုင်းထိမည်
တစ်လမ်းလုံး မိုင်းရှင်းရင်း တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး
ယောင်းမှ မိုင်းဖြတ်သို့ တစ်ညအိပ် နှစ်ရက် ခြေထောက်
လျှောက်သည်။ မိုင်းဖြတ်ရောက်မှ ကားစီးကြ၏။ မိုင်း
အရောက်တွင်ကား ကျိုင်းတုံသွားမည့်ကား အစီးနှစ်

ကျော်သွားသည်။ မိုင်းဖြတ်၌ တာချီလိတ်က ယာဉ်တန်း
တစ်ခုပါ ပေါင်း၍ ကားအစီးရေ များသွား၏။ ကျိုင်းတုံ
ရောက်တော့ တပ်မက ကားအစီးနှစ်ရာခန့်ကို ပြန်လည်စစ်
ဆေးရင်း ယာဉ်များ ကြုံခိုင်ရေးဆောင်ရွက်ရန် နှစ်ရက်ခန့်
အနားပေးပါသည်။

ကျိုင်းတုံရောက်မှ မေ ပေးလိုက်သော ငွေငါး
ထောင်ကိုစွဲကို သတိရပါတော့သည်။

“ဟိုက် ... ဒုက္ခပဲ။ ပိုက်ဆံငါးထောင်လည်း
ဘုန်ပြီ။ ငွေ လေးခြောက်ဆယ်လားပဲ ကျန်တော့တယ်။
အခုကို ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ”

ကျွန်တော်က အခုမှ တွေးပြီး ပူမိပါတော့သည်။
စောစောကတော့ ဒါတွေ မစဉ်းစားခဲ့။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မောင်
အချစ်ဆိုပြီး ပါလာသည့်ပိုက်ဆံ အကုန်သုံးလိုက်၏။ မကြာ
တတ် မစည်တတ်ဖြစ်နေ၍ -

“အင်း ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ”

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်လိုက်၏။
သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာက မနေပါ။ တပ်ရင်းမှူးကြီးက
ခေါ်သည်။

“ရော့ . . . ဗိုလ်မှူးသက်ဦး ခင်ဗျားကလေးတွေ အတွက် ဝယ်ချင်တာဝယ်” ဟုဆိုကာ ငွေတစ်ထောင် ချီးမြှင့်ပါသည်။ တပ်ရင်းမှူးကြီးက အလိုက်သိတတ်၍ နည်းနည်း အသက်ရှူချောင်သွား၏။ ကံအားလျော်စွာ ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ထွက်ပြီး ကျိုင်းတုံတွင် အရောင်း အဝယ်လာလုပ်နေသည့် ညီဝမ်းကွဲတစ်ဦးနှင့် မြို့ထဲတွင် သွားဆုံ၏။

“အစ်ကို ဘာလိုသလဲ”

ဟု သူကမေးရာ လက်ကိုဝိုင်းပြုလိုက်၏။ ငွေနှစ် ထောင် ပေးသွားသည်။ ထိုအခါ ကလေးများအတွက် စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် မေ့အတွက် ရှန်လုံချည်များ ပြေးဝယ် လိုက်၏။ တပ်ခွဲမှ စစ်သည်များကလည်း သူတို့ ဗိုလ်မှူး ကလေးအတွက် အိမ်သုံးပစ္စည်း အတိုအထွာလေးများ စုပေါင်း စပ်ပေါင်း ငွေနှစ်ထောင်မိုးလောက် ဝယ်ပေးကြ သည်။

စာရင်းတွက်ကြည့်သော် မေပေးသည့် ငွေငါး ထောင် ပြည့်သွား၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ရက်ရက်ရော ရော မေ့အတွက် ရှန်လုံချည် လေးထည်ကြီးများတောင်

မြရတနာစာပေ

ဝယ်လိုက်ပါ၏။ ကလေးများအတွက် စက်ဘီး တစ်စီးနှင့် ဓားစရာများပါ၍ လုံလောက်ပါသည်။ ကုသိုလ်ကံက ဒီလောက်နှင့် မရပ်သေးပါ။ ယာဉ်တန်းထွက်သည့်နေ့က မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ယာဉ်တန်းအကြိုလိုက်ရ၍ အထူး ကျေးဇူးတင်သည်ဟုဆိုကာ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ကလေးများအတွက် စက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်ပေးပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်အပြန်မို့ အားနာပါးနာနှင့် ထို လက်ဆောင်ကို လက်ခံလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် မေ ပေးလိုက် သည့် ငွေကလေးကို စာရင်းပြု၍ ရသွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း “မေ့ကို ဘယ်လိုပြောရပါ” ဆိုသည့် အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းကြားမှ လွတ်မြောက် သွား ခါသည် ခင်ဗျား။

ဤပစ္စည်းများ ကောင်းမှုကြောင့် တပ်ပြန်ရောက် တော့ မေနှင့် သားသမီးများက အထူးကျေနပ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သာသိသည်မို့ တုံ့ဆိုဘာဝေ လုပ်နေသည်။ ဘာမှမပြောမိ။ မိုင်းယောင်း တို့တော့ သတိရနေပါသည်။ ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ပါ။

သို့ရာတွင် ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်သော မိုင်းယောင်း

မြရတနာစာပေ

www.burmeseclassic.com

ကို တစ်ခါမှ ပြန်မရောက်တော့ပါ။ ဘယ်တော့မှ ပြန်
ရောက်မည်ဆိုသည်ကိုလည်း မပြောနိုင်တော့ပါ။ မြန်မာ
နိုင်ငံ၏ အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံးက တောင်ခိုးဝေဝေ မြူခြေ
ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် မိုင်းယောင်းမြို့ကလေးကို ယခုထက်တိုင်
လွမ်းဆွတ်တသ သတိရလျက်ပါခင်ဗျား။

အခန်း (၃)

အကြောင့် ဗကပတို့ မိုင်းယောင်းအား တိုက်ရသလဲ

အခန်း

၁၉၇၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် မြန်မာ့တပ်မတော်
သည် သံလွင်အရှေ့ခြမ်းရှိ ဗကပတို့ ထိန်းချုပ်ထားသော
မော်ဒေသအား တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။

မော်ဒေသသည် ဗကပဗဟိုပန်ဆန်းနှင့် အလွန်
နီးကပ်စွာ ရှိခဲ့၏။ တစ်ရက်ခရီးမျှသာဖြစ်သည်။ ဗကပတို့
သည် မိမိတို့တပ်မတော်မှ နည်းဗျူဟာတစ်ခုနှင့် တပ်ရင်း

www.burmeseclassic.com

သုံးရင်းသည် ၎င်းတို့၏ ဗဟိုနှင့် အလွန်နီးကပ်စွာ တွေ့ရှိပြီး ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိသည်ကို လုံးဝမကျေနပ်နိုင်။

ဒါသာမက ၎င်းတို့၏ Liberated Area အပေါ် ဒေသကြီးတစ်ခုလုံးအား တပ်မတော်မှ တိုက်သိမ်းခဲ့သည်ကိုလည်း မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗကပဥက္ကဋ္ဌ ဗသိန်းတင်က ...

“ဒီမင်းရန်အောင်စစ်ဆင်ရေးဆိုတာကို ရိုက်ပစ်ရမယ်” ဟု မော်ဖကျဆုံးပြီးနောက် မကြာခဏ ဆိုခဲ့သည်။

“ရန်သူကို လက်စားချေတိုက်ပွဲကြီးတွေ တိုက်အောင် ကြိုးစားကြ”

ဟုလည်း ဗဟိုစစ်ကောင်မရှင်ကို အဆက်မပြတ် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသော နေရာများကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗကပတို့သည် လက်စားချေတိုက်ပွဲ နှစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြ၏။

ပထမတိုက်ပွဲမှာ ၁၉၈၀ ခုနှစ် ဧပြီလတွင် ဖြစ်ခဲ့သော မိုင်းယန်းတိုက်ပွဲဖြစ်၏။

ဒုတိယတိုက်ပွဲမှာ ၁၉၈၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲဖြစ်၏။

ထိုတိုက်ပွဲ ၂ ခုလုံး၌ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲတွင် ဗကပတို့ ယာယီ အသာစီးရသွား၏။ ထိုအခါမှ ဗသိန်းတင်က -

“ရန်သူကို လက်စားချေပြီးပြီ” ဟု ဆိုလေသည်။ မိုင်းယန်းတိုက်ပွဲနှင့် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ နှစ်ပွဲစလုံး ဗကပဗဟိုစစ်ကော်မရှင်မှ တိုက်ရိုက်ညွှန်ကြားခဲ့လေသည်။

ယခု ရေးသားဖော်ပြမည့် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ၌ အဓိက ဦးဆောင်တိုက်သွားသည့် ဗကပတပ်မှာ တပ်မဟာ (၈၁၅) ခေါ် ကော်တပ်မဟာ ဖြစ်သည်။

ကော် (၈၁၅) နှင့်အတူ တပ်မဟာ (၈)၊ တပ်မဟာ (၆၈၅)၊ တပ်မဟာ (၇၈၆) တို့ ပါဝင်ပြီး အင်အား ၁၅၀၀ ခန့်နှင့် ဝင်တိုက်သွားကြခြင်းပင်။

ထိုစဉ်က အဓိကအမာခံ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်မှာ ကော် (၈၁၅) ပင် ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ ကျွန်တော် ၁၉၈၃ ခုနှစ် ကျိုင်းတုံဒေသသို့ ရောက်ရှိပြီး ရှေ့တန်းတပ်များနှင့်

ချုပ်သို့ သတင်းပို့ရသည်။ တပ်မမှူးက ကျွန်တော့်ကို သီးခြား ခေါ်တွေ့သည်အခါ -

“မင်းက အရှေ့မြောက်က ပြောင်းလာတာဆိုတော့ ဗကပနဲ့ စစ်ရေးအတွေ့အကြုံရှိပြီးသားပါ။ မင်းတို့လားရှိုး ဘက်မှာက တပ်မဟာ (၈) နဲ့ (၁၂)။ ဒီမှာက ကော် (၈၁၅) ပဲ။ သူက မိုင်းယောင်းနဲ့ မိုင်းယု မြောက်ဘက်က ဝမ်ဆောဝမ်ဖိုင်မှာနေတယ်။ ခို့ကျိုင်းတုံတစ်ဝိုက်တော့ သူက ဒုက္ခအပေးဆုံး။ သူပဲ ဦးနှိမ်နေရမှာပဲ။ ကော်တပ်မဟာ ဆိုတော့ အားလုံးလိုလို ကော်တွေချည်းပဲ။ ကော်တွေက လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိတယ်။ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်။ လက်နက်ကြီးများများသုံးပြီး ချေမှုန်း” ဟု မှာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် တပ်မမှူး၏ ဩဝါဒအတိုင်း ကျိုင်းတုံပြန်၊ မိုင်းယောင်းပြန်အတွက် ကော်တပ်မဟာနှင့် တွေ့တိုင်း လက်နက်ကြီး ဖောဖောသီသီသုံးကာ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲမျှ မရှုံးခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်က လူသစ်ဖြစ်၍ ကော်တပ်မဟာကို မကြောက်ပါ။ ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ပါသည်။ အချို့တပ်မှူးငယ်များ

တော့ ရန်သူ၏ Counter တန်ပြန်လက်နက်ကြီး ပစ်ခတ်မှုကို စိုးရိမ်ပြီး မိမိ၏ လက်နက်ကြီးများကို သိပ်ပစ်လေ့ မရှိပါ။ ရန်သူက RPG လောင်ချာ (ရဲဘော်များအပေါ် ငှက်ပျောဖူးလောင်ချာ)၊ ၆၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်း၊ ၆၀ မီလီမီတာ နောက်ပွင့်များကို အသုံးများသည်။ သူတို့ ပစ်ခတ်မှုများမှာ ကောင်းလည်း ကောင်းကြသည်။ ပစ်မှတ် Target ကို ထိအောင်ပစ်နိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ လက်နက်ကြီး ပစ်ခတ်ခံရမှာကို ကျွန်တော်တို့တပ်မှူးများက စိုးရိမ်မှုရှိကြသည်။ ခပ်ရင်းရင်း ပြောရရင် တော့ ကြောက်ကြသည်။

ကျွန်တော် ကျိုင်းတုံဒေသရောက်တော့ သနက (၁) မှ အတူနေ စစ်သည်များကို အောက်ပါအတိုင်း မေးသည်။

“နေပါဦး... ဒီက ဗကပတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်တော့ သူတို့ဘက်က ဘာအသုံးများလဲ။ ဘာနဲ့ စပစ်တတ်ကြလဲ”

“အဓိကကတော့ RPG ပါဘဲ။ ပြီးတော့မှ ၆၀ နဲ့ ၅၇ တို့ လိုက်လာတာ”

“ဪ”

“သူတို့က တပ်စိတ်တိုင်း RPG တစ်လက်ပါတယ်။ တပ်ရင်းတစ်ရင်းမှာ ၆၀ သုံးလေးလက်ပါတယ်။ နောက်တော့ တစ်လက် နှစ်လက်ပါတယ်”

“ဪ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် RPG ကို တုံ့ပြန်အတွက် သူ့ထက် ကျယ်ထွက်နှုန်းမြန်သည့် M-79 မိုက်ဂရက် ၄၀ မီလီမီတာ ဗုံးပစ်လောင်ချာများကို သုံးသည်။ တစ်တစ်ခွဲတွင် လေးငါးလက်ပါလာမှာ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း၌ ၁၀ လက်ခန့်ပါ၏။ M-79 လေးငါးလက်ကို ရှေ့မှထပ်ပြီး ရန်သူ RPG ကို ဦးနှိမ်သည်။ ပါလာသည့် မိုက်ဂရက် ၄၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်း ၂ လက်ကို မိုးသီးမိုးပေါက်ဖက် အဆက်မပြတ် ပစ်ခိုင်းသည် လိုအပ်က နောက်မှနေ၍ ၈၁ မီလီမီတာစိန်ပြောင်းနှင့် ထပ်ပိုးပစ်ခတ်စေသည်။

ဒါထက် ပိုလိုအပ်ပါက ၇၅ မီလီမီတာ နောက်ပွင့်ကြီးကိုပါ သုံးသည်။

တစ်ဖက်ရန်သူက မိမိတို့၏ မိုးမွန်အောင် လက်နက်ကြီးပစ်ခတ်မှု ခံရပြီး တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး ထိသွားသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတော့၏။ Shock ရသွားတော့၏။

နောက်ဆို ကျွန်တော်တို့နှင့် သိပ်ရင်မဆိုင်တော့ပါ။

“ဒီတပ်က လက်မြန်တယ်ကွ။ လက်နက်ကြီးများ သည်း တအားသုံးတယ်” ဟုလည်း မှတ်ချက်ပေးလေတော့သည်။

ကော် (၈၁၅) တပ်မဟာသည် ကော် ခေါ် ဒီကော့ခေါ် အခါလူမျိုးများဖြင့် စုဖွဲ့ထားသည့် တပ်မဟာဖြစ်၏။ နေရာတွင် သူတို့၏ခေါင်းဆောင်များမှာ တရုတ်လူမျိုးများဖြစ်၏။ ကိုးကန့်ဟုခေါ်လည်း ရမည်လားမသိပါ။ ဤနေရာတွင် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ မိုင်းယောင်းကို အဓိက ဝင်တိုက်သွားသည့် ကော်တပ်မဟာ၏ သမိုင်းကြောင်းကို ဖော်ပြလိုပါသေးသည်။

ကော် (၈၁၅) တပ်မဟာအကြောင်း

ကော် (၈၁၅) တပ်မဟာကို ၁၉၇၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် အရှေ့မြောက်စစ်ဒေသမှာပင် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့၏။

စတင်ဖွင့်လှစ်ပြီး မကြာမီမှာပင် ဗကပ ဗဟို၏ ဘာဝန်ပေးချက်အရ ကျိုင်းတုံအရှေ့ခြမ်းစိုးမိုးရေး စီမံချက်ကြီး တောင်ဘက်သို့ ဆင်းချလာခဲ့ကြလေသည်။ ဗကပ

www.burmeseclassic.com

တို့သည် ၁၉၇၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကွန်မင်တန်ရက် ၄၀ တိုက်ပွဲကြီးအတွက် တာရှေ့နေကြသဖြင့် ကျိုင်းတုံဒေသသို့ တပ်သစ်များဖွဲ့စည်းရန်အတွက် လူများများစားစား စေလွှတ်ခြင်း မရှိခဲ့။ တပ်သစ်ဖွဲ့စည်းရန် တာဝန်ခံခံရသည့် ကေဒါအဖွဲ့နှင့် လူအနည်းငယ်သာ ပါဝင်၏။

ထိုသို့ တာဝန်ပေးစေလွှတ်ချက်အရ -

နိုင်ငံရေးမှူး ရဲဘော်ဖေသောင်း (ယခင် မြစ်တောင်တိုင်း ကော်မတီဝင်) နှင့် ရဲဘော်တင်လှိုင် (ယခင် ၂၀ တပ်ဖွဲ့မှူး)၊ ဦးစီးလက်နက်ကိုင်အင်အား ၆၀ ခန့်သည် ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းယောင်းတို့၏ မြောက်ဘက် တရုတ်-မြန်မာနယ်စပ်မှ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ တရုတ်-မြန်မာနယ်စပ်နှင့် နှစ်မလွေချောင်းအကြား ဝမ်းဇုံရွာ၊ မန်စောအခါ၊ မန်စောပလောင်ရွာနှင့် မဲခေါင်မြို့အရှေ့ခြမ်း ဖလို့ဖလဲ၊ မိုင်းစော၊ မိုင်းနန်ဒေသများတွင် လှုပ်ရှားကာ ဒေသခံ တောင်ပေါ်တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုများကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့ကြ၏။

ထိုဒေသမှာ တရုတ်ပြည် ရှမ်းအမျိုးသား ကိုယ်တိုင်အုပ်ချုပ်ရေးဒေသနှင့် နယ်မြေချင်း ဆက်စပ်လျက်ရှိ၏။

(စာ၅) ဒေသထဲတွင် လွယ်လ၊ အခါ၊ ပလောင်၊ လားဟူ၊ လီရှောနှင့် အခေး လူမျိုးများ နေထိုင်ကြ၏။ စပ်ဖျော်၊ လော်စီး၊ ချက်ဖျောက် စသော 'ဘာဆာရွာသား' အခါလယ်သမား သူပုန်ဟောင်းများ ရှိကြ၏။ မြောက်ဘက်တွင် တရုတ်-မြန်မာ နယ်စပ်၊ တောင်ဘက်တွင် နှစ်မလွေချောင်း၊ အရှေ့ဘက်တွင် မဲခေါင်မြစ်ဝန်းရံထားသော ထိုကြိတ်ဒေသမှာ တောတောင်ထူထပ်ပြီး လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပါးခဲ့၏။ မိုင်းစော မိုင်းနန်မှ တောင်ပေါ်သားများသည် မြန်မာပြည်သားများ ဖြစ်သော်လည်း လမ်းပန်းခက်ခဲသော ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းယောင်းတို့နှင့် ဆက်သွယ်မှုနည်းပြီး တရုတ်ပြည်ဘက်ရှိ တာမိုးလုံ ကျင်းဟုံမြို့များနှင့် ဆက်ဆံမှုများ၏။ တရုတ်ပြည်ဘက်တွင်လည်း အိုက်ညီလူမျိုးဟု တရုတ်လိုခေါ်သော အခါလူမျိုးများ ရှိပြီး ဘာသာစကားချင်း တူညီ၏။ ထို့ကြောင့် တရုတ်ပြည်တွင် နေစဉ်သုံးပစ္စည်းများ ဝယ်ယူရန်ဖြစ်စေ၊ တောင်ပေါ်နှင့် တောထွက်ပစ္စည်းများ ရောင်းချရန်ဖြစ်စေ အဆင်ပြေလွယ်ကူသောကြောင့် ဖြစ်၏။

၁၉၇၁ ခုနှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် တပ်မတော်လှုပ်ရှား

www.burmeseclassic.com

စစ်ကြောင်းများနှင့် တိုက်ပွဲငယ် အနည်းအကျဉ်းသာ တိုက် ခိုက်ခဲ့ရပြီးနောက် (၈၁၅) အဖွဲ့သည် ထိုနယ်မြေမှ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား အတော်များများကို တပ်သားသစ်များအဖြစ် သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့၏။ အမှတ် (၅၅) နယ်ခြားကျောက်တိုင် အနီးရှိ တရုတ်ပြည် မုံးစိုးအခါရွာတွင် လက်နက်ခဲယမ်း ဂိုဒေါင်များ ထားရှိခဲ့၏။ ထိုလက်နက်ခဲယမ်းများကို တပ် ဆင်ပေးကာ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများ ပါဝင်သည့် ဗကပ တပ်ခွဲများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့၏။

လူထုတွင်း ကျောရိုးများ မွေးမြူကာ ကျေးရွာအုပ် ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ ဒိုင်နယ်နှင့် မြို့နယ်အဖွဲ့အစည်းများကိုလည်း စည်းရုံးခဲ့ကြ၏။ ၄ နှစ်တာကာလအတွင်းတွင် အင်အား ၃၀၀ ခန့်ပီပါဝင်သော အမှတ် ၁၂၊ ၁၄၊ ၁၆၊ ၁၈ ဟု အမည်တပ်ထားသော တပ်ရင်း ၄ ရင်းကို ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့၏။ ၁၉၇၅ ခုနှစ် နမ့်မလွေချောင်း တောင်ဘက်သို့ ကျော်ဖြတ် ကာ ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းယောင်းကွင်းများကို ထိုးစစ်ဆင်သော စီမံကိန်းတွင် အရှေ့မြောက်စစ်ဒေသ၏ တပ်မဟာ (၈) လက်အောက်ခံတပ်ရင်းများနှင့် ပူးပေါင်းလှုပ်ရှားခဲ့၏။

၁၉၇၅ ခုနှစ် ဗဟိုကော်မတီသစ်ဖွဲ့စည်းရာတွင်

အထူးမဂ္ဂသ(၄) အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဦးစိုင်းလင်းနှင့်ပြည်ထောင်စုဦးစီးချုပ်ရေးဆွေးနွေးရေးအဖွဲ့မှဦးဆောင်သောင်းတုံ

ဓမ္မစုံနေ့ပုံ

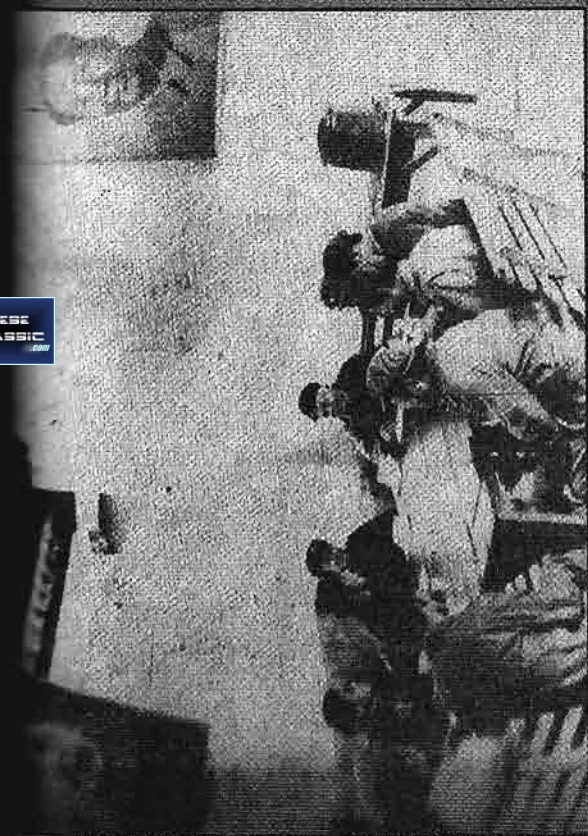
(ဦးစိုင်းလင်းသည် ၁၉၈၀-ခုနှစ်က မိုင်းယောင်းအစားဗကပတိုက်ခိုက်စဉ်က တော်-၈၁၅ တပ်မဟာမှူးဖြစ်သည်။)

(အထက်ပုံကဲ့သို့ အစုအဝေးတို့တွင် ပါဝင်ခဲ့ခြင်း)

မြန်မာ့နိုင်ငံတော်အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များနှင့် အစုအဝေးတို့တွင် ပါဝင်ခဲ့ခြင်း

BURMESE CLASSIC .COM

သံတော်အဖွဲ့ဝင်များနှင့် အစုအဝေးတို့တွင် ပါဝင်ခဲ့ခြင်း

အင်္ဂလိပ်တပ်သည် မြန်မာတပ်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး မြန်မာတပ်သည် အင်္ဂလိပ်တပ်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

BURMESE CLASSIC .COM

(၁၈၅) စစ်ဒေသမှ နိုင်ငံရေးမှူးရဲဘော် ဖေသောင်းသည် မြန်မာတပ်ကို ဖြစ်သွား၏။ ၁၉၇၆ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် တွင် ဝမ်ဆော၊ ဝမ်ဖိုင်၊ ဝမ်ဖျက်နှင့် တရုတ်ပြည်တို့ကို တယ်လီဖုန်းလိုင်းများ ဆက်သွယ်ခဲ့၏။ (၈၁၅) ချော့ကို ဝမ်ဖိုင်ရွာတွင်လည်းကောင်း၊ ထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့များကို အမှတ် (၅၅) နယ်ခြားမှတ်တိုင်အနီး မြန်မာတပ်တော်မှ တောင်ကြောပေါ်တွင်လည်းကောင်း တည်ထောင်ခဲ့ကြ၏။

၁၉၇၉ ခုနှစ် ပန်ဆန်းဗဟို ဆွေးနွေးပွဲအပြီး မြန်မာတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မြောက်ပိုင်းဗျူရီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့၏။ သူ့နေရာတွင် အရန်ဗဟိုကော်မတီဝင် ရဲဘော် ဇေယျာ (၈၁၅) နိုင်ငံရေးမှူးအဖြစ် ပြောင်းလဲတာဝန်ယူခဲ့၏။ ရဲဘော်တင်လှိုင်မှာ ဒု-နိုင်ငံရေးမှူးဖြစ်၏။

(၈၁၅) တပ်များသည် နမ့်မလွေချောင်း တောင်ဘက် မိုင်းယောင်းပြန့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ထိုင်းနယ်စပ်အထိ တွင် အစွမ်း ဖြန့်ခွဲလှုပ်ရှားခဲ့ကြ၏။ တပ်မ (၈၈) မိုင်းယောင်း မြို့နယ်မှ လက်အောက်ခံတပ်ရင်းများ အရှေ့ပိုင်းတိုင်းဒေသနာချုပ် စစ်ဗျူဟာ (၁) လက်အောက်ခံတပ်ရင်းများနှင့်

မြန်မာ့စာပေ

www.burmeseclassic.com

မကြာခဏပင် တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားခဲ့၏။

၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် ကင်းစောင့်ရဲဘော်မီးလှုံရာသီ (၈၁၅) ထောက်ပံ့ရေးဌာန၏ လက်နက်ခဲယမ်းစုပုံ ဝိုင်းစခန်း မီးစွဲလောင်ခဲ့၏။ တရုတ်ပြည်မှ ပေးထားသော လက်နက်ခဲယမ်းအမြောက်အမြားပင် မီးလောင်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သော တစ်သန်းကျော် အရှေ့အတွက်ရှိသည့် လက်နက်ကြီး ထက်နက်ငယ် ကျည်မျှင်စုံမှာ တစ်နေကုန်ပင် အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲနေ၏။ လယ်ထွန်စက်များ၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားစက်များလည်း မီးလောင်ပျက်စီးသွားခဲ့၏။

ထိုကာလများအတွင်း (၈၁၅) ဒေသတွင်းသို့ မတော်စစ်ကြောင်းများမှ ဝင်ရောက်ထိုးစစ်ဆင် လှုပ်ရှားခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် နမ့်မလေ့ချောင်း မြောက်ခြမ်းဒေသသည် တည်ငြိမ်လာ၏။ အမှတ် (၅၅) နယ်ခြားကျောက်တိုင် ဝမ်ဖိုင်ရွာ၊ ဝမ်ဖိုင်မှ မန့်စောအခါရွာ၊ မန့်စောအခါမှ ဝမ်ရွာအထိ မော်တော်ကားလမ်းများ ဖောက်လုပ်ခဲ့ကြသော အမှတ် (၅၅) ကျောက်တိုင်မှ မိုင်းနန်ဘက်သို့လည်း ရာသီသွား ကားလမ်း ဖောက်လုပ်ထားခဲ့၏။ ဤသို့ တပ်မဟာ (၈၁၅) ခေါ် ကော်တပ်မဟာသည် အခိုင်အမာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

မြရတနာစာပေ

ကော် (၈၁၅) တပ်မဟာကို အောက်ပါအတိုင်း

- ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးစော
- ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး တင်လှိုင်
- တပ်မှူး စိုင်းလင်း (ခေါ်) လင်မေရှင်း
- အကြံပေး လီဝေမင်
- အကြံပေး ခေါင်းဖြူသန်းတင်

စစ်ဒေသကို မဲခေါင်တိုင်းဟု အမည်ပေး၏။ မဲခေါင်တိုင်းအောက်၌ ခရိုင် ၂ ခုရှိ၏။

- အမှတ် (၁) ခရိုင် မိုင်းစောမိုင်းနန်ဒေသ
- ခရိုင်အတွင်းရေးမှူး စွန်နောင်
- ခရိုင်မှူး ချက်ဖျောက်

- အမှတ် (၂) ခရိုင် မိုင်းလားဒေသ
- ခရိုင်မှူး စံဝင်း

မြရတနာစာပေ

(၈၁၅) တပ်မဟာသည် မိုင်းယောင်း၊ ကျိုင်းတုံတွင် အခြေပြုထားပြီး အခါ သို့မဟုတ် ကော်လနယ်များသာ အဓိကပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တပ်မဟာမှူး စိုင်းလင်းမှာ ကိုးကန့်တရုတ်ဖြစ်သည်။ သူသည် ကိုးကန့်ကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင် ဖုန်ကြားရှင်သမီးအကြီးကို ယူထားသူဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဗမာတောတွင် ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်ပြီး ခေတ်ပညာ အတန်အသင့်တတ်၍ လူရည်လည်သူ ဖြစ်၏။

သူနှင့်ပတ်သက်၍ မြောစရာတစ်ခုရှိပါသည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်ကဖြစ်၏။ ကိုးကန့်များနှင့် နားလည်ရရှိထားပြီး ကော် (၁၈၅) သည်လည်း တပ်မတော်နှစ်ငြိမ်းချမ်းရေးယူထားပြီး ဖြစ်၏။ မိုင်းမခိုင်းလားတွင် အခြေပြုနေသည်။ အထူးဒေသ (၄) ဟု ခေါ်၏။

၁၉၉၁ ခုနှစ် ပြိုလဲဆန်း၌ မိုင်းမခိုင်းလား အထူးဒေသ (၄) ၌ ဘိန်းဖျက်ပွဲပြုလုပ်ရန် ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ညွန့်နှင့် UN မှ အရာရှိကြီးများ လာကြမည်ဆိုသော် ထို့ကြောင့် လုံခြုံရေးယူရန် ကျွန်တော်ဦးစီး ရတခလေး (၆) စစ်ကြောင်း (၁) နှင့် တပ်ခွဲ (၃) ခွဲ မိုင်းမခိုင်းလား

များရသည်။ ကော် ၈၁၅ ခေါင်းဆောင် ဦးစိုင်းလင်းက ကျွန်တော့်ကို ရည်မှန်ဖော်ရွေစွာ ဆီးကြိုသည်။ ဆက်ဆံရေး ကောင်းပေ၏။

သူသည် ကျွန်တော့်ထက် အသက် ၂ နှစ်ငယ်သည်။ အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း၊ ရုပ်က ထိုင်ဝမ်တရုတ်မင်းသား ချောင်ယူဖတ်ရုပ်မျိုး၊ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်။ ကျွန်တော်က တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်နှင့် ဖက်ပြိုင်ခဲ့သည့် တောတွင်းသူပုန်ခေါင်းဆောင်များဖြစ်သဖြင့် ပေတေဆီ ခပ်ကြမ်းကြမ်းရုပ်မျိုးဟု ထင်ထားခဲ့၏။

မဟုတ်ပါခင်ဗျာ။ တကယ့် ရုပ်ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ကလေးပါ။ သူနှင့်အတူ ဗမာပတပ်မဟာ (၂) မှူး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ ကျွန်တို့မြင့်ခေါ် ကိုကြည်မြင့်လည်း ရှိနေ၏။ သူက ကျွန်တော့်ထက် သုံးလေးနှစ် ငယ်၏။ သူလည်း ရုပ်က မခေပါ။ ငါ့ထက် တရုတ်မင်းသားရုပ်မျိုးပါပဲ။ အင်ဒီလူး လိုလိုကလေးလိုပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ညက ထမင်း အတူစားကြတော့ ယမကာလေး အနည်းငယ် ထွေစပြုနေသည်။ ကျွန်တော်က -

“ခင်ဗျားတို့ကို အရင်က နာမည်တွေကြားဖူးနေ

www.burmeseclassic.com

တုန်းက တောတွင်းသား လူကြမ်းကြီးတွေ ထင်နေတာ
အခုတွေ့မှပျာ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေပဲဗျ။ ဟောင်ကော
ထိုင်ဝမ်က တရုတ်မင်းသားတွေဗျ။ တကယ့် ဇာတ်လမ်း
လူချောတွေပဲ”

ဟု ခပ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောချလိုက်၏။

ထိုအခါ သူတို့တစ်တွေက သဘောကျပြီး တဟာ
ဟားနှင့် ရယ်မောကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့်လည်း အဆင်
ပြေသွားပြီး တစ်ပတ်ကျော်ကြာအောင် သူတို့နှင့်အ
နောက်က ပေးအပ်သောတာဝန်များကို ကျေပွန်အောင် ထ
ဆောင်နိုင်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ အဓိကအား
လိုက်မှာ အထက်က ကျွန်တော့်စာမှာပါသည်။ ဝိုင်းထ
ခေါ် လင်မေရှင်းပါ ခင်ဗျား။

ဆက်လက်၍ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကို ဖော်ပြပါမည်။

အခန်း (၄)

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ

တိုက်ပွဲမဖြစ်မီ ယေဘုယျအခြေအနေများ

သို့သော် အခြေအနေ

ဗမာပတို့သည် မိမိတို့ မင်းရန်အောင် စစ်ဆင်ရေး
ကြီးကြောင့် မော်ဖဒေသကို လက်လွှတ်ရခြင်း၊ ကျိုင်းတုံနှင့်
မိုင်းပွင်း ရှေ့ကာတပ်စခန်းများဖြစ်သည့် ရောင်ခေါက်နှင့်
နီမကောက်စခန်းများကို လက်လွှတ်ခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့်

မင်းရန်အောင် ထိုးစစ်ကိုတုံ့ပြန်ရန် ကြံစည်ခဲ့ကြလေသည်။

“ရန်သူထိုးစစ်ကို ဒို့ထိုးစစ်နဲ့ ရိုက်ချိုးပစ်ရမယ်။”

ဟု ဗကပတို့က အမြဲကြွေးကြော်ခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် ထိုထိုးစစ်ကော်မရှင်ဥက္ကဋ္ဌ ဗသိန်းတင် ဖြစ်၏။

ထိုကြွေးကြော်သံအရ -

၁၉၈၀ ခုနှစ် ဧပြီတွင် မိုင်းယန်းကို ဝင်တိုက်သည်။

၁၉၈၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်တွင် မိုင်းယောင်းကို ဝင်တိုက်၏။

မိုင်းယန်းတိုက်ပွဲတွင် ဟုံတ်တိပတ်တိ အောင်မြင်မှု ရမသွား၍ ဒီတစ်ကြိမ်၌မူ ဗကပတို့က အောင်မြင်မှု အောင် မိုင်းယောင်းကို တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် တပ်များ ကြိုတင်ပြီး စုဖွဲ့ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ခဲ့၏။ တိုက်ခိုက်ရေး တာဝန်ခံအဖြစ် မိုင်းမမိုင်းလားတွင် ယခုမှ ဖွဲ့စည်းလိုက် သည့် တပ်မ (၆၈) တပ်မမှူး ရဲဒင် (ခေါ်) ထွန်းလွင်တို့ တာဝန်ပေးခဲ့၏။

တပ်မ (၆၈) ကို မိုင်းမမိုင်းလားတွင် အခြေ ထားခဲ့၏။ ထွန်းလွင်ကို ဥက္ကဋ္ဌ ဗသိန်းတင်က အထူး အားကိုး၏။ တိုက်ပွဲကြီးတိုင်း သူ့ကို ထုတ်သုံးခဲ့၏။ ကွန်

ချက် ၄၀၂ ခြူးရွှေပန်ကောက်၊ မိုင်းယန်း စသည့် တိုက်ပွဲ ကြီးများမှာ သူပါခဲ့၏။ သူ ခေါင်းဆောင်ခဲ့၏။

တပ်မ (၆၈) တပ်မမှူး ရဲဒင် (ခေါ်) ရီကျင့် (ခေါ်) ထွန်းလွင်သည် ယခင်က အရှေ့မြောက်စစ်ဒေသမှ စစ် ဦးစီးမှူး ဖြစ်သည်။ ဗကပတို့၏ တပ်မ ဖွဲ့စည်းရေးစီမံ ချက်အရ အရှေ့မြောက်မှ ရောက်ရှိလာပြီး တပ်မ (၆၈) တပ်မမှူးဖြစ်လာသူဖြစ်၏။ သူ၏တပ်မမှာ အရှေ့မြောက် စစ်ဒေသ စပေါ်လာသည့် ၁၉၆၈ ခုနှစ်ကို ရည်ညွှန်းကား တပ်မ (၆၈) ဟု အမည်တပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

တပ်မ (၆၈) နှင့် အလားတူ နောက်ထပ် တပ်မ တစ်ခုကိုလည်း ပန်ဆန်းအနီး ပန်ပွဲတွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့၏။ တပ်မဟာ (၈) ကို အခြေခံပြီးဖွဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တပ်မမှူးမှာ ဆော်မိုင် (ခေါ်) ကျောက်မင်ဖြစ်၏။ ကျောက်မြင့်ဟုလည်း ခေါ်သည်။

နိုင်ငံရေးမှူးမှာ စိုးသိမ်းဖြစ်သည်။

မင်းရန်အောင် စစ်ဆင်ရေးကြီးအပြီး၌ ဗကပတို့ သည် တပ်မ (၄၈) နှင့် (၆၈) ကိုဖွဲ့စည်းပြီး လက်စားချေ တိုက်ပွဲကြီးများ ဖော်ထုတ်ရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေသည်။

တပ်မ (၄၈) မှာ ဗကပတို့ သူပုန်ထသည့် ၁၉၄၄ ခုနှစ်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ဖွဲ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မိမိဘက်အခြေအနေ

အချိန်က ၁၉၈၀ ခုနှစ် မိုးကာလဖြစ်၏။

မိမိဘက် အခြေအနေမှာ သံလွင်အရှေ့ခြမ်း မော်ဒေသကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီး တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းနေရသည့်ကာလဖြစ်၏။

တပ်များ မလုံမလောက်ဖြစ်နေသည့်အချိန်လည်းဖြစ်၏။ မော်ဖတွင် လွယ်ဟိုလာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေချိန်လည်းဖြစ်၏။ ကျိုင်းတုံ ရှေ့တန်းတပ်မ (၈၈) တွင် ဗျူဟာ (၂) ခု ရှိသည်။

တစ်ခုက မိုင်းယောင်း။

တစ်ခုက မိုင်းခတ်

မိုင်းခတ်ဗျူဟာအနေဖြင့် ယခင်က တပ်ရင်း ၂ ရင်းဖြင့် စခန်းထိန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်နေရသော်လည်း ယခုအခါ ရောင်ခေါက် ပန်မကောက် စခန်းကြီးများကိုပင် တာဝန်ယူရသဖြင့် စခန်းထိန်း Garrison Duty တပ်ရင်းကြီး

၂ ရင်း တာဝန်ယူနေရ၏။

မကြာသေးမီ ဧပြီလက မိုင်းယန်းကို ဗကပများ ခင်တိုက်သွားပြီးဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲ၌ ဗကပတို့ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ပွဲ ဆုပ်လာနိုင်သေးသည်။ မိုင်းယန်း မရရင် နောက်တစ်မြို့ ဆိုက်မည်ဆိုက တိုက်နိုင်၏။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်မှာ မိုင်းခြတ်နှင့် မိုင်းယောင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိုင်းယောင်းဗျူဟာမှ တပ်များကို အနွဲ့ဖြန့်ခွဲထားရ၏။ ဗကပတို့သည် အစွန်အကျဆုံး မိုင်းယုအနီးရှိ ကော်ဟိုလွယ် ထင်းရှူးတောင် ခေန်းများကိုလည်း တိုက်မည်ဟု သတင်းလွှင့်နေသည်။

မိုင်းယောင်းဗျူဟာ ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင် တပ်ရင်း ၃ ရင်း ရှိ၏။ တစ်ရင်းက မိုင်းဖြတ်ပို့ထားရသည်။ တစ်ရင်းက ကော်ဟိုလွယ် ထင်းရှူးတောင်ပို့ထားရသည်။ တျန်တစ်ရင်းက မိုင်းယောင်း ဗျူဟာအရန် ဖြစ်သည်။ ဒေသခံတပ်ရင်း ချင်း (၃) က မိုင်းယောင်းပတ်လည်က ခေန်းတွေမှာ နေရာချထားရသည်။

ရန်သူသတင်းများ ရရှိခြင်း

ဗကပများသည် မိုင်းယန်းကို ဝင်တိုက်ပြီး အောင်မြင်မှုမရသဖြင့် နောက်ထပ် ပစ်မှတ်တစ်ခုကို တစ်လ နှစ်လအတွင်း ဝင်တိုက်ရန် စီမံလျက်ရှိသည်။ မော်ဖအေသတွင်လည်း လွယ်ဟိုလာ ပွိုင့် ၇၀၂၃ ကိုလည်း ဗကပနှင့် မြန်မာ့တပ်မတော် ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် ပြန်တိုက်လိုက် သိမ်းလိုက်လုပ်နေသည့်ကာလ ဖြစ်သည်။ လွယ်ဟိုလာကို မိမိတို့တပ်မတော်က ၁၉၈၁ ခုနှစ်ကျမှ အပြီးထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဗကပတို့သည် မိုင်းယုအနီးက စခန်းကြီးနှစ်ခုကို တိုက်မည်ဟု သတင်းထွက်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိမိတပ်မတော်မှ အောက်ပါသတင်းများကို ရရှိခဲ့ပါသည်။

(က) ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့ ဗကပ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်းခံရသည့် ဝမ်တာနွဲ့ရွာသား ကျကော်၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ကော် (၈၁၅) ဌာနချုပ် ဝမ်ဆောဝမ်ဖိုင်တွင် ဗကပအင်အား ၉၀၀ ခန့် စုစည်းရောက်ရှိနေကြောင်း၊ ၎င်းအင်အားစုမှ အင်အား ၄၀၀ ခန့်သည် ဝမ်ဖြတ်နယ်မြေသို့လည်းကောင်း

ကျန်အင်အားစုသည် ခန်းတောင်နယ်မြေသို့လည်းကောင်း ထွက်ခွာရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရကြောင်း သိရပါသည်။ ဝမ်ဖြတ်နှင့် ခန်းတောင်မှာ မိုင်းယောင်းပြန့်အစပ်မှ ကျေးရွာများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသတင်းများကို ဇွန်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ရရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဇွန်လ ၂၈ ရက်နေ့ မိုင်းယန်းတွင် လက်နက်ချခဲ့သူ ဗကပတစ်ဦး၏ ထွက်ဆိုချက်အရ တပ်မဟာ (၆၈၅) မှ တပ်ရင်း (၁၅) သည် လက်နက်ကြီးများနှင့်အတူ မိုင်းပေါက်မှ ဆီလူးသို့၊ ၎င်းမှ မိုင်းလားသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ၎င်းမှ ဝမ်ကျင်းဆန်တောက်သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြောင်း သိရသည်။ ရင်း ၉ သည်လည်း မကြာမီ ဝမ်ကျင်းဆန်တောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာမည်ဟု သတင်းရကြောင်း သိရပါသည်။

ကျိုင်းတုံအခြေပြု ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဆွယ်၏ တင်ပြချက်အရ ကော် (၈၁၅) မှ ရင်း (၁၂)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၁၈) နှင့် တပ်ရင်းလေးရင်း ပူးပေါင်း

မြေရတနာစာပေ

မြေရတနာစာပေ

www.burmeseclassic.com

အင်အား ၁၀၀၀ ခန့်သည် ဇွန် ၂၆ ရက်နေ့
ဝမ်းဖြတ်ဒေသသို့ စုဖွဲ့ရောက်ရှိနေကြောင်း သတင်း
ရရှိပါသည်။ ဝမ်းဖြတ်မှာ မိုင်းယောင်းနှင့် မိုင်း
ကြားတွင် ရှိပါသည်။

(ဃ) ဇွန် ၃၀ ရက်တွင် ဖျာကျင်းမိုင်းကိုင်ရှိ ရှေ့တန်း
သနက (၂) မှ တင်ပြချက်အရ ဆားဖျော်လော်ဇီ
ဦးစီးအင်အားစုတစ်ဖွဲ့သည် ခမ်းတောင်နယ်
သို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း တိုက်ကွက်တစ်ခု
ရန် ပြင်ဆင်နေကြောင်း မိုင်းယောင်းပျူဟာမှ
ခွဲပါသည်။

(င) လွယ်မွေအုပ် (၃၂) လေတပ်ဆွယ်၏ သတင်း
ချက်အရ ကော် (၈၁၅) မှ အင်အား ၃၀၀ ခန့်
ခွန်ပုတ် သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ကျိုင်းတုံနှင့် မိုင်း
ဖြတ်ကားလမ်းဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြောင်း
သတင်းကို ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ရရှိပြီး
ရှေ့တန်းတပ်မဌာနချုပ်သို့ ဇူလိုင်လ ၃ ရက်နေ့
တွင် ပေးပို့တင်ပြခဲ့ပါသည်။

တပ်များ၏နောက်ဆုံးတပ်ဖြန့်ထားမှု

ရန်သူသတင်းများ မိုင်းယောင်းပျူဟာနယ်မြေ
တွင် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိရာ ရန်သူသည် တိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ
ထိုက်ရန် စုဖွဲ့ပြင်ဆင်နေသည်ကို သာမန်အားဖြင့် သုံး
ဆယ်ရရှိပါသည်။ ကော်ဟိုလွယ် ထင်းရှူးတောင်စခန်းများ
ကို တိုက်လိမ့်မည်ဟု အဓိက သုံးသပ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍
မိုင်းယောင်းပျူဟာမှ တိုက်ပွဲဖြစ်သည့် ဇူလိုင် ၄ ရက်နေ့
အထိုင်မီ နောက်ဆုံးတပ်ဖြန့်ခွဲမှုမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်
ပါသည်။

(တ) ဖျာကျင်းမိုင်းကိုင်တွင် စခန်းစွဲထားရှိရာ ၎င်းစခန်း
၌ ရတသနက (၂) မှ စစ်ကြောင်း (၁) နှင့်
တပ်ခွဲ ၃ ခွဲ ထားရှိပါသည်။ ရန်သူသတင်းအရ
ဖျာကျင်းလည်း အတိုက်ခံရနိုင်ပါသည်။ မိုင်းယောင်း
ပျူဟာရှိ စစ်ကြောင်း (၂) နှင့် တပ်ခွဲ ၂ ခွဲမှ
တစ်ခွဲအား ဇူလိုင် ၃ ရက်နေ့တွင် ဖျာကျင်းသို့
စေလွှတ်ခဲ့ပါသည်။

(ခ) ရတခလရ (၅) စစ်ကြောင်းနှင့် တပ်ခွဲ ၂ ခွဲ
ကော်နမ့်တောင်းဒေသ၊ အထိုင်နှင့် တစ်ခွဲလှုပ်ရှား

www.burmeseclassic.com

ကျန် စစ်ကြောင်း (၂) နှင့် တပ်ခွဲ (၂) ခွဲ မိုင်းလှုပ်ရှား။

(ဂ) ရတသနက (၁) စစ်ကြောင်း (၁) နှင့် ခွဲ ၂ မိုင်းယုအနီး ထင်းရှူးတောင်၊ စခန်းထိန်းတာဝန် တပ်ရင်းမှူး ဦးစီးစစ်ကြောင်း (၁) နှင့် ခွဲ ၃ မိုင်းဖြတ်

(ဃ) ဒေသခံတပ်ရင်း ချင်း (၃) အား အောက်ပါအတိုင်း ဖြန့်ခွဲထားပါသည်။

- ခွဲတစ်ခွဲ ကော်ဘိုကြားစခန်း စခန်းထိန်း
- ဝမ်တုံတွင် တပ်စု ၂ ခု၊ ဝမ်ပုံတွင် တပ်စု တစ်စု
- ကျန်ဌာနချုပ်တပ်ခွဲနှင့် ခွဲနှစ်ခွဲအား ချင်း (၃) တပ်ရင်းဌာနချုပ်နှင့် ပတ်လည်ဘန် ကာများ၊ ရေစင်ကုန်း၊ ထောက်ပို့ကုန်း၊ ဝန်တင်တပ်ဆွယ်၊ တောင်ယာကုန်း၊ လှိုင်ထိပ်ကုန်း၊ အမြောက်ကုန်းတို့ကို အသီးသီး ဖြန့်ခွဲနေရာချထားခဲ့ပါသည်။

(င) မိုင်းယောင်းမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား မြို့ခံရဲစခန်း

ပြည်သူ့ရဲအင်အား ၂၁ ယောက်နှင့် မြို့အထွက်ရှိ တပ်တွင်း ပညာပေးသင်တန်း၌ သင်တန်းသား စစ်သည် ၄၀ ဦး နေရာချထားခဲ့ပါသည်။ တပ်တွင်း ပညာပေး သင်တန်းကုန်းအား ကြောင်စလီကုန်း ဟုလည်း ခေါ်ပါသည်။

နည်းဗျူဟာမှူး ဦးစီးသည့် ဗျူဟာအဖွဲ့မှာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန်၌ မိုင်းယောင်းတွင်မရှိဘဲ ကော်ဟိုလွယ် ထင်းရှူးတောင်စခန်းများအား ရန်သူ တိုက်မည်ဟု သုံးသပ်သဖြင့် သနက (၂) မှ အရန် တပ်ခွဲနှင့်အတူ မိုင်းယုသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန်၌ ရတခလရ (၅) စစ်ကြောင်း (၂)မှ တပ်ခွဲ ၂ ခွဲနှင့်အတူ မိုင်းယုအနီး ရောက် ရှိနေပါသည်။

နှင်းထိုက်မှူးစတင်ဖြစ်ပွားခြင်း

ရန်သူသတင်းများ မိုင်းယောင်းဗျူဟာနယ်မြေ၌ ဝင်ရောက် ပေါ်လျက်ရှိနေသည်။

မိုင်းယောင်းဗျူဟာမှူး ဦးစီးနည်းဗျူဟာ (၈၈၂)

www.burmeseclassic.com

နှင့်အဖွဲ့သည် ရတခလရ (၅) စစ်ကြောင်း (၂) နှင့် မိုင်းယုဒေသသို့ ရောက်ရှိနေ၏။ ကော်ဟိုလွယ်နှင့် ရှူးတောင်စခန်းများကို ရန်သူတိုက်မည်ဟု သုံးသပ်သွားရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဇူလိုင်လ ၃ ရက်နေ့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ မိုင်းယောင်း အရန်စစ်ကြောင်းများ မရှိခဲ့ပါ။

ဗျူဟာအဖွဲ့ ထွက်ခွာသွားပြီး နောက်တစ်နေ့ ဇူလိုင် ၄ ရက်နေ့၌ မနက် ၀၅:၀၀ အချိန်ခန့်တွင် ယောင်းမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိနေသည့် ဗကပတပ် (၆၈) တပ်မမှူး ရဲဒင်နှင့် စစ်အကြံပေး ဖုန်ကြားတပ်မှူး ဦးစီးတပ်မဟာ (၈)၊ တပ်မဟာ (၆၈၅)၊ တပ်မဟာ (၆၈၆) နှင့် အသံခံ ကော် (၈၁၅) တပ်မဟာ အပါအဝင် အင်အား ၁၅၀၀ ခန့်သည် မိုင်းယောင်းကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

ဗကပများသည် တိုက်ပွဲစလျှင်စချင်းပင် နှစ်ဦးစွာ ဗျူဟာ (၈၈၂) စခန်းကုန်း ချင်း (၃) တပ်ရင်းဌာနများ နှင့် အမြောက်စခန်းများကို အင်အား ၁၀၀၀ ခန့်ဖြင့် ဖက်လေးတန် လူခွဲကာ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သည်။ တိုက်ပွဲအစမှာပင် ရန်သူတို့က ၆၀ မီလီမီတာ ပြေးပြောင်းများ၊ ၈၂ မီလီမီတာစိန်ပြောင်းများ၊ ၅၇ မီလီမီတာ နောက်ပွင့်ရိုင်ဖယ်များ၊ ပွိုင့် ၅ စက်သေနတ်ကြီးများ RPG လောင်ချာများကို တရစပ် အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ရန်သူ၏ တိုက်စစ်ပြင်းထန်မှု၊ အတန်ကြီးများ ဖောဖောသီသီ အသုံးပြုမှု၊ မိမိလူအင်အား နည်းပါးမှု တို့ကြောင့် မနက် ၀၇:၃၀ နာရီအချိန်တွင် မိမိတို့စခန်းများအားလုံး ကျဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ချင်း (၃) တပ်ရင်းဌာနချုပ်နှင့် ဗျူဟာကုန်းအား တိုက်ခိုက်နေချိန်၌ ကော်ဘိုးကြားစခန်းမှ စစ်ကူများ ဆင်းလာနိုင်အောင် ကော်ဘိုးကြားစခန်းအား ရန်သူအင်အား ၁၀၀ ခန့်မှ ဝိုင်းဝန်းထိန်းချုပ် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည်။

ရန်သူသည် တပ်ရင်းဌာနချုပ်ရှိ ရုံးအဆောက်အအုံများ၊ ရိက္ခာများ၊ မော်တော်ယာဉ်များကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ကြကာ အိမ်ထောင်သည် ရဲမေများ၊ ကလေးများကိုပါ နိုင်ကျင့်သတ်ဖြတ်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဗုံးခိုကျင်းများအတွင်းသို့ လက်ပစ်ဗုံးများလည်း ယုတ်မာရက်စက်စွာ ပစ်သွင်းခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဣလိင် ၄ ရက်၊ ၅ ရက် နှစ်ရက်လုံးလုံး ရန်သူ
လက်တွင်းသို့ ချင်း (၃) တပ်ရင်းဌာနချုပ် ကျဆုံးခဲ့ပါသည်။
တပ်တွင်းမိသားစုများ ၎င်းတို့၏ အနိုင်ကျင့်စော်ကာ
ခံခဲ့ရပါသည်။

အမှတ် (၅) ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ စစ်ကြောင်းသည်
မိုင်းယုကော်ဟိုလွယ်ဒေသမှ အပြင်း ပြန်လည်ချီတက်
လာရာ လမ်းတစ်လျှောက် ရန်သူ၏ အဆင့်ဆင့်နှောင့်ယှက်
ပစ်ခတ်မှုများနှင့် ကြုံရပြီး ဣလိင် ၆ ရက်နေ့ မနက်တွင်
ချင်း (၃) တပ်ရင်းဌာနချုပ်နှင့် ဗဟိုကင်း နေ့လယ်
နာရီတွင် နမ့်မလွေကုန်း၊ ၁၂ နာရီတွင် ရေစင်ကုန်း
ထောက်ပံ့ရေးကုန်းများအား ရန်သူလက်တွင်းမှ ပြန်လည်
တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပါ၏။ ဗျူဟာအဖွဲ့လည်း ခြေ
လည်လိုက်ပါခဲ့ပါသည်။

အလားတူပင် မိုင်းဖြတ်မှ အပြင်းချီတက်လာသည့်
ရတသံနက (၁) နှင့် တပ်ခွဲ ၂ ခွဲပါ စစ်ကြောင်းသည်
ဣလိင် ၆ ရက်နေ့ ၁၁ နာရီ ၂၅ မိနစ်တွင် အမြောက်ကုန်း
ညနေ ၅ နာရီတွင် ကြောင်စလီကုန်း၊ ၆ နာရီတွင် ကော်
ဘိုးကြားစခန်းများကို ဗကပများလက်မှ ပြန်လည်သိမ်း

မြရတနာစာပေ

နိုင်ခဲ့ပါသည်။
တိုက်ပွဲစဉ်တစ်ခုလုံး၌ မိမိဘက်မှ ၆၈ ဦး ကျဆုံး
၅၂ ဦး ဒဏ်ရာရပြီး စစ်သည် ၄၃ ဦး ပျောက်ဆုံး
ခဲ့ပါသည်။ လက်နက်စုံအမြောက်အမြား ဆုံးရှုံးခဲ့ပါသည်။
ရန်သူဘက်မှ ၉၁ ဦး ကျဆုံး (၃၄ ဦး အလောင်းရ)
၁၁၅ ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ပါသည်။ ရန်သူသည်
တို့၏ အလောင်းများကို မြေမြှုပ်သွားခဲ့ရာ အကုန်
ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ၃၄ ဦးသာ ဖော်ထုတ်စိစစ်
နိုင်ခဲ့ပြီး ၉၁ ဦးမှာ ကြားဖြတ်စက်များမှ ဖမ်းယူရရှိခဲ့သည့်
အတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

မြရတနာစာပေ

အခန်း (၅)

တိုက်ပွဲအသေးစိတ်ဖော်ပြချက်များ

ဗကပတို့လက်တွင်း ကျရောက်ခဲ့သော မိုင်း
ဘင်းမြို့ကလေးအား မိမိတို့ တပ်မတော်မှ နည်းဗျူဟာ
(၂) နှင့် ကွပ်ကဲမှုအောက်မှ သနက (၁)၊ သနက (၂)၊
(၃) နှင့် ခလရ (၅) စုစုပေါင်း တပ်ရင်း ၄ ရင်းမှ
တပ်နုတ်အင်အားများဖြင့် ပြန်လည် တိုက်ယူခဲ့ရပါ
သည်။

တပ်ရင်း ၄ ရင်းဖြစ်သော်လည်း မိမိတို့အဖွဲ့
 များတွင် နောက်ချန်အင်အားများ ထားရှိခဲ့ခြင်း၊ ဗမာ
 တို့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများ၌ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ ကျဆုံး
 များကြောင့် အင်အားပြုန်းတီးမှုများရှိခြင်း တို့ကြောင့်
 အင်အားပြည့်တိုက်ပွဲ ဝင်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင်
 မိမိတို့တပ်မတော်သည် ပေးအပ်သောတာဝန်ကို ဦးထွက်
 မသန် ထမ်းရွက်၍ အသက်စွန့်ကာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ခြင်း
 သည်ခင်ဗျား။ တိုက်ပွဲအသေးစိတ်များကို အောက်
 အတိုင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်စဉ်အဆင့်ဆင့်

၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့ မနက်
 နာရီခန့်တွင် ရန်သူ ဗမာအင်အား ၁၅၀၀ ခန့်သည်
 ၅၇ မီလီမီတာ ၄ လက်၊ ၇၅ မီလီမီတာ ၃ လက်၊
 ၈၀ မီလီမီတာ ၇ လက်၊ ပျံ့ဖိုက်စက်သေနတ်ကြီး ၇ လက်
 ဖြင့် ၈၀ ဇူ ၀၄၀၅၀၀ ချိန်မှစ၍ မိုင်းယောင်းရို
 စခန်းအသီးသီးအား ၁၀ မိနစ်ခန့် ပစ်ခတ်ပြီး ခြေလှမ်း
 တပ်များဖြင့် လျှိုထိပ်ကုန်း၊ ရေစင်ကုန်းတို့မှ အင်အား

အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၊ ၎င်းကုန်းများအား
 ချီထားပြီးနောက် နမ့်မလွေရိပ်သာနှင့် ချင်း (၃)၊ ဘန်ကာ
 (၇/၈) နှင့် တပ်ရင်းရုံးတို့ကို ဆက်တိုက်ခဲ့၊ ၀၇း၃၀ ချိန်
 တွင် သိမ်းပိုက်ရရှိသွားပါသည်။

ရန်သူသည် အမြောက်ကုန်းသို့လည်း အင်အား
 ၅၀၀ ခန့်ဖြင့် ဇူ ၀၄၀၅၀၀ ချိန်မှစ၍ လက်နက်ကြီးများ
 ဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီး ခြေလျင်တပ်ဖြင့် အတင်းဝင်ရောက်
 တျားထိုးတိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ဇူ ၀၄၀၆၂၀ ချိန် မိမိတပ်များ
 စခန်းမှ ခွာပေးလိုက်ရပါသည်။

ရန်သူသည် အမြောက်ကုန်း၊ ရေစင်ကုန်း၊
 ချင်း (၃) ဌာနချုပ်နှင့် နမ့်မလွေရိပ်သာတို့အား သိမ်း
 ပိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် အင်အား ၅၀
 ခန့်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကုန်း၊ အင်အား ၁၅၀ ခန့်
 သည် မြို့အနောက်ဘက်တောင်ကုန်း၊ ၅၇ မီလီမီတာ ၁
 လက်၊ ပျံ့ဖိုက် ၂ လက်နှင့် အင်အား ၁၅၀ ခန့်သည်
 မြို့တောင်ဘက်တွင်လည်းကောင်း၊ ဝမ်ပုံဘုရားကုန်းတွင်
 အင်အား ၁၀၀ ခန့်သည်လည်းကောင်း အသီးသီး ခြေ
 တပ်ယူထားရှိသည့်အပြင် ချင်း (၃) ဌာနချုပ်စခန်းတွင်

www.burmeseclassic.com

၇၅ မိလီမီတာ ၂ လက်နှင့် အင်အား ၅၀၀ ကျော်ခန့်မှ သိမ်းပိုက်ထားရှိပြီး ကြောင်စလီကုန်းသို့ လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်စေခဲ့ပါသည်။

တိုက်ပွဲစဉ်အတွင်း မိမိတပ်များလုပ်ဆောင်ချက်

(၁) ချင်း (၃)။ ဘန်ကာများရှိ ကင်းစောင့်အများစုမှာ ရန်သူမှ အနီးကပ် ရုတ်တရက် အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဆုတ်ခွာပေးလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အိမ်ထောင်သည် လိုင်းများသို့ ဗကပများ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာခဲ့ပါသည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်ချိန်တွင် မိုင်းယောင်း၌ အရာရှိ ၄ ယောက်၊ စစ်သည် ၁၄၇ ယောက် ရှိနေပြီး ဗကပများ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကျဆုံး ၁၆ ယောက်၊ ဒဏ်ရာရ ၁၂ ယောက်၊ ပျောက်ဆုံး ၂၀ ယောက်ရှိပြီး အခြေပြုမှ အားလုံး ဆုတ်ခွာပေးလိုက်ရပါသည်။ ဗကပများသည် အိမ်ထောင်သည်လိုင်းများသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဗုံးခိုကျင်းများထဲသို့ လက်ပစ်ဗုံးများ ပစ်သွင်းခြင်း

မိန်းမ၊ ကလေးများပါမရောင် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခြင်းများကြောင့် အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီး ၁၄ ယောက် သေဆုံး၍ ၁၅ ယောက် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ပါသည်။ 'စစ်သည်များ၏ ကလေးနှင့် မိမိသူကလေး ၂၈ ယောက် သေဆုံးပြီး ၂၅ ယောက် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ပါသည်။

ရတခလရ (၅)။ ပွိုင့် ၅၄၀၃ မှ တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ကြည်ဝင်းဦးစီး ခလရ (၅) စက (၁) နှင့် ခွဲ (၃) ခွဲတိုက်ပွဲဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း နဗဟညွန်ကြားချက်အရ မိုင်းယောင်းသို့ စတင်ချီတက်ခဲ့ရာ ၉ ၀၅၀၂၀၀ ချိန် ဝမ်တပ်သို့ ရောက်ရှိ ၀၅၀၀ချိန် ဆက်လက်ချီတက်ရာ ကြောင်စလီကုန်းသို့ ၀၅၁၂၁၀ ချိန် ရောက်ရှိပြီး ခွဲ (၁) ခွဲ အင်အားဖြည့်တင်းထားရှိခဲ့၍ စက (၁) နှင့် ခွဲ (၂) ခွဲသည် မိုင်းယောင်းမြို့အား ရှင်းလင်းပြီး နည်းဗျူဟာအဖွဲ့နှင့်အတူ ၀၅၁၆၀၀ ချိန် ပူးပေါင်း ခေတ္တ အခြေပြု ရတခလရ (၅) စက (၂) နှင့် ခွဲ

www.burmeseclassic.com

(၂) ခွဲသည် ချင်း (၃)မှ လှေကျင့်ရေး အရန်တင်ကြီး နဖဟ (၈၈၂) ကွပ်ကဲမှုအဖွဲ့တို့နှင့်အတူ ဟိုနို ထွက်ခွာခဲ့၊ ကြောင်စလီကုန်းသို့ ၁၅၀၀ အချိန် ရောက်ရှိ၊ ၎င်းမှ ဆက်ထွက် လမ်းတစ်ဝက် ၀၄၁၀၀ ချိန်ရောက်ရှိ၊ ၁၀၀၅ ချိန်ခန့်တွင် ရန်အင်အား ၁၅၀ ခန့်သည် မိမိတပ်ဖွဲ့ ခေတ္တအကြီး ပြုတောင်ကုန်းအား ဝိုင်းပတ်တိုက်ခိုက်ရာ မိမိ စနစ်တကျ ခုခံတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ၁၀၅၀ ချိန် ရန်သူများ ဆုတ်ခွာသွား။ ဝမ်ပိုရွာအနီးမှ ၀၄၁၄၀ ချိန်ခွဲထွက်ပြီး ရှင်းလင်းခဲ့သော ချင်း (၃) ဌာနချုပ် တပ်ခွဲမှူး မှူးမောင်ချိုတပ်ခွဲနှင့် ခလေး (၅)မှ စု (၁) စုတို့မှာလည်း ၁၆၃၀ ချိန် ဘုရား ကုန်းစခန်းဟောင်းရှိ ရန်သူအင်အား ၁၀၀ ခန့်နှင့် တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲဖြစ်၊ ရန်သူမှ အပေါ်စီးရထားကြီး ၁၅ မမဖြင့် ပစ်ခတ်မှုကြောင့် မှူးမောင်ချိုသည် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာပြီး၊ ကြောင်စလီရှိ သဘော တရား သင်တန်းသားများနှင့် ပူးပေါင်းခဲ့၊ ရန်သူ သည် လက်နက်ကြီးများဖြင့် ကြောင်စလီကုန်းအား

၀၅၁၂၀၀ ချိန်မှ ၁၃၀၀ ချိန်ထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထပ်ပံပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ တပ်ခွဲမှ စစ်သည် ၂ ဦး ကျဆုံးခဲ့ပါသည်။ မှူးမောင်ချိုခွဲသည် ၀၅၁၀၀ ချိန် ကြောင်စလီကုန်းမှ ထွက်ခွာရာ ရန်သူအင်အား ၁၀၀ ယောက်ခန့်နှင့် မြို့တွင်း၌ တွေ့ဆုံပစ်ခတ်မှုဖြစ်ပြီး ဝမ်မွန်ကုန်းသို့ ၂၀၀၀ ချိန် ရောက်ရှိ၊ ရတသနက (၂) ခွဲရုံး (၂) စုဖြင့် စုပေါင်းခြေကုပ်ယူထားရာမှ အဖွဲ့ငယ်လေးများ ဖြင့် ဖြန့်ခွဲပြီး ဇူ ၀၄၂၃၄၅ ချိန်မှ စ၍ ဇူ ၀၅၀၃၄၅ ချိန်ထိ ချင်း (၃) ဗဟိုကင်းသို့ ချင်း (၃) ရုပ်ရှင်ရုံ ဘက်မှလည်းကောင်း၊ ဟိုကဲရွာဘက်သို့လည်း ကောင်း သွေးတိုးစမ်းတိုက်ခိုက်စေခဲ့ရာ ရန်သူမှ တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်ခဲ့။ ၎င်းအချိန်အထိ ရန်သူသည် နမ့်မလွေကုန်း၊ အမြောက်ကုန်း၊ ရေစင်ကုန်းနှင့် ရင်းဌာနခကုန်းများတွင် အင်အား ၃၀၀ ခန့်၊ ဟိုကဲရွာဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အင်အား ၁၀၀ ခန့်နှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကုန်းဘက်တွင် အင်အား ၈၀ ခန့် ရှိနေသေးကြောင်း သိရ။ ရင်းမှူးဦးစီး

www.burmeseclassic.com

ခလရ (၅) စက (၁/၂) ဌနခနှင့် ခွဲ (၄) ခွဲသည်
 ချင်း (၃) ဌာနချုပ်အား ပြန်တိုက်ရေးအတွက်
 ၀၅၁၈၀၀ ချိန် အသေးစိတ် နေရာယူထောက်
 လှမ်းပြီး ရင်းမှူး ဦးစီး စက (၁) ဌနခနှင့်
 (၄/၅) သည် မြေပြင်အခြေအနေအရ ရင်းဌာ
 ဗဟိုကင်းအားလည်းကောင်း စက (၂) မှူး
 အောင်ကြည် ဦးစီး စက (၂) ဌနခနှင့် ခွဲ (၂)
 သည် ချင်း (၃) ထပရကုန်းအားလည်းကောင်း
 တစ်ပြိုင်နက်တည်း တိုက်ခိုက်ရန် စီမံ၍ ၂၀၀၀
 ချိန် စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး
 ကြည်ဝင်း ဦးစီး စက (၁) နှင့် ခွဲ (၄/၅) သည်
 ခေတ္တအခြေပြုမှ အဆင့်ဆင့်ခြေကုပ်ယူ ချဉ်းကပ်
 ပြီး စစ်ကြောင်းကွပ်ကဲမှုအဖွဲ့နှင့် ခွဲ (၅) အား
 တပ်ထိပ်တွင် လက်နက်ကြီး များနှင့်အတူ ပစ်ခတ်
 အတွက် နေရာယူစေပြီး ခွဲ (၄) တစ်ခွဲလုံးအား
 ဗဟိုကင်းသို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် အတင်းဝင်ရောက်
 လုံးထွေးတိုက်ခိုက်စေခဲ့ ၀၆၁၄၀၀ ချိန်တွင် တိုက်ခိုက်
 စတင်ဖြစ်ပွားပြီး မိမိလက်နက်ကြီး ပစ်ကူနှင့်

မြရတနာစာပေ

(၄) ၏ တိုက်စစ်အဟုန်ကြောင့် ၀၅၀၀ ချိန်
 ရန်သူများ ဗဟိုကင်းမှ ဆုတ်ခွာသွားရပြီး ဗိုလ်
 ဝင်းမောင် ဦးစီး ခွဲ (၄) မှ ဗဟိုကင်းအား အောင်
 မြင်စွာ သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့။ စက (၁) ဌနခနှင့် ခွဲ
 (၅) မှ အမြန်ဆုံးလိုက်လံပူးပေါင်းပြီး ဆက်လက်
 တိုက်ခိုက်ရာ ရန်သူမှ ဗဟိုကင်းအထက်ရှိ တောင်
 ကြောမှ ပြန်လည်ခုခံပစ်ခတ်ခဲ့။ လက်နက်ကြီး
 လက်နက်ငယ်မျိုးစုံဖြင့် မိနစ် ၂၀ မျှ ဒလကြမ်း
 ပစ်ခတ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ပစ်ခတ်မှုကျပါးသွားခဲ့။
 စက (၂) နှင့် ခွဲ (၂) ခွဲ ဆက်လက်ရှင်းလင်းရာ
 ရန်သူမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံမှုမရှိဘဲ ၁၂၀၀
 ချိန်တွင် ဗဟိုကင်းအထက်ကြော နမ့်မလွေကုန်း၊
 ရေစင်ကုန်းများအား သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့။ ထပရကုန်း
 ဘက်သို့ ချီတက်ခဲ့သော ရတခလရ (၅) စက
 (၂) မှူး မှူးအောင်ကြည် ဦးစီး စက (၂) နှင့် ခွဲ
 (၂) ခွဲသည် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းမှုကို အလစ်
 အငိုက်ယူ၍ ထပရကုန်း အောက်ခြေသို့ ချဉ်းကပ်
 ရာ စက (၂) တစ်ခုလုံး ၀၆၀၃၀၀ ချိန် ရောက်ရှိ

မြရတနာစာပေ

ရန်သူမှ တစ်ညလုံး မသင်္ကာသည့်နေရာများ၌ ပစ်ခတ်မှုနှင့် ရှာဖွေပြီး ဆွဲမိုင်းများ ဖောက်ခွဲနေခဲ့ ဗက ဝင်းမြင့် ဦးစီး ခွဲ (၃) သည် ဒု-ဗိုလ်အုန်း သောင်း ဦးစီး စု (၁) စု ဘက်မှလည်းကောင်း တကက ဝင်းမောင်နှင့် စု (၁) စု ညာဘက်မှ လည်းကောင်း၊ တဖြည်းဖြည်းချဉ်းကပ်ခဲ့၊ စု ၀၆၀၄၀၀ ချိန် ခွဲ (၃) ဗက ဝင်းမြင့် ဦးစီး ချေမှုန်း ရေး စု (၂) စုမှ ရန်သူကတုတ်များနှင့် ဆသေ မြောင်းများအတွင်းသို့ လက်ပစ်ဗုံးများ ဘီအေ (၈၀/၅၁) ဗုံးသီးများ ပစ်သွင်းပြီး အတင်းတက် ရောက် တိုက်ခိုက်၊ ရန်သူမှ ဆွဲမိုင်း၊ လောင်ချာ လက်နက်ငယ်များနှင့် ပြင်းထန်စွာ ခုခံပစ်ခတ်၍ ခွဲ (၃) မှ မိမိစစ်သည် ၅ ယောက် ကျ၊ ၁ ယောက် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့၊ စက (၂) မှူးမှ ခွဲ (၃) တစ်စုအား မိမိကျဆုံး၊ ဒဏ်ရာရ စစ်သည်များနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းများအား ကောက်ယူစေခဲ့။ မိမိ မှ ကာပစ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပစ်ခတ်ပေးခဲ့သော် လည်း ရန်သူ့လက်နက်ကြီး၊ လက်နက်ငယ်များ

မြန်မာ့အာဇာနည်

ဖြင့် အနီးကပ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပစ်ခတ်မှုကြောင့် တကက ရန်ကင်းနှင့် တသ (၁) ဦး ကျဆုံးခဲ့။ ၀၆၀၄၀၀ ချိန် ဗိုလ်အေးလွင် ဦးစီး ခွဲ (၂) စုရုံး (၂) စိပ်အား ဘယ်ဘက်မျက်နှာစာမှ ချဉ်းကပ် စေပြီး တကက စောဝင်းနိုင် ဦးစီး စု (၁) စုအား ညာဘက်မှ ပတ်၍ တိုက်ခိုက်စေခဲ့သော်လည်း ရန်သူ့ပစ်ကွင်းအတွင်း ကျရောက်နေ၍ စစ်သည် (၅)ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့၊ စစ်ကြောင်းမှူးမှ လက်နက် ကြီးကျည်များ ကျရောက်မှုများနေ၍ ခေတ္တ ခွာစစ် ဆင်စေခဲ့၊ မိမိမှ ခွာပေးလိုက်ပြီး (၂) မိနစ်ခန့် အကြာ ၎င်းနေရာတစ်ဝိုက် လက်နက်ကြီးများ တရစပ်ကျရောက်ပြီး ထပရကုန်းရှိ အဆောက် အဦများ မီးတင်ရှို့ပြီး၊ ၎င်းမီးရောင်ဖြင့် ပစ်မှတ် ရှာဖွေ ပစ်ခတ်ခဲ့ပါသည်။ ရင်းမှူးမှ စက (၂) သို့ ခွဲ (၅) တပ်ခွဲ ထပ်မံအင်အားဖြည့်တင်းပေးပြီး ခွဲ (၂/၃/၅) သည် လျှို့အတွင်းမှ မျက်ကွယ်ယူ ချီတက်ပြီး ဗိုလ်ဌေးလွင်ဦးစီး ခွဲ (၂) သည် ရုပ်ရှင် ရုံနှင့် ရဲညွန့်အိပ်ဆောင်ဘက်မှတစ်ဆင့် ချဉ်းကပ်

မြန်မာ့အာဇာနည်

စေပြီး ပင်မဂီတမှတစ်ဆင့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း
 ဝင်ရောက်လျက် နမ့်မလွေရိပ်သာကုန်း ညာဘက်
 မျက်နှာစာအားလည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ဝေလွင်ဦး
 ခွဲ (၅) သည် ဈေးတန်းနောက် ရေချောင်းမှတစ်
 ဆင့် နမ့်မလွေရိပ်သာကုန်းအောက်မှ ချဉ်းကပ်
 တိုက်ခိုက်ရန် နာဝန်ပေးပြီး စက်လတ် ၃ လက်မ
 အား စစ်ကြောင်းမှူး၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင်
 စုစည်းထားရှိကာ ၇၅ မီလီမီတာများဖြင့်
 ရောက်စွာ ပစ်ကူပေးပြီး အတင်းတက်ရောက်
 တိုက်ခိုက်စေခဲ့ရာ နမ့်မလွေကုန်းအား ဗိုလ်ဝေ
 လွင် ဦးစီး ခွဲ (၂) မှ ၀၆၁၀၀ ချိန် သိမ်းပိုက်
 စက (၂) အဖွဲ့များ နမ့်မလွေကုန်းသို့ လိုက်
 ပူးပေါင်းပြီး စက်လတ်၊ ၇၅ မီလီမီတာ နောက်
 ပွင့်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်၍ ရေစင်ကုန်းအား ဆက်လက်
 တိုက်ခိုက်ရာ ဇူလိုင် ၆ ရက်နေ့ ၁၂၀၀ နံနက်
 စခန်းအားလုံး ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့ပါသည်။

မြရတနာစာပေ

ရှေ့တန်းသနက (၂)။ ခွဲ (၁) မှ တက စိန်
 သန်းမောင် ဦးစီးစုရုံး (၂) စိတ်သည် ပွိုင့် ၃၃၃၃
 တွင် အခြေပြုထားစဉ် ဇူ ၀၄၀၅၁၅ ချိန်း ချင်း
 (၃) ရင်း ဌနခအား စတင်တိုက်ခိုက်သည်နှင့်
 တစ်ပြိုင်တည်း မိမိပွိုင့် ၃၃၃၃ စခန်းအား ရန်သူမှ
 လက်နက်ကြီးများဖြင့် ထိန်းချုပ်ပစ်ခတ်ခဲ့၊
 ၀၄၁၆၀၀ ချိန်တွင် ရန်သူအင်အား ပိုမိုများပြား
 လာပြီး လက်နက်ကြီးများ စုပြုပစ်ခတ်လာမှု
 ကြောင့် ၀၄၁၉၀၀ ချိန်တွင် ဆုတ်ခွာပေးလိုက်ရ။
 ၀၇၁၄၁၅ ချိန် တပ်ရင်းဌနခသို့ လာရောက်
 ပူးပေါင်း။ ဗိုလ်ဆွေမြင့် ဦးစီးခွဲရုံး (၂) ခုသည်
 ဝမ်ဟိုရမ်းမှ ၀၄၀၇၀၀ ချိန်ထွက် ကြောင်စလီ
 ကုန်းသို့ ၁၁၀၀ ချိန် ရောက်ရှိဆက်သွယ်မှု ပြု
 လုပ်ပြီး ချင်း (၃) ရင်း ဌနခအား ပြန်လည်သိမ်း
 ပိုက်ရန် မိုင်းယောင်းမြို့အား ဖြတ်ချီတက်စဉ်
 ရန်သူအဖွဲ့ငယ်များနှင့် ထိတွေ့မှုဖြစ်၍ မိုင်း
 ယောင်းအရှေ့ကွင်းဘက်မှ ပန်း၍ ချင်း (၃) ရင်း
 ဌနခသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရာ ရန်သူ ၁၅၀ ခန့်မှ

မြရတနာစာပေ

ပြင်းထန်စွာ ခုခံတိုက်ခိုက်၊ မိမိမှလည်း အတတ်
 ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်၊ ၁၇၀၀ ချိန်မှ ၁၇၃၀ ချိန်
 ထိ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီး ရန်သူ
 အင်အားနှင့် လက်နက်ကြီးသာလွန်သဖြင့် ပြန်
 ခဲ့ရပြီး ရင်းဌာနကုန်းနှင့် ဝမ်မွန်ရွာကြားရှိ တောင်
 ကုန်းတွင် ခလစ်ရ (၅) မှ ကာကင်း (၁) စုနှင့်
 ၀၄၁၈၀၀ ချိန် ပူးပေါင်းခြေကုပ်ယူခဲ့ရပါသည်။
 တိုက်ပွဲတွင် မိမိစစ်သည် ၂ ဦး ကျ၊ ၂ ဦး
 ဒဏ်ရာရပြီး ၄ ဦးပျောက်ဆုံးခဲ့ပါသည်။

(၄) ရှေ့တန်းသနက (၁)။ ဗကခင်ဇော်ဦးစီးခွဲ (၁)
 ခွဲ ထင်းရှူးတောင်မှ ၀၄၁၀၀၀ ချိန်ထွက် ဝမ်တံ
 သို့ ၀၄၁၈၀၀ ချိန်ရောက်၊ ဆက်ထွက် ဝမ်
 ဘုရားကုန်း တောင်ခြေသို့ ၉ ၀၅၀၅၀၅ ချိန်
 ရောက်၊ ဘုရားကုန်းရှိ ရန်သူမှ ၅၇ မီလီမီတာ
 လောင်ချာဖြင့် ပစ်ခတ်၊ နဗဟအဖွဲ့နှင့်
 ၀၅၁၂၀၀ ချိန် ပြန်လည်ပေါင်းမိပြီး ဆက်လက်
 တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့။ ရှေ့တန်း သနက (၁) ရင်းမှူး ဦးစီး

ခွဲ (၂) ခွဲသည် မိုင်းဖြတ်မှ ၀၅၀၃၀၀ ချိန်ထွက်
 ဝမ်ဖသို့ ၀၅၁၃၃၀ ချိန် ရောက်ရှိ၊ ဆက်ထွက်၊
 မုန်းလိုက်သို့ ၀၅၂၀၀၀ ချိန် ရောက်ရှိပြီး ဆက်
 လက်ချီတက်ခဲ့ရာ ၀၆၁၁၂၅ ချိန် အမြောက်ကုန်း
 အား ရန်သူမှ ခုခံမှုမရှိဘဲ သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့ပါသည်။
 ရှေ့တန်း သနက (၁) စစ်ကြောင်း (၂) နှင့် ခွဲ ၂
 ခွဲသည် ထင်းရှူးတောင်မှ ဆင်းလာသည့် ဗိုလ်ကြီး
 ခင်ဇော်တပ်ခွဲနှင့် ပူးပေါင်းပြီး မိုင်းယုမှ ၀၆၁၅၃၀
 ချိန်ထွက်၊ လမ်းတွင် ၀၆၁၆၄၅ ချိန်အရောက်
 ရန်သူ ၁၀ ယောက်ခန့်မှ လောင်ချာ၊ လက်နက်
 ငယ်များဖြင့် ဆီးကြိုပစ်ခတ်၊ မိမိမှ ပစ်အားသုံးပြီး
 တိုက်ခိုက်ရာ ၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကြောင်စလီ
 ကုန်းဘက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့၊ ၁၆၅၅ ချိန်
 ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ကြောင်စလီကုန်းအား
 ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းရာ ၁၇၁၅ ချိန် ကြောင်စလီ
 ကုန်းမှ အင်အား ၃၀ ခန့်ဖြင့် ထိတွေ့တိုက်ပွဲဖြစ်၊
 ဗိုလ်ကြီးခင်ဇော်ဦးစီး တပ်ခွဲ (၂)ခွဲဖြင့် ဝင်ရောက်
 တိုက်ခိုက်ရာ ၁၇၅၀ ချိန် ကြောင်စလီကုန်းအား

www.burmeseclassic.com

ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရရှိ၊ ရန်သူ ၁ လောင်း
အပ် ၂၂ သေနတ် ၁ လက် ရရှိပြီး မိမိ
ယောက်ကျပြီး အရာရှိ ၂ ယောက်၊ စစ်သည်
ယောက်တို့ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ပါသည်။

(၅) လေကြောင်းပစ်ကူ။ ဇူ ၄ ရက်မှ ၁၂ ရက်
ပီစီ (၆) ၂ စီး၊ ပီစီ (၇) ၄ စီးတို့ဖြင့် ထိရောက်
သော ခြေမှုန်းမှုများ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

တိုက်ပွဲအစွဲအမြတ်

(၁) ရန်သူ
(ကက) ကျဆုံး ၄၇ ယောက်
၃၄ လောင်း မြေပေါ်ရရှိပြီး ကျန်
ထုတ်ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

(ခခ) ဒဏ်ရာရ ၈၀ ယောက်

(၂) မိမိ

(ကက) ကျဆုံး။ အရာရှိ ၁ ယောက်
စစ်သည် ၆၆ ယောက်

(ခခ) ဒဏ်ရာရ။ အရာရှိ ၄ ယောက်
စစ်သည် ၆၀ ယောက်
(ဂဂ) ပျောက်။ စစ်သည် ၄၃ ယောက်

မိုင်းယောင်းနောက်ဆက်တွဲတိုက်ပွဲ သို့မဟုတ်
ကော်ဟိုလွယ်တိုက်ပွဲ

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲတွင် အထိုက်အလျောက်
အောင်မြင်မှု ရသွားသော ဗကပများသည် သွေးကြွလျက်
ကြွ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏ မူလသတင်းလွှင့်ခဲ့သော
မိုင်းယုဒေသ ကော်ဟိုလွယ်စခန်း တိုက်ခိုက်ရေးစီမံချက်
အား ဆက်လက်အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့ကြ၏။

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲအပြီးတွင် တပ်မဟာ (၇၆၈)၊
တပ်မဟာ (၆၈၅) တို့က ၎င်းတို့၏ ဒေသများသို့ ပြန်
ဆည်ဆုတ်ခွာသွားကြ၏။ ကျန်ရစ်သော တပ်မဟာ (၈)
နှင့် ကော် (၈၁၅) မှ အင်အားစု ၈၀၀ ခန့်သည် ရတခလရ
(၅) စစ်ကြောင်း (၁) နှင့် တပ်ခွဲ (၂) ခွဲ အခြေပြုထားသည့်
ကော်ဟိုလွယ်စခန်းအား ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လ ၁၂
ရက်နေ့မနက်တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။ မိုင်းယောင်း

တိုက်ပွဲနှင့်ဆိုသော် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်သာခြား၏။ ထိုစဉ်က ရှေ့တန်းအမှတ် (၅) ခြေလျင်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး ဦးစီးစစ်ကြောင်း (၁) နှင့် တပ်ခွဲ (၂) ခွဲသည် ကော်ဟိုလွယ် ပင်မစခန်း (က) တောင်ကုန်း၊ (ခ) တောင်ကုန်း၊ အမြောက်ကုန်း၊ ပွိုင့်ကုန်း၊ မိုင်းယုဘုရားကုန်း စခန်းတို့၌ ဖြန့်ခွဲနေရာယူထားသည်။ ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်နေ့ မနက် ၆ နာရီခန့်တွင် ဗကပအင်အား ၃၀ ခန့်သည် အမြောက်ကုန်း ခြေကုပ်စခန်းမှ ကင်းပုန်းတပ်စိတ်အား စတင်တိုက်ခိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက် တည်းမှာပင် ကုန်းအင်အားစုများက ၁၂၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းကြီး အပိုင်အဝင် လက်နက်ကြီးများ အလုံးအရင်းပစ်ခတ်ပြီး မိမိတို့ တပ်စခန်းများကို အတင်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။ မိမိတို့တပ်များသည် အင်အားဖြန့်ခွဲပြီး စခန်းကုန်းများကို နေရာယူထားကြရာ ရန်သူ၏ Steam Roller Tactics အရ တစ်ခုချင်း အမှည့်ချွေ သာလွန် အင်အားဖြင့် အတိုက်ခံရသောကြောင့် မနက် ၉ နာရီတွင် စခန်း ၂ နှင့် ကျဆုံးခဲ့ ရပါသည်။ တပ် ရင်း မှူးသည် (က) တောင်ကုန်းမှဆုတ်ခွာလာခဲ့ပြီး (ခ) တောင်ကုန်းစခန်းမှ

ဆီလက်ရှိ လူအင်အားဖြင့် အပြင်းအထန် ခုခံခဲ့ပါသည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် တပ်မတော် (လေ) မှ တိုက်လေယာဉ်များက ရန်သူ့နေရာများကို မျက်မြင် ပစ်ကူခဲ့ပါသည်။ စစ်ကြောင်း (၁) ဌာနချုပ်အတိုက်ခံရသည်နှင့် မိုင်းယုဘုရားကုန်းရှိ ဗိုလ်ဝေလွင်ဦးစီး ခွဲရုံး ၂ ခုသည် မိုင်းယုတွင် ရောက်ရှိနေသည့် ရတသနက (၁) မှ ဗိုလ်ကြီး ဆင်ဖော်ဦးစီး ခွဲတစ်ခွဲနှင့် ပူးပေါင်းပြီး စစ်ကြောင်းဌာနချုပ် ဌာန အပြင်းချီတက်ခဲ့ကြပါသည်။ လမ်းတွင် ရန်သူ့ဖြတ် ဘောက်ရေးအဖွဲ့များကို ရှင်းလင်းကာ စစ်ကြောင်း (၁) နှင့် အတင်းထိုးဖောက်ပူးပေါင်းခဲ့ပါသည်။ တပ်ရင်းမှူးသည် စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်နှင့် စစ်ကူ အဖွဲ့များ ပူးပေါင်းမိပြီးသည်နှင့် (က) တောင်ကုန်းရှိ ရန်သူ့ကို တန်ပြန်တိုက်ခိုက်ရာ နံနက် ၁၁၃၅ ချိန်တွင် ပြန်လည်ရရှိပါသည်။ ဆက်လက်၍ တိုက်စစ်ဆင်ရာ အမြောက်ကုန်းကို မွန်းလွဲ ၁၄၂၀ အချိန် ပြန်လည်ရရှိ ပြန်သည်။ ရန်သူနှင့် မိမိ ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် ထွေးလုံး ရစ်ပတ်တိုက်ခိုက်ကြပြီး မိမိတပ်မတော်(လေ)၏

www.burmeseclassic.com

ရောက်သော ပစ်ကူပေးမှုများကြောင့် ညနေ ၁၇၀၀ ချိန်တွင် ဗကပများ ကော်ဟိုလွယ်စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲကို အောင်မြင်စွာ မရဘဲ အကျအဆုံးများစွာနှင့် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြပါသည်။ ရန်သူ့အလောင်း ၂၇ လောင်း အသေရမိခဲ့ပြီး မိမိဘက်မှ ၁၆ ဦး ကျဆုံးခဲ့ပါသည်။

တိုက်ပွဲအသေးစိတ်အား ဆက်လက်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

တိုက်ပွဲအသေးစိတ်ဖော်ပြချက်များ

(က) ရန်သူ့လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်ချက်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ် ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်နေ့ ၀၆၀၅ ချိန်တွင် စတင်၍ ကော် (၈၁၅) စစ်ဒေသမှ ရင်း (၁၄) ရင်း (၁၈) နှင့် တပ်မဟာ (၈) မှ တပ်ရင်း ၂ ရင်း ပါဝင်သော ဗကပအင်အား စုစုပေါင်း ၈၀၀ ခန့်သည် ၁၂၀ မီလီမီတာ ၁ လက်၊ ၈၂ မီလီမီတာ ၂ လက်၊ ပျံနှင့် ဖိုက် ၁ လက်၊ ၇၅ မီလီမီတာ ၁ လက်၊ ၅၇ မီလီမီတာ ၂ လက်တို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည်။

မိမိတပ်များ။ တိုက်ပွဲမဖြစ်မီ မိမိတပ်များ အောက်ပါအတိုင်း စုဖွဲ့ထားရှိခဲ့ပါသည်။

(၁) ရတခလရ (၅) စက (၁) နှင့် တပ်ခွဲ (၁)မှ စုရုံး (၂) စိတ် အင်အား ၄၃ ယောက်၊ ချင်း (၃) မှ ရိက္ခာစောင့် စစ်သည် ၂ ယောက်၊ စစ်မြေပြင် အင်ဂျင်နီယာစစ်သည် ၁ ယောက်၊ ပေါင်း ၄၆ ယောက်သည် ကော်ဟိုလွယ်ပင်မစခန်း (က) ကုန်းတွင်လည်းကောင်း။

(၂) တပ်ခွဲ (၁) မှူး ဗိုလ်ကြီးအုံးသိန်း ဦးစီးခွဲရုံး (၁) စုအင်အား ၃၂ ယောက် ကော်ဟိုလွယ်ပင်မကုန်း၏ (ခ) ကုန်းတွင်လည်းကောင်း။

(၃) တပ်ခွဲ (၁) မှ ဗိုလ်မြင့်ဦး ဦးစီး စိတ် (၄) စိတ် အင်အား ၂၀ ယောက်သည် အမြောက်ကုန်းတွင်လည်းကောင်း။

(၄) တပ်ခွဲ (၅) မှ ဒုဗိုလ်စိုးမောင် ဦးစီး စု (၁) စု အင်အား ၁၇ ယောက်သည် ပျံင့်ကုန်းတွင် လည်းကောင်း။

- (၅) တပ်ခွဲ (၅) မှ ဗိုလ်ဝေလွင် ဦးစီး ခွဲရုံး
စု အင်အား ၄၇ ယောက်သည် မိုင်း
ဘုရားကုန်း စခန်းတွင်လည်းကောင်း အ
သီး ဖြန့်ခွဲထားရှိပါသည်။
- (၆) ဘေးနံတပ်များအနေနှင့် အောက်ပါအတိုင်း
ရှိနေခဲ့ပါသည်။
(ကက) ရှေ့တန်းသနက (၁) မှ ဗိုလ်ကြီး
ခင်ဇော် ဦးစီး ခွဲ (၂) မှ တပ်
ထင်းရှူးတောင်စခန်းသို့ ပူးပေါင်း
ရန် မိုင်းယောင်းမှ ချီတက်လာရာ
၈၀ ဇူ ၁၁၂၀၀၀ ချိန် မိုင်းယုတ်
ရောက်ရှိ ခေတ္တအခြေပြုနေခဲ့
သည်။
- (ခခ) ရှေ့တန်းသနက (၁) စစ်ကြောင်း
(၂) နှင့် တပ်ခွဲ (၁) သည် ထင်းရှူး
တောင်စခန်းတွင် ရှိနေပါသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပုံအဆင့်ဆင့်

(၁) ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လ ၁၂၀၆၀၅ ချိန်
တွင် အမြောက်ကုန်း၏ အနောက်ဘက်ရှိ
မိုင်းကွင်းမှ အမှတ် (၁) တိုက်မိုင်း ၂ လုံး
စတင်ပေါက်ကွဲခဲ့။ မိုင်းကွင်းအရှေ့ဘက်
ကိုက် ၄၀ အကွာတွင် ကင်းပုံးဝပ်နေသော
ဒု-တပ်ကြပ်အလီ ဦးစီး စိတ် (၁) စိတ်မှ
မိုင်းကွဲသည့်နေရာသို့ စတင်ပစ်ခတ်ခဲ့ရာ
ရန်သူအင်အား ၃၀ ခန့်မှ လက်နက်ငယ်
လောင်ချာများဖြင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ်ရာမှ
တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်း
ရန်သူအင်အား များပြားလာပြီး ဝိုင်းပတ်
တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် ၎င်းတပ်စိတ်သည်
၀၆၁၀ ချိန်တွင် အမြောက်ကုန်းသို့ ပြန်
လည် ပူးပေါင်းခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင်
မိမိစခန်းအသီးသီးတွင် စစ်သည်အားလုံး
အသင့် နေရာယူပြီး လက်နက်ကြီး၊
လက်နက်ငယ်ကျည်များ ထုတ်ယူဝေငှပြီး

ဖြစ်ပါသည်။

- (၂) ဇူလိုင် ၁၂၀၆၁၀ ချိန်မှစ၍ ရန်သူသည် ၁၂၀ မီလီမီတာ ၁ လက်၊ ၇၅ မီလီမီတာ ၁ လက်၊ ၅၇ မီလီမီတာ ၂ လက်၊ ၅၀ မီလီမီတာ ၁ လက်၊ ၃၅ မီလီမီတာ ၂ လက် တို့ဖြင့် ဇနရာ ၆ နေရာမှ အမြောက်ကုန်းပင်မကုန်းအား တစ်ပြိုင်တည်း အဆင်မပြတ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပစ်ခတ်လာခဲ့ပါသည်။
- (၃) ဗိုလ်မြင့်ဦး ဦးစီး အင်အား ၂၀ ယောက်ရှိရာ အမြောက်ကုန်းစခန်းသို့ လက်နက်ကြီးများ ပစ်ခတ်မှုနှင့်အတူ ရန်သူမှ ဝိုင်းပတ်၍ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လာရာ ၁၂၀၈၂၀ ချိန် မိမိစစ်သည် ၃ ဦး ကျဆုံး ၂ ဦး ဒဏ်ရာရရှိပြီး ပင်မကုန်းသို့ ဖြစ်လည်ပူးပေါင်းခဲ့ပါသည်။ ပူးပေါင်းလာစဉ် အမြောက်ကုန်းနှင့် ပင်မစခန်းကြား၌ ရန်သူ ဖြတ်တောက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် တစ်

မြရတနာစာပေ

တပြား ဖြစ်သွားပြီး ဗိုလ်မြင့်ဦးနှင့် စစ်သည် ၄ ဦးသာလျှင် ၁၂၃၀ ချိန် ပင်မကုန်းသို့ ပူးပေါင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ ၃၀ ခန့် ကျဆုံးခဲ့ပါသည်။

- (၄) ရန်သူသည် အမြောက်ကုန်းစခန်းအား သိမ်းပိုက်ပြီး ၅၇ မီလီမီတာ တင်ကာ ခြေကုပ်ယူ၍ ပင်မစခန်း၏ (က) ကုန်းအား တိုက်ခိုက်ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်လာခဲ့ပါသည်။ လောင်ချာ ၃ လက် အား အမြောက်ကုန်းနှင့် ပင်မကုန်းအကြားတွင်ထား၍ အနီးကပ်ပစ်ခတ်ပြီး ခြံစည်းရိုးဖောက်ကာ စခန်း၏ အနောက်ဘက် မျက်နှာစာမှ အင်အား ၅၀ ခန့်၊ တောင်ဘက်မျက်နှာစာမှ အင်အား ၅၀ ခန့်ဖြင့် ဝိုင်းပတ်တိုက်ခိုက်လာပါသည်။ လက်နက်ကြီးပစ်အား စုပြုံပစ်ခတ်ပြီး ၀၈၅၀ ချိန်တွင် ပထမအကြိမ် ကျားထိုးတိုက်ခိုက်လာပါသည်။ မိမိတပ်ရင်းမှူးကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍ အနီးကပ် အပြင်းအထန်

မြရတနာစာပေ

ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ရန်သူ ၄၀ ထိမှန်ဒဏ်ရာရရှိပြီး ရန်သူတိုက်စစ် ဆေးတန်းသွားပါသည်။

- ၅) ရာသီဥတုကောင်းလျှင် ကောင်းချင်း ဝေဠာချိန်တွင် နယ်လှည့် ကစထ (၁) ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပီစီ (၇) လေယာဉ် ၄ စီး၊ ဝီ (၆) လေယာဉ် ၂ စီးတို့အား လေကြောင်းပစ်ကူပေးရန် ကျိုင်းတုံမှ စေလွှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ လေယာဉ်များ ပစ်မှတ်ပေါ်မရောက်မီ ၀၉၀၀ ချိန်တွင် ရန်သူမှ ဒုတိယအကြိမ် ပစ်အားသုံး ကျားထိုးတိုက်ခိုက်လာရာ ပင်မကုန်း ၂ ခုလုံးမှ တဲများ လက်နက်ကြီးကျည်ထိမှန်၍ မီးခွဲလောင်ပြီး ပင်မစခန်း (က) ကုန်း ခြံစည်းရိုးပေါက်သွားကာ (က) ကုန်းဆက်သွယ်ရေးမြောင်းများအတွင်းရှိ ရန်သူများ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ ၎င်းအချိန်တွင် ဆေးလက်ထောက် ဒုအရာရှိ ဗိုလ် ကျော်မြင့်သည် ရန်သူအား ပြန်လည်

မြရတနာစာပေ

ပစ်ခတ်ရင်း လူနာများ အား လိုက်လံဆွဲယူကုသစဉ် ၎င်းအနီးသို့ ၈၂ မီလီမီတာ ဗုံးသီးကျရောက်ပေါက်ကွဲ၍ ဦးခေါင်း ထိမှန်ကျဆုံးသွားပါသည်။ လေယာဉ်သံများ ကြားလာရပြီဖြစ်သဖြင့် ရန်သူသည် စခန်း၏ တောင်ဘက် မြောက်ဘက် မိုင်းကွင်းများကိုပင် ဖြတ်ကာ (က) ကုန်း၊ (ခ) ကုန်း စခန်းများအား နှစ်ဘက်ညှပ် တိုက်ခိုက်လာခဲ့သဖြင့် ၀၉၁၀ ချိန်တွင် မိမိ ၈၁ မီလီမီတာ ၂ လက်အား (က) ကုန်းမှ (ခ) ကုန်းသို့ ပစ်ခတ်မှုကြားမှပင် ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ရပါသည်။ ဗိုလ်မြင့်ဦး ဦးစီးသော (ခ) ကုန်း အနောက်ဘက် မျက်နှာစာမှ စစ်သည် ၂ ဦးမှာလည်း ရန်သူလက်နက်ငယ် ထိမှန်ကျဆုံးသွားကာ စစ်သည်အများအပြား ဒဏ်ရာရရှိလာပြီး ခံစစ်စည်း ကျိုးပေါက်သွားပြီး တပ်ရင်းမှူးနှင့် ကျန်အင်အားစုများအား ရန်သူမှ ဝိုင်းပတ်တိုက်ခိုက်လာ

မြရတနာစာပေ

www.burmeseclassic.com

သဖြင့် တပ်ရင်းမှူးသည် လက်ထက်
 အင်အား စုစည်းကာ အတင်းထိုးအေး
 ထွက်ခွာ၍ (ခ) ကုန်းသို့ ပူးပေါင်းခဲ့ပါသည်။
 (ခ) ကုန်းသို့လည်း ရန်သူမှ လက်နက်ကြီး
 များဖြင့် ဦးနှိမ်ပစ်ခတ်ထားပြီး လောင်
 လက်နက်ငယ်များဖြင့် အနီးကပ် တိုက်ခတ်
 နေမှုကြောင့် (ခ) ကုန်းရှိ မိမိလက်နက်ကြီး
 များအား ထိရောက်စွာ အသုံးမပြုနိုင်ခဲ့
 တပ်ရင်းမှူးအဖွဲ့မှ ရန်သူအား ထိုးဖောက်
 (ခ) ကုန်းစခန်းသို့ ပူးပေါင်းစဉ် ရန်သူ
 ဖြတ်တောက် တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်
 စစ်သည်များ အထိအခိုက်များစွာဖြင့် တာ
 တပြား ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး တပ်ရင်းမှူး
 အင်အား ၂၀ ခန့်သာ (ခ) ကုန်းသို့ ရောက်
 ပူးပေါင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

(၆) ၀၉၁၅ ခုနှစ်တွင် (က) ကုန်းစခန်းအား
 ရန်သူမှ လုံးဝရရှိသွားခဲ့ပြီး လေယာဉ်များ
 လည်း ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ တပ်ရင်းမှူး

လေယာဉ်များအား (က) ကုန်းသို့ ဗုံးကြဲ
 တိုက်ခိုက်ပေးရန် ပြောနေချိန်တွင် ရန်သူ
 သည် (က)ကုန်းတွင် အက်စ် ၂၃ လောင်ချာ
 ၂ လက်တင်ပြီး လက်နက်ငယ်များပါ အသုံး
 ပြု၍ (ခ) ကုန်းအား တစ်ဆက်တည်း တိုက်
 လာခဲ့ပါသည်။ ရန်သူသည် ကိုက် ၂၀ ခန့်
 အကွာမှပင် လောင်ချာဖြင့် ကပ်ပစ်လာပြီး
 ချဉ်းကပ်တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် (ခ) ကုန်း၏
 အနောက်ဘက်မျက်နှာစာမှ ခံစစ်စည်း
 ပေါက်လုနီး အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာ
 ပါသည်။ (ခ) ကုန်း၏ အရှေ့ဘက် မျက်နှာ
 စာတစ်လျှောက်ကိုလည်း လက်နက်ကြီး
 များဖြင့် ဖြတ်တောက် ပစ်ခတ်လာသဖြင့်
 တပ်ရင်းမှူးမှ ကျန်ရှိ စစ်သည်အားလုံး
 တို့အား စခန်းမှ မဆုတ်တမ်း အသက်စွန့်၍
 သေသည်အထိ ရဲရဲစွာ တိုက်ခိုက်သွားကြ
 ရန်နှင့် ဆုတ်သည်သူအား ပစ်သတ်ရန်
 အမိန့်ပေးပြီး အပြင်းအထန် ပြန်လည်ခွဲ

တိုက်ခိုက်ကြပါသည်။ လေယာဉ်များ နေပေါ်
 ရောက်ရှိသော်လည်း ရန်သူနှင့်
 လုံးထွေးတိုက်ခိုက်နေသဖြင့် ဗုံးချရန်
 အား လေယာဉ်သို့ အကြောင်းကြားချိန်
 မရရှိခဲ့။ ရန်သူမှာ ၅၇ မီလီမီတာနှင့်
 လောင်ချာများ အဆက်မပြတ်ပစ်ပြီး
 ခေါင်းမဖော်နိုင်ချိန်တွင် လက်ပစ်ဗုံးများ
 ၍ ခြံစည်းရိုးအနီးထိ ချဉ်းကပ်တိုက်ခိုက်
 လာသဖြင့် တပ်ရင်းမှူးနှင့် တပ်ခွဲ (၁) မှ
 ဗကအုန်းသိန်းအပါအဝင် အနောက်ဘက်
 မျက်နှာစာမှ စစ်သည် အားလုံးလိုလို
 ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလာပြီး အကျအဆုံးများ
 ကာ အနီးကပ်လောင်ချာဒဏ်ကြောင့် (ခ)
 ကုန်းခံစစ်စည်း ပေါက်လုလု အခြေအနေ
 တွင် ခလရ (၅) မှ အမှတ် ၃၄၀၃၈၄
 တပ်သား ခင်မောင်ဦးနှင့် ချင်း (၃) မှ
 အမှတ် ၅၅၀၃၈၀၈ တပ်သားလှမြင့်တို့နှစ်ဦး
 သည် တစ်ယောက်လျှင် လက်ပစ်ဗုံး ၅

မြရတနာစာပေ

လုံးစီယူဆောင်၍ ရန်သူ တရစပ် ပစ်ခတ်
 နေသည့်ကြားမှ (ခ) ကုန်းပေါ်မှ အောက်သို့
 တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဆင်းကာ ရန်သူလောင်
 ချာများ ပစ်ခတ်နေသည့် နေရာများသို့
 အတင်း ဝင်ရောက် ပစ်ပေါက်ခဲ့ကြရာ
 လောင်ချာများ လုံးဝငြိမ်သွားပြီး ၎င်း
 စစ်သည် ၂ ဦးလည်း ဒဏ်ရာများဖြင့်
 စခန်းပေါ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါ
 သည်။ ၎င်းတို့ ၂ ဦးသည် ဘီအေ ၆၄
 သေနတ်များကိုယ်စီ ပြန်ကိုင်ကာ (ခ)
 ကုန်းပေါ်သို့ ဝိုင်းပတ်လာသော ရန်သူများ
 အား ဆက်လက်၍ တရစပ်ခုခံပစ်ခတ်
 နေစဉ် ရန်သူလက်ဖြောင့်သေနတ် ပစ်ခတ်
 မှုကြောင့် စစ်သည် ၂ ဦးစလုံး နဖူးတွင်
 လက်နက်ငယ်ကျည် ထိမှန် ကျဆုံးခဲ့ပါ
 သည်။

(၇) ထိုအချိန်တွင် ရန်သူနှင့်မိမိ ရောယှက်
 ရှုပ်ထွေးနေသော်လည်း တပ်ရင်းမှူးမှ

မြရတနာစာပေ

လေယာဉ်အား ပြန်လည်ဆက်သွယ်ပြီး မိမိတို့နှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့်မျှသာ ကွာသည့် (က)ကုန်းမှ ရန်သူ့နေရာများအား မိမိတို့နှင့် မလွတ်သည်တိုင် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရေးရန် ပစိဖိတ်တောင်ခဲပါသည်။ ၀၉၃၀ ခန့် စ၍ ရန်သူအား ပီစီ (ဂ) လေယာဉ်များ စွန့်စွန့်စားစား မျက်မြင်ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ပါသည်။ ကော်ဟိုလွယ်စခန်း၏ အထောက်အထားမှာ စားသွားကဲ့သို့ ကျဉ်းမြောင်းသဖြင့် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရန် ခက်ခဲမှုရှိသော်လည်း လေယာဉ်မှူးများမှ အနီးကပ်ထိ ဆင်းကာ အသက်စွန့်တိုက်ခိုက်ခဲ့၍ (ဃ) ကုန်းပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေသော ရန်သူများ များစွာ အထိနာသွားပြီး လက်နက်ကြီးပစ်ခတ်မှု ငြိမ်သက်သွားကာ ရန်သူထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်မှု ခေတ္တတန်သွားပါသည်။

(၈) လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှု ပြုလုပ်စဉ် တစ်ဖက်မှ ၃-တပ်မမှူးတို့မှ စက်ဖြင့် ဆက်သွယ်

ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း တပ်ရင်းမှူးသည် ကျန်ရှိ စစ်သည် ၂၀ ခန့်အား နောက်ဆုံးလှူ နောက်ဆုံးကျည်အထိ အသေခံ၍ ကြံ့ကြံ့ခံတိုက်ခိုက်ရန် ပစ်ခတ်မှု ထိန်းသိမ်းရင်း အနီးကပ်မှ အပိုင်ပစ်ခတ်ရန် စစ်ကူရောက်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အားပေး၍ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့တိုက်ပွဲဝင်သွားကြရန် ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ၀၉၄၅ ခန့် လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုပြီးသည့်နှင့် ရန်သူ့လက်နက်ကြီးများ ပြန်လည် ပစ်ခတ်လာပြီး (ခ) ကုန်းအား အပြီးသိမ်းပိုက်နိုင်ရေး သဲသဲမဲမဲ ကြိုးပမ်းတိုက်ခိုက်လာပါသည်။ မိမိ ဆသရ/စမအ စစ်သည်ပါ မကျန် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်၍ (ခ) ကုန်းပတ်လည်တွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်လည်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပါသည်။ မိမိဆက်သွယ်ရေးမြောင်းအတွင်း ဆင်းသက်လာသည့် ရန်သူ ၅ ယောက်ခန့်အား ဒုအရာခံဗိုလ် ထွန်းရှိန်နှင့် တပ်သား

www.burmeseclassic.com

မောင်ညိုတို့မှ ၅ ကိုက် အကွာတွင်ပင် ထပ်မံ
 ပစ်ခတ်မှုများဖြင့် အသက်စွန့် ပစ်ခတ်တိုက်ခတ်
 ခိုက်ပါသည်။ မိမိလက်ပစ်ခတ်ကြောင့် မောင်ညို
 ၂ ဦးကျဆုံးကျန်ခဲ့ပြီး ရန်သူလက်ကြောင့်
 ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ၁၀၁၅ ချိန်တွင် အနာ
 ၄၂၇၀၆၄ တပ်သား မောင်ညို နဖူးသို့
 လက်နက်ငယ်ထိမှန်ကျဆုံးပြီး အနာ
 ၁၂၈၃၃၇ ဒု-အရာခံဗိုလ်ထွန်းရှိန် ဦး
 ဂျီစောင်းထံ၌ ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရပြီး
 တိုက်ပွဲအခြေအနေ အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်သ
 ပြီး စခန်း၏ တစ်နေရာမှ စစ်သည်
 ယောက်ျား၌ အင်အားလျော့သွားပါက
 ကျန် ရန်သူလက်သို့ ရောက်သွားနိုင်သော
 အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထို
 ရင်းမှူးနှင့် တပ်ခွဲမှူးတို့မှ စစ်သည်တပ်
 ချင်းသို့ လိုက်လံကြည့်ရှုကွပ်ကဲအားပေး
 ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ မိုင်း
 ကွင်းအတွင်းရှိ မိုင်းများအား ရန်သူ နှင်

မြရတနာစာပေ

တိုက်မိသောကြောင့် မိမိတို့၏ အမှတ် (၁)
 တိုက်မိုင်း ၂၁ လုံး၊ အယ်လ်တီအမ်နင်းမိုင်း
 ၈ လုံး၊ စုစုပေါင်း ၂၉ လုံး ပေါက်ကွဲခဲ့ပြီး
 ရန်သူ ၃၀ ကျော်ထက်မနည်း ဒဏ်ရာရ
 ကျဆုံးစေခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။
 (၉) မိုင်းယု ဘုရားကုန်းရှိ ရတခလရ (၅) မှ
 ခွဲ (၅) ခွဲမှူး ကြည်း ၁၃၉၃၂ ဗိုလ်ဝေလွင်
 ဦးစီးခွဲရုံး၂ စုနှင့် စက (၁) တို့ စက်
 အဆက်အသွယ် ရရှိ၍ ၎င်းတို့အား ပင်မ
 ကုန်းသို့ အမြန်ချီတက် ပူးပေါင်းစေခဲ့ပါ
 သည်။ ၎င်းအဖွဲ့သည် အမြန်ဆုံးထွက်ခွာ
 လာရာ ၁၂၀၆၄၀ ချိန်တွင် ၎င်းတို့ကဲ့သို့
 တိုက်ပွဲဖြစ်သံကြားရ၍ မိုင်းယုမှ ချီတက်
 လာသော ရတသနက (၁) မှ ကြည်း
 ၁၃၂၄၂ ဗိုလ်ကြီးခင်ဇော် ဦးစီးတပ်ခွဲနှင့်
 မိုင်းယုအနီးတွင် တွေ့ဆုံပူးပေါင်းမိပြီး ဆက်
 လက်ချီတက်ခဲ့ပါသည်။ ကော်ဆန်မိန်းရွာ
 အနီး အရောက်တွင် တောင်ကြောများ၌

မြရတနာစာပေ

ရန်သူဖြတ်တောက်ရေးအဖွဲ့အင်အား နှင့် ခန့် ဖြန့်ခွဲနေရာယူထားသည်ကို ထောက်လှမ်းတွေ့ရှိရ၍ မူလစီမံချက်တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် အရန်စစ်ကူလမ်းကြောင်း လျှို့ဝှက်အတိုင်း သိုသိပ်စွာ ရန်သူကို ကွင်း၍ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ပါသည်။ ၁၂၀၀၃၄ ခုနှစ်တွင် ပင်မကုန်းစခန်းအနီး ဘုရားပျော်သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး တပ်ရင်းမှူးထံ အဆက်အသွယ်ယူကာ တပ်ခွဲ ၂ ခွဲလုံး ကျားထိုးရန် ပိုင်းထားသော ရန်သူအား နောက်ပိုင်းသိပ် ပစ်ခတ်ထိုးဖောက်ပြီး စခန်းအတွင်း အတင်းဝင်ရောက်ပူးပေါင်းကြရာ ၁၂၀၀၄၀ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ဝေလွင်တပ်ခွဲပင်မ (ခ) ကုန်းသို့ ပူးပေါင်းမိပြီး ဗမာခင်ဇော် တပ်ခွဲလည်း ထက်ကြပ်လိုက်ပါ၍ တစ်ချိန်တည်း ဝင်ရောက်ပူးပေါင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ တပ်ရင်းမှူး၏ အစီအမံဖြင့် ဗိုလ်ဝေလွင် ခွဲရုံး (၂) စုသည် (က) ကုန်း အရှေ့ဘက်

မြေရတနာစာပေ

ကြောအတိုင်း လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ကြီး ခင်ဇော် ဦးစီးတပ်ခွဲသည် မြောက်ဘက် ပြန်မှလည်းကောင်း နှစ်ဖက်ညှပ်၍ အဆင့်ဆင့် အပြန်အလှန် ကာပစ် ပစ်ကူပေး၍ တန်ပြန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ၁၂၀၀၃၀ ခုနှစ် (က) ကုန်းအား ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ရန်သူသည် ဒဏ်ရာရသူများကို ဆွဲယူကာ အမြောက်ကုန်းသို့တစ်ဆင့် ဆုတ်သွားခဲ့ပါသည်။ ရန်သူသည် အမြောက်ကုန်းမှ ပြန်လည်ခုခံနေစဉ် ၁၂၀၀၄၅ ခုနှစ် လေယာဉ်များ ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီး ပစ်ကူတောင်းချက်အရ ၁၀၄၅ ခုနှစ်မှ ၁၂၃၀ ခုနှစ်ထိ ပင်မကုန်းနှင့် အမြောက်ကုန်းများသို့ ဝှံးကြဲပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ပေးခဲ့ပါသည်။ ၁၂၃၅ ခုနှစ် အမြောက်ကုန်းအား မိမိမှ နှစ်ဖက်ညှပ်၍ ပိုင်းဖြတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ၁၄၂၀ ခုနှစ်တွင် အမြောက်ကုန်းအား ပြန်လည် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ (က) ကုန်းသိမ်းပိုက်စဉ် ရန်သူ

မြေရတနာစာပေ

ကော်လူမျိုး အလောင်း ၁၀ လောင်းအား
လည်းကောင်း၊ အမြောက်ကုန်းသိမ်းခြင်း
စဉ် ရန်သူ့အလောင်း ၅ လောင်းအား
လည်းကောင်း ရရှိခဲ့ပါသည်။

(၁၀) ခလရ (၅) ခွဲ (၅) မှ ကြည်း ၁၅၃၂၇ နှင့်
မိုလ်စီးမောင်ဦးစီး တပ်စု (၁) စု အင်အား
၁၇ ယောက်သည် ကော်ဟိုလွယ်စခန်း
ကာရန်အဖြစ် နမ့်မလွေချောင်းအနီးရှိ
ပျိုင့်ကုန်းကိုလည်း ၇ ၁၂၀၉၁၅ ချိန် ရန်သူ
သည် ၅၇၇ မီလီမီတာ ၁ လက်အား ပစ်ခတ်
ထားကာ အင်အား ၁၀၀ ခန့်ဖြင့် ဝိုင်းရံ
တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းအဖွဲ့နှင့် ပင်မကုန်း
ဆက်သွယ်မှုစနစ်မှာ ဆက်သွယ်ရေးစနစ်
မရှိဘဲ ညအချိန် မီးကျည်ဖြင့်လည်းကောင်း
နေ့အချိန် ဆက်သွား၊ သေနတ်သံဖြင့်
အချက်ပြဖြင့်လည်းကောင်း ဆက်သွယ်မှုပြု
ပါသည်။ ၀၆၁၀ ချိန်မှစ၍ ကော်ဟိုလွယ်
ပင်မစခန်းအား ရန်သူတိုက်ခိုက်နေသည်

မြန်မာ့စာပေ

တိုင် ၎င်းတပ်စုသည် တပ်ရင်းမှူးနှင့်
အဆက်အသွယ် မယူ၊ အမိန့် တောင်းခံမှု
မပြုခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ၀၉၁၅ ချိန်
ရန်သူမှ တိုက်ခိုက်လာရာတွင် ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် ခုခံမှု မတွေ့ရဘဲ စစ်သည် ၁
ဦး ဒဏ်ရာရရှိမှုဖြင့် ၁၀၃၀ ချိန် ဆုတ်
ခွာပေးခဲ့ကြကြောင်း၊ ဆုတ်ခွာရာတွင်
လည်း တိုက်ပွဲဝင်နေသည့် တပ်ရင်းမှူး
အဖွဲ့သို့ သွားရောက်ပူးပေါင်းခြင်း မပြုဘဲ
မိုင်းယုတ်က ဦးတည်ထွက်ခွာသွားကြောင်း
တွေ့ရပါသည်။ ဘုရားကုန်းတွင် ခွဲ (၅)
ရုံးနှင့် တပ်စု (၂) စုအား မတွေ့တော့၍
ဆက်လက်စုံစမ်းခြင်းမပြု၊ ကော်ဟိုလွယ်သို့
ပြန်တက်ခြင်းလည်း မရှိဘဲ ဆက်လက်
ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

(၁၁) တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက်လုံးတွင် အမှတ် (၁)
စစ်ဆင်ရေး အထူးအဖွဲ့မှူးကိုယ်တိုင် ကျိုင်းတုံ

မြန်မာ့စာပေ

တွင် ရောက်ရှိနေပြီး တိုက်ပွဲတွင်းသို့ ညွှန်ကြား
 ကြပ်မတ်ပံ့ပိုး ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယ
 တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်အောင်သည် လွယ်ရာ
 တမခ (၈၈) အနေဖြင့် မိုင်းယောင်းတွင် အခြေစိုက်
 ဆက်သွယ်မှုရယူကာ အားပေးတိုက်တွန်း ကြား
 မတ်ပေးခြင်း၊ တပ်မမှူးသို့ ဆက်သွယ်တင်ကြား
 လေယာဉ်အကူ၊ စစ်ကူများ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေး
 ခဲ့ပါသည်။ တပ်မမှူးသည် ဒုတိယတပ်မမှူး၏ စစ်ကူ
 အဖွဲ့ စေလွှတ်မှုများ အပေါ်တွင် လမ်းကြောင်း
 အတိုင်း ချီတက်ခြင်းမပြုရန် ဝမ်းတပ်ရောက်လွှတ်
 ကားလမ်းမြောက်ဘက် တောင်ကြောလမ်းအတိုင်း
 ချီတက်ရန်။ ရန်သူသည် လွယ်နပ်တောင်းကြော
 လည်းကောင်း၊ ကော်ဟိုလွယ်စခန်း၏ မြောက်
 ဘက်ကြောမှလည်းကောင်း မိမိအား တိုက်ခိုက်
 နေသဖြင့် ရန်သူနောက်ကျောမှ ဝိုင်းပတ်တိုက်
 ခိုက်နိုင်ရန် စစ်ကူအဖွဲ့အား လွယ်နပ်တောင်
 ဘက်မှ ဝင်ရောက်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။

(၁) ဤတိုက်ပွဲမှာ ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့တွင် မိုင်း
 ယောင်းတိုက်ပွဲတွင် အမြတ်အစွန်း ရရှိသွားသော
 သွေးကြွနေသည့် ကော် (၈၁၅) သည် ဆက်လက်
 ၍ စစ်အရှိန်မြှင့်လိုခြင်း၊ နိုင်ပွဲဆက်လိုခြင်းနှင့်
 စခန်းသိမ်း အမြတ်ထုတ်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲလိုခြင်း
 များကြောင့် ကော်ဟိုလွယ်စခန်းအား ဇူလိုင်လ
 ၁၂ ရက်နေ့တွင် သာလွန်အင်အားဖြင့် တိုက်ခိုက်
 ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၁) တိုက်ပွဲအရုံးအမြတ်

(၁) ရန်သူ

- (ကက) ကျဆုံး ၂၇ လောင်း (အလောင်းရ)
- (ခခ) ဒဏ်ရာရ ၈၀ ယောက်ခန့်
- (ကြားဖြတ်စက်နှင့် မြေပြင်သတင်း
ထောက်လှမ်းချက်အရ)

(၂) မိမိ

- (ကက) ကျဆုံး
- ရတခလရ (၅) ၁၄ ယောက်

	ရတ ချင်း (၃)	၁ ယောက်
	ရတ သနက (၁)	၁ ယောက်
(ခခ)	ဒဏ်ရာရ	
	ရတ ခလရ (၅)	၂၂ ယောက်
	ရတ သနက (၁)	၃ ယောက်
(ဂဂ)	ပျောက်ဆုံး	
	ရတ ခလရ (၅)	၁ ယောက်

လေကြောင်းပစ်ကူပေးမှုများ

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲနှင့် ကော်ဟိုလွယ်တိုက်ပွဲစဉ် များတွင် မိမိတို့လေတပ်မတော်၏ ပါဝင်တိုက်ခိုက်မှုမှာ အထူးအရေးပါလှ၏။ အထူးသဖြင့် ကော်ဟိုလွယ်တိုက်ပွဲတွင် ဖြစ်၏။ ကော်ဟိုလွယ်တိုက်ပွဲ၌ ရန်သူသည် မိမိတို့စခန်း ကုန်း အားလုံးလို ရလှနီးနီး နောက်ဆုံးစခန်းကုန်းတစ်ခုသာ ကျန်သည့်အချိန်၌ မိမိတို့ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များ ရောက်ရှိ သွားပြီး ကိုယ့်စခန်းများပေါ် ကိုယ် ဗုံးပြန်ကြဲချမှ စခန်း များပေါ် ရောက်နေသည့် ရန်သူများ အထိနာသွားပြီး အပြီး သတ် တိုက်စစ်အဟုန် လျော့ကျသွားတော့၏။ အကြိမ်ကြိမ်

ဗိုလ်မှူးချုပ်ခင်မောင်တင် (ငြိမ်း)
ယခုနိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန

ပိုင်းယောင်တိုက်ပွဲတွင် ဝါဝင်ခဲ့သည့် တပ်မတော် (လေ) မှ ဝီစီ-၆ ခုကြွလေယာဉ်

ကြပစ်ခတ်ပြီး ခြေလျင်စစ်ကူများ ရောက်ချိန်ထိ လေ
ကြောင်းမှ ရန်သူကို ဟန့်တားထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဤကိစ္စ
ပစ်ခတ်သက်၍ ထိုစဉ်က ထိုတိုက်ပွဲစဉ်များတွင် ကိုယ်တိုင်
မဝင်ခဲ့သည့် မြန်မာ့တပ်မတော်(လေ)မှ ဗိုလ်မှူးချုပ်
မောင်မောင်ကတော့ ရေးသားဖော်ပြချက်များကို ကာယကံရှင်၏
အကြောင်းပြောပြအထက်မှ လင်းလက်သော ကောင်းကင်
အာကာသမှ အောက်ပါအတိုင်း ကူးယူဖော်ပြအပ်ပါသည်
အားဖြင့်။

မင်းရန်အောင် (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော်သိမီလော
အကြီးကျယ်ဆုံးလေကြောင်းအကူ
ကျိုင်းတုံ၏ အနောက်မြောက်ဧရိယာနှင့် သံလွင်
အရှေ့ခြမ်းရှိ ဗကပတို့ကို တပ်မတော်က အပြတ်အသတ်
တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့သော မင်းရန်အောင် စစ်ဆင်ရေးကြီး
ကို ၁၉၇၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလမှ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီ
အတွင်း ဆက်လက်ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး
စစ်ဆွေက အမှတ် (၇၇) ခြေမြန် တပ်မဌာနချုပ်မှူးတာဝန်
ကို ထမ်းဆောင်နေစဉ် ဤစစ်ဆင်ရေးကြီးကို ကွပ်ကဲကြီး

မြေရတနာစာပေ

ကြပ် ဆင်နွဲ့ခဲ့ကြောင်း ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် သွေးသားသည် သေတစ်နေ့၊ မွေးတစ်နေ့ စာအုပ်တွင် ဖော်ပြရပါသည်။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ဤစစ်ဆင်ရေးကို ကွပ်ကဲနေစဉ် စစ်ရုံးက သတင်းပို့ခေါ်ကြောင်း ရေးသားထားရာ အမှတ် (၇၇) ခြေမြန် တပ်မဌာနချုပ်မှူးကို ဒီဇင်ဘာ ၁၉၄၇ နောက်ဆုံးအပတ်အတွင်း မိတ္ထီလာမှ မှော်ဘီသို့ ထိုစဉ်က ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သော ပီစီ (၆) လေယာဉ်ကို ကျွန်တော်တို့ မောင်းနှင်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်က မင်းရန်အောင် စစ်ဆင်ရေးတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေရာမှ တပ်မမှူးချုပ် သီးခြားတစ်ခေါက် ပို့ဆောင်ပုံသန်းပေးခဲ့ရပါသည်။

ဤစစ်ဆင်ရေးကြီးတွင် တပ်မတော်(လေ)မှ ဝန်ထမ်း (၃၃) တိုက်လေယာဉ် ၄ စီး၊ ပီစီ (၇) တိုက်လေယာဉ် ၁ စီး၊ ပီစီ (၆) လေယာဉ် ၂ စီး၊ ဘဲလ် (၂၀၅) ရဟတ်ယာဉ် ၆ စီး၊ ဘဲလ် ၂၀၆ ရဟတ်ယာဉ် ၂ စီး စုစုပေါင်း ၅၀ လေယာဉ်၊ ရဟတ်ယာဉ် ၂၃ စီး ပါဝင်ခဲ့သည်။ ကျိုင်းတုံဒေသ ပန်မကောက်၊ လွယ်ဆီး၊ ဆွတ်ရ၊ ရောက်ခေါင်၊ မိုင်းပေါက်၊ ဟိုကာ၊ ပန်ကောက်၊ လွယ်ချို၊ ရောင်အောင်၊ ပန်ရောင်းတို့တွင် အခိုင်အမာ ခံစစ်ဆင်နေသော ဗမာ

တို့ကို အမှတ် (၇၇) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ် ကွပ်ကဲမှုအောက် တပ်ရင်းများက ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့သည်။ ဤစစ်ဆင်ရေးတွင် တီ (၃၃) လေယာဉ် ၄ စီးသာ ပျက်စီးခဲ့ပြီး ကျန်လေယာဉ်၊ ရဟတ်ယာဉ် ၁၉ စီးမှာ နမ့်စန်တွင် တပ်စွဲခဲ့ပါသည်။ နမ့်စန်တပ်ဆွယ်မှူးမှာ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးတင်ရွှေ ဖြစ်ပြီး စစ်ဆင်ရေးအရာရှိမှာ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးစိုးဝင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ဇင်ယော်နှင့် ဗိုလ်ဌေးအောင်တို့က ပီစီ (၇) လေယာဉ်ဖြင့်ပါဝင်ဆင်နွဲ့ခဲ့သည်။ လေသူရဲတပ်မှူးလက်မှုအရာရှိ စစ်သည်များဖြင့် နမ့်စန်တပ်ဆွယ်မှူးမှာ စည်ကား၍ နေသည်။ အလွန်ချမ်းအေးလှသော ဆောင်းရာသီဖြစ်သော်လည်း ညဘက်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စားကြသောက်ကြပြီး စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကာ ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်။ အားလုံးလည်း အတော်ပင်ပန်းကြသည်။

ဤစစ်ဆင်ရေးကို အစအဆုံး ပါဝင်ခဲ့ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုအောင်မြင့်က ပီစီ (၆) လေယာဉ် တစ်စီးဖြင့် ပထမပိုင်း လားရှိုး၊ ၎င်းနောက် နမ့်စန်၊ ၎င်းနောက် တျိုင်းတုံ၌ တပ်စွဲကာ ဤစစ်ဆင်ရေးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ

သည်။ ကျိုင်းတုံ၌ တပ်စွဲပြီးနေစဉ် ကျွန်တော်၏ သွားသား
 ချောင်းမှာ အတော်နာနေသဖြင့် ပါလျန် ဘုရားဘက်သို့
 နေသော သွားဆရာဝန်ကို ပြသရာ ဆရာဝန်က တစ်
 တည်း နတ်လိုက်ပါသည်။ နတ်ရာတွင် အမြစ်က ကျွန်
 ကျန်ခဲ့သဖြင့် စက်နှင့်ထူးထုတ်ရသည်။ ထို့နောက် ဝှမ်းစကြာ
 ကိုက်လျက် ဖိုးချင်းရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း
 လေယာဉ်တက်ရမည်ဆို၍ လေဆိပ်သို့ ပြေးခဲ့ရသည်။
 ထိုနေ့က သွေးတွေနှင့် ဝှမ်းစကြီးကိုကိုက်ကာ ဗုံး ၄
 တက်ကြဲခဲ့ရလေသည်။ နမ့်စန်တွင် စတင်တပ်စွဲသည်
 ကတုတ်ကျင်းများကို ကိုယ်စီတူးကြရသည်။ ရက်သတ္
 နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ညဘက်တွင် လေယာဉ်
 လုံခြုံရေး စိတ်မချရဟုဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ကို မိတ္ထီ
 သို့သွား၍ အိပ်ခိုင်းပါသည်။ မနက် နေထွက်ချိန်တွင်
 မိတ္ထီလာမှ နမ့်စန်၊ ကျိုင်းတုံသို့တက်လာပြီး ဗုံးကြဲပျံသ
 ကာ ညနေတွင် ကျိုင်းတုံ နမ့်စန်မှ မိတ္ထီလာသို့ ပြန်ခဲ့
 ညနေဆည်းဆာတွင် လေယာဉ်ဦးတည်ရာ အနောက်
 ဆီ၌ ပုပိုးတောင်ကြီးက မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းပေါ်တွင် ထိုးထွက်
 နေပြီး ပုပိုးတောင်နှင့် ပန်းနုရောင်တိမ်စိုင်းများအကြား

သန်းနီကြီး ဝင်သွားသည်ကို မိတ္ထီလာကွင်း ဆင်းခါနီး
 နှင့် ဆွတ်ပျံကြည်နူးဖွယ် မြင်တွေ့ရလေသည်။
 ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင်
 နမ့်စန်ခန်းအားလုံး သိမ်းပိုက်ရရှိကာ ဗကပတို့ အကျ
 ဆုံးများစွာနှင့် ဆုတ်ခွာသွားကြတော့သည်။ တပ်မတော်
 (ဆေ)မှ လေယာဉ်၊ ရဟတ်ယာဉ် ၂၃ စီး ဤစစ်ဆင်
 နှင့် ပါဝင်ခဲ့ရာ အနီးကပ်လေကြောင်းပစ်ကူ ၆၀၇ ခေါက်
 ပျံသန်းကာ ဒဿမငါး ကျည် ၂၉၄၄၇ တောင့်၊ ၂၁ ရ၅
 တက်မ ဗုံးကျည် ၁၁၀၅ စင်းဖြင့် ဗကပစခန်းများကို ပစ်
 ဆတ်ချေမှုန်းခဲ့သည်။ ပီစီ (၆) နှင့် ပီစီ (၇) လေယာဉ်များမှ
 ခြေချခဲ့သော ဗုံးအလေးချိန်မှာ ပေါင်တစ်သိန်းရှစ်သောင်း
 ကျော် ၁၈၀၉၄၀ ပေါင် ဖြစ်ပါသည်။ ရဟတ်ယာဉ်များက
 တက်နက်ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာ၊ လူနာနှင့် ခရီးသည် အလေးချိန်
 သိင် ငါးသိန်းကျော် ၅၆၇၆၃၅ ပေါင်ကို ၁၀၅၂ ခေါက်
 ပျံသန်းသယ်ဆောင်ပေးခဲ့ရသည်။ ဤစစ်ဆင်ရေးတွင်
 သယာဉ်စင်းရေး၊ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ခေါက်ရေး
 ခြေချခဲ့သော ဗုံးအရေအတွက်နှင့် အလေးချိန်၊ ရဟတ်ယာဉ်
 သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးခဲ့သော ခေါက်ရေး၊ လက်နက်ခဲယမ်း

www.burmeseclassic.com

ရိက္ခာ၊ လူ့ အလေးချိန်များကို အခြားစစ်ဆင်ရေးများ...
နိုင်ယုဉ်ကြည့်ပါက ကျွန်တော်၏ စစ်မှုထမ်းသက်တမ်း...
တစ်လျှောက်တွင် ဤမင်းရန်အောင်စစ်ဆင်ရေးကြီးသည်...
အကြီးကျယ်ဆုံးသော လေကြောင်းအကူပေး စစ်ဆင်ရေး...
ကြီးဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာ သက်သေထူလျက် နေ...
တော့သည်။

ဤစစ်ဆင်ရေးကာလတွင် တီ (၃၃) နှင့်...
(၇) လေသူရဲများမှာ အုပ်မှူး ဗိုလ်မှူးဇော်ဝင်း၊ အုပ်မှူး...
ဗိုလ်မှူးစိန်မြင့်၊ ဗိုလ်မှူးမျိုးတင်၊ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်လတ်၊
ဗိုလ်မှူးသိန်းမြင့်၊ ဗိုလ်မှူးလှမြင့်၊ ဗိုလ်မှူးထွန်းမြင့်၊
ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်မြင့်၊ ဗိုလ်မှူးကျော်...
အောင်၊ ဗိုလ်မှူးမြင့်သိန်း၊ ဗိုလ်မှူးဝင်းဦး၊ ဗိုလ်မှူးအောင်...
မြင့်၊ ဗိုလ်ကြီးကြည်ဝင်း၊ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်မြင့်၊ ဗိုလ်ကြီး...
ခင်မောင်ဦး၊ ဗိုလ်ကြီးရဲထွန်း၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်ကြီး၊ ဗိုလ်ကြီး...
တင့်ကို၊ ဗိုလ်မြတ်ဟိန်၊ ဗိုလ်တင်မောင်ထွန်း၊ ဗိုလ်...
ဦးကျော်ဖံ၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်စိုး၊ ဗိုလ်ဇင်ယော်၊ ဗိုလ်...
ဌေးအောင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ပီစီ (၆) လေသူရဲများမှာ အုပ်မှူး ဗိုလ်မှူးမြသန်း

ပြရတနာစာပေ

ဗိုလ်ကြီးသိန်းဆွေ၊ ဗိုလ်ကြီးလှထွန်း၊ ဗိုလ်ကြီး ခင်မောင်...
ဗိုလ်ခင်မောင်တင်၊ ဗိုလ်ကိုကို၊ ဗိုလ်အောင်မြင့်၊
ဗိုလ်တင်နိုင်ထွန်း၊ ဗိုလ်ထင်လင်း၊ ဗိုလ်မင်းဇော်၊ ဗိုလ်ကြီး...
တို့၊ ဗိုလ်ဘုန်းမောင်မြင့်၊ ဗိုလ်စိန်မြင့်တို့ ဖြစ်သည်။

ဤစစ်ဆင်ရေးတွင် မိတ္ထီလာ ဘဲလ် (၂၀၅) နှင့်...
ဘဲလ် (၂၀၆) ရဟတ်ယာဉ်အုပ်မှူး အုပ်မှူး ဗိုလ်မှူးမောင်...
မောင်ဌေး၊ အုပ်မှူး ဗိုလ်မှူးဇော်ဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးတင့်ဆွေ၊
ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်လတ်၊ ဗိုလ်မှူးလှဘို၊ ဗိုလ်မှူးမောင်...
မောင်ရွှေ၊ ဗိုလ်ကြီးကျော်စိုးမြင့်၊ ဗိုလ်ကြီးဘုန်းမြင့်ရွှေ၊ ဗိုလ်...
ကြီးတင်ဝင်း၊ ဗိုလ်ကြီးသန်းအောင်လတ်၊ ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်၊
ဗိုလ်ဘုန်းကျော်ရွှေ၊ ဗိုလ်ခင်မောင်သန်း (၃၈) ပီနှင့် (၃၉)
ရဟတ်ယာဉ်လေသူရဲအချို့ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

အထိနာသွားသော ဗကပတို့သည် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်...
ဇူလိုင်လတွင် အရှေ့ပိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နယ်မြေ မိုင်းယောင်း...
တိုင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ဖူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့တွင်...
တပ်ရင်းများက လက်နက်ကြီးပစ်ကျ၊ လေကြောင်း...
တို့ဖြင့် အပြင်းအထန် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့...
ဇူလိုင်လ ၆ ရက်နေ့တွင် ဗကပတို့သည် အကျ

ပြရတနာစာပေ

www.burmeseclassic.com

အဆုံးများစွာဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့သည်။ ဗကပအလောင်း
 ၉၁ လောင်း ကျန်ရစ်သည်။ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ
 တပ်မတော်(လေ)မှ ပီစီ (၇) တိုက်လေယာဉ်နှင့် ပီစီ
 လေယာဉ်များပါဝင်ပြီး ဆုတ်ခွာသော ဗကပတို့အား ဇူလိုင်
 ၁၄ ရက်နေ့အထိ လေကြောင်းမှ လိုက်လံချွတ်
 သတ်သင်ခဲ့သည်။ ဤမိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲသည် လေ
 အောင် ဒေသန္တရစစ်ဆင်ရေးတိုက်ပွဲစဉ်များတွင် ပါဝင်သည့်
 ၁၉၈၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့တွင် မိုင်းယုဉ် ဗက
 တို့အား ခြေလျင်တပ်ရင်းများမှ ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ရာ
 ပီစီ (၇) တိုက်လေယာဉ်များအား ဗိုလ်မှူးစိန်မြင့်၊ ဗိုလ်
 ဂျော့ထွန်းကြိုင်၊ ဗိုလ်ကြီးကြည်ဝင်း၊ ဗိုလ်ဌေးအောင်၊ ဗို
 ဆန်းဦးလှိုင်၊ ဗိုလ်မျိုးသန့်တို့ မောင်းနှင်၍ လေကြောင်း
 ပစ်ကူပေးတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့
 ကျောင်းတို့ မိုင်းယောင်းဒေသ လေကြောင်းတိုက်ပွဲများ
 ခင်ဗျား။

အခန်း (၆)

ထိုက်ပွဲသုံးသပ်ချက်နှင့် သင်ခန်းစာဖော်ထုတ်ချက်များ

ရန်သူအပေါ် သုံးသပ်ချက်များ

ဗကပတို့သည် သာလွန်အင်အားစုဖွဲ့၍ မိုင်း
 ယောင်းအား နာရီပိုင်းအတွင်း ရရှိအောင် တိုက်သွားနိုင်
 ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူအားသာချက်နှင့် အားနည်း
 ချက်များကို အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်တင်ပြအပ်ပါသည်။

တပ်အင်အားရရှိအောင် စုဖွဲ့နိုင်ခြင်း

(၁) ဤတိုက်ပွဲကြီး၌ ရန်သူသည် တပ်စုဖွဲ့မှုကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ကော် (၈၁၅) တပ်မဟာတွင် ထူအင်အား ၄၀၀ ကျော်၊ ၅၀၀ ခန့်သာရှိသည်။ မိုင်းယောင်းမြို့ကို ကျသွားအောင် တိုက်နိုင်သည့် အင်အား မရှိပါ။ ဗကပတို့၏ တိုက်ခိုက်ရေး ကြွေးကြော်သံဖြစ်သည့် “ရန်သူတစ်ဆကို ခံဆယ်ဆနှင့် တိုက်ရမည်” ဟူသော ပေါ်လစီအမိမိတို့အင်အား ၁၀ ဆခန့်ရအောင် အောက်ဖီအတိုင်း စုဖွဲ့ခဲ့သည်။

ကော် (၈၁၅) တပ်မဟာမှ အမာခံတိုက်ခိုက်ရေးအင်အား ၅၀၀ ခန့်ရအောင် စုဖွဲ့ ခဲ့သည်။ ကော် (၈၁၅) တပ်မဟာဌာနချုပ်သည် မိုင်းယူနှင့် မဝေးလှသော ဝမ်ဆော ဝမ်ဖိုင်တွင် ရှိသည်။ ၎င်းနောက် မိုင်းမ၊ မိုင်းလားရှိ တပ်မဟာ (၈) မှ အင်အားစုအချို့ကို ခေါ်ယူခဲ့သည်။ တပ်မဟာ (၈) မှ အင်အား ၄၀၀ ခန့်သည် ဝမ်ကျင်းဆန်တောက်

ကိုဖြတ်၍ မိုင်းယောင်းဒေသသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ၎င်းတို့၏ ယရက်မတိုင်မီ ဖြစ်၏။ ထိုနည်းတူ မိုင်းယန်းအရှေ့ဘက် ဆီလူးတွင် အခြေပြုထားသည့် ရှမ်းတပ်မဟာ ခေါ် တပ်မဟာ (၇၆၈) မှ အင်အား ၂၀၀၊ ၃၀၀ သည်လည်း နမ့်မလွေချောင်းကိုဖြတ်၍ မိုင်းယောင်းနှင့် ကျိုင်းတုံကြားသို့ တိုက်ပွဲကာလမတိုင်မီမှာပင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာသည့်တပ်မှာ မိုင်းခတ်မြောက်ဘက် မိုင်းပေါက်တွင် စုဖွဲ့ထားသော တပ်မဟာ (၆၈၅) ဖြစ်၏။ တပ်မဟာ (၆၈၅) မှ အင်အား ၂၀၀၊ ၃၀၀ သည် မိုင်းခတ်နှင့် မိုင်းယန်းကို ရှောင်ကွင်း၍ နမ့်မလွေအရှေ့ခြမ်းမှတစ်ဆင့် မိုင်းယောင်း ဒေသသို့ ၎င်းတို့၏ ယရက်မတိုင်မီမှာပင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဤသို့အားဖြင့် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသည့် ၁၉၈၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့မတိုင်မီ ၃၊ ၅

www.burmeseclassic.com

၅ ရက်အလိုမှာပင် ဗကပတို့သည် ၎င်းတို့၏ထံ
များကို ဖြန့်ခွဲပြီး မိုင်းယု၊ မိုင်းယောင်းဒေသ
အသင့် စုဖွဲ့ထားရှိနိုင်ခဲ့သည်။ အင်အားမှာ ၁၅၀
ခန့် ဖြစ်၏။

သတင်းလုံခြုံမှုရှိခြင်း

၃။ ရန်သူသည် မိုင်းယောင်းဒေသသို့ ၎င်းတို့၏
အင်အား ၁၅၀၀ ခန့် ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပတ်
တပ်များ မသိအောင် ခြေလှမ်းလက်လှံ နေနိုင်
ကြသည်။ အထူးသဖြင့် မိုင်းယောင်းပတ်ဝန်းကျင်
ပြန့်အစပ်က တောင်များပေါ်၌ ၎င်းတို့၏ တပ်များ
ကို ကျစ်လျစ်စွာ လျှို့ဝှက်နေနိုင်ခဲ့သည်။ ဒေသ
ကျေးရွာများမှာ ၎င်းတို့နှင့်လူမျိုးတူ ကော် (ခေါ်
အခါလူမျိုးများ တောင်ပေါ်ရမ်းများ၊ တိုင်းလီ (ခေါ်
လီရမ်းများ ဖြစ်ကြရာ မကင်းရာမကင်းကြောင်း
ဆွေမျိုးများပါနေသဖြင့် သတင်းမပေါက်ကြာ
အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဤမျှ များပြားသည့်
တပ်အင်အားကို သတင်းမပေါက်ကြားအောင်

ထိန်းသိမ်းသော်လည်း အထိုက်အလျောက်
သတင်းပေါက်ကြားမှုရှိသည့်အခါ အဓိကရည်
မှန်းချက် မိုင်းယောင်းကို တိုက်ရန်မဟုတ်ဘဲ အစွန်
အကျဆုံး ကော်ဟိုလွယ်နှင့် ထင်းရှူးတောင်
စခန်းများကို တိုက်ရန်သာ ဖြစ်သည်ဟု မိမိတို့
ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင် သတင်းလွှင့်နိုင်ခဲ့
လေသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ၎င်းတို့၏ ရည်ရွယ်
ချက်အမှန်ကို ဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

အင်အားကို တစ်စုတည်းအသုံးပြုခြင်း

ရန်သူသည် မိုင်းယောင်းကို တိုက်ရန် ကော်ဟို
လွယ် ထင်းရှူးတောင်နှင့် မိုင်းယုဒေသ၌ အင်အား
စုအချို့ကို (Show of Force) ပြုလုပ်ကာ မိမိ
တို့၏ အဓိကတပ်များကို မိုင်းယောင်းမှ အပြင်
ထွက်ရန် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ပင်မတိုက်ခိုက်
ရေးတပ်များကိုသာမက နည်းဗျူဟာအဖွဲ့ကိုပါ မိုင်း
ယောင်းမှ မိုင်းယုဒေသသို့ ထွက်ခွာသွားအောင်
ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အမှန်တကယ်

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန်တွင် မိုင်းယောင်း၌ မိမိအား
 အင်အားမှာ ၁၅၀၊ ၂၀၀ ခန့်သာ ဖြစ်သည်။
 ထိုအင်အားစုအားလုံးမှာ ပတ်လည်ဘန်ကာများ
 စခန်းကုန်းများ၌ ဖြန့်ခွဲထားရှိရရာ တပ်များ
 တစ်စီပြန်ကျလျက်ရှိ၏။ ဤသည်ကို ရန်သူတို့
 သိသည်။ ဒေသခံများထံမှ သတင်းများ အဆက်
 မပြတ်ရယူလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲ
 ပွားချိန်၌ ၎င်းတို့၏အင်အား ၁၅၀၀ ခန့်ကို အ
 ကြီး လေးငါးဖွဲ့ခန့်ခွဲပြီး သာလွန်အင်အားဖြင့်
 စခန်းငယ်များကို လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်သွား
 ခဲ့သည်။

- လက်နက်ကြီးများ ဖောဖောသီသီသုံးခွဲနိုင်ခြင်း
- ၅။ ရန်သူသည် တိုက်ပွဲခွင်သို့ လက်နက်ကြီးများ
 အောက်ပါအတိုင်း သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။
 ဖော်ထုတ်ရရှိပါသည်။
 - (က) ၁၂၀ မီလီမီတာစိန်ပြောင်းကြီး ၂ လက်၊
 - (ခ) ၈၂ မီလီမီတာစိန်ပြောင်းကြီး ၇ လက်၊

မြရတနာစာပေ

- (၃) ၆၀ မီလီမီတာစိန်ပြောင်း ၁၂ လက်၊
 - (သ) ၇၅ မီလီမီတာနောက်ပွင့်ရိုင်ဖယ် ၃ လက်၊
 - (ဇ) ၅၇ မီလီမီတာနောက်ပွင့်ရိုင်ဖယ်အသေး ၄ လက်၊
 - (ဇ) ပွိုင့် ၅ စက်သေနတ်ကြီး ၇ လက်။
- ၆။ ရန်သူသည် ၎င်းလက်နက်ကြီးများကို မနက်
 အရုဏ်တက်တိုက်ပွဲဖြစ်ချိန်မှစ၍ ၁ နာရီကျော်
 မိမိတပ်များအား ကြိုတင်ပစ်ခတ်ပြီး လက်နက်
 ကြီးဒဏ်ကြောင့် မိမိတပ်များ အထိနာနေချိန်တွင်
 RPG ခေါ် ငှက်ပျောဖူးလောင်ချာများ တရစပ်
 ပစ်ကာ မြေပြင်တပ်များကို တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။
 ရန်သူ၌ တပ်စိတ် ၁ စိတ်လျှင် ငှက်ပျောဖူး
 လောင်ချာ ၁ လက် တပ်ဆင်ထားရာ ငှက်ပျောဖူး
 လောင်ချာ အလက်ပေါင်း ၁၀၀ ခန့် ပါသည်ဟု
 ခန့်မှန်းရသည်။ ဤသို့သော လက်နက်ကြီးများ
 ဖောဖောသီသီ သုံးနိုင်သည့်အပြင် အင်အားက
 လည်း ၅ ဆကျော် ကွာခြားခြင်းကြောင့် မိမိ
 စခန်းများ ကျဆုံးခဲ့ရလေသည်။

မြရတနာစာပေ

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးချီတက်နိုင်ခြင်း

၇။ ရန်သူသည် အနီးဆုံးဝမ်းဆောဝမ်ဖိုင်မှ အဝေးဆုံး မိုင်းပေါက်အထိ အခြေပြုနေရာများမှ စုရပ်သည့် ချီတက်လာရာ၌ လက်နက်ခဲယမ်းမှလွဲ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ပစ္စည်းများ ဟုတ်တိပတ်တိ သယ်မလာခဲ့ကြပါ။ လျင်မြန်စွာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးချီတက်နိုင်အောင် ဖြစ်ဆင်လာခဲ့ကြပါသည်။ ရိက္ခာအတွက် ၂ ရက်စာ ၃ ရက်စာသာ ပါလာပြီး အဓိကအားဖြင့် ပြည်သူ့အပေါ် မှီခိုခဲ့ကြပါသည်။ ၎င်းတို့အနေဖြင့် ၎င်းတို့၏ ဌာနချုပ်များမှလွဲ၍ ထိန်းသိမ်းထားရာ စခန်းများလည်း မရှိသဖြင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တိုက်ပွဲခွင့်သို့ ဝင်ရောက်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလျက်ရှိခြင်း

၈။ ရန်သူသည် ၁၉၈၀ ခုနှစ် ဧပြီလတွင် ခြေပွားခဲ့သော မိုင်းယန်းတိုက်ပွဲ၌ အထိနာခဲ့သဖြင့် ယခုတိုက်ပွဲကို အောင်မြင်နိုင်ရန် ဘက်ပေါင်းစုံတပြင်ဆင်လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ တပ်အင်အားကို နှိုင်း

ယန်းတိုက်ပွဲထက် ပိုမိုသာလွန်အောင် စုစည်းခဲ့သည်။ လူ့အင်အားသာမက လက်နက်ကြီးအင်အားများကိုလည်း ဖြည့်စွက်ခဲ့သည်။ ၁၂၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းကြီးများကိုပင် စစ်မြေပြင်သို့ ပါအောင် သယ်ဆောင်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ မိုင်းယောင်းကို နာရီပိုင်းအတွင်းရအောင် တိုက်နိုင်သဖြင့်လည်း အူမြူးချိုကြွလျက် ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲအပြီး နောက်တစ်ပတ်အကြာ၌ ၎င်းတို့၏ ပထမရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ကော်ဟိုလွယ်စခန်းကို ပိုင်းပတ်တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဤတိုက်ပွဲမှာ ဗကပတို့ အထိနာသွားကြသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်မှ လေတပ်ကို ထိရောက်စွာအသုံးပြုနိုင်ခြင်း၊ စစ်ကူစစ်ကြောင်းများ အချိန်မီ စေလွှတ်နိုင်ခြင်း၊ မိမိတိုက်ပွဲဝင်တပ်များအားလုံး အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ရွပ်ရွပ်ချွန်ချွန် တိုက်ပွဲဝင်နိုင်ခြင်းကြောင့် ဗကပတို့ အကျအဆုံးများစွာဖြင့် ကော်ဟိုလွယ်တိုက်ပွဲ၌ အရေးနိမ့်သွားခဲ့ရလေသည်။ တက်ကြွနေသော

၎င်းတို့၏စိတ်များလည်း ထိုအချိန်မှစ၍ များစွာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားခဲ့လေသည်။

လူသားမဆန်သောပြုမူမှုများ

၉။ ဗကပတို့သည် မိုင်းယောင်းရီ ချင်း (၃) ဌာနများကို ဝင်တိုက်ရာ၌ လူသားမဆန်သော အပြုအမူများ ပြုလုပ်ရာ၌ ဂျနီဗာကွန်ဗင်းရှင်းပါ အချက်အလက်များကို တော်တော်များများ ချိုးဖောက်ခဲ့ကြသည်။ ဗကပများသည် ချင်း (၃) အိမ်ထောင်သည်လှိုင်းများကို တိုက်ခိုက်သည့်အခါ ဗမာ့လူမျိုးများထဲသို့ လက်ပစ်ဗုံးများ ပစ်သွင်းခြင်း၊ မိန်းကလေးများပါမရှောင် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခြင်းကြောင့် အိမ်ထောင်သည်အမျိုးသမီး ၁၄ ယောက် သေဆုံး၍ ၁၅ ယောက် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ပါသည်။ စစ်သည်များ၏ ကလေးများနှင့် မိနိုသူကလေး ၂၈ ယောက် သေဆုံးပြီး ၂၅ ယောက် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ပါသည်။ ရန်သူသည် မိမိဒဏ်ရာရ လူများကို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတို့

အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးများကို မတရားကျင့်ခြင်းများ၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖော်ကားခြင်းများ မဖွယ်မရာ ရိုင်းစိုင်းစွာဆက်ဆံခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ အရှင်ဖမ်းဆီးရမိသွားသော မိမိစစ်သည်များကိုလည်း ရိုင်းစိုင်းစွာ ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့သော လူသားမဆန်သည့် အပြုအမူများကြောင့် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲအပြီး၌ ဤသတင်းကို ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင်လုံးသာမက မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ ပျံ့နှံ့သိရှိသွားကြသဖြင့် ဗကပများကို မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးက အော့နှလုံး နှာသွားကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နောက်ဆုံး၌ ဗကပကြီးတစ်ဖွဲ့လုံး ကျေပြန့်ပျက်စီးကာ ၎င်းတို့၏ ဗကပတူတံဖင် အလံကြီးသည်လည်း တင်လားအော်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းကာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပါသည် ခင်ဗျား။

www.burmeseclassic.com

မိမိတပ်အပေါ်သုံးသပ်ချက်များ

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲသည် မိမိတပ်မှ မြို့ကျပြီး အရေးနိမ့်ခဲ့ရသော ရှားရှားပါးပါး တိုက်ပွဲဖြစ်၏။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ဗကပများဝင်တိုက်၍ ရန်သူ့လက်ထက် မြို့ကျသွားသော တိုက်ပွဲမှာ များများစားစား မရှိပါ။

၁၉၇၇ ခုနှစ် ဧပြီက မိုးမိတ်တိုက်ပွဲ။

၁၉၈၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်က မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ ပွဲခန့်သာ ရှိခဲ့ပါသည်။

ဗကပအနောက်မြောက်တိုင်းမှ ဗိုလ်သက်ထွန်းက အမ်းမြို့သိမ်းတိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ၁၉၈၀ ခုနှစ်ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အမ်းကို ဝင်တိုက်ပြီး ဗိုလ်သက်ထွန်းက ရထားပစ္စည်း သယ်နိုင်သမျှသယ်ပြီး ချက်ချင်း ဆုတ်သွားခဲ့သည် နေ့ကူးမသွား။ မိုးမိတ်နှင့် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲများတွင်ကား ရန်သူတို့ နေ့ကူးသွား၏။

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲတွင် အဘယ်ကြောင့် ရန်သူ့ လက်ထဲ မိမိတို့၏ အခိုင်အမာစခန်းကြီး ကျသွားခဲ့ရ

သလဲ။ အဘယ်ကြောင့် ရန်သူတို့ မိုင်းယောင်းမှာ ဇူလိုင် ၁၆ ရက်မှ ၆ ရက်ထိ နေသွားနိုင်ခဲ့ရပါသလဲ။

ဖြစ်စဉ်ကို အနီးစပ်ဆုံးသုံးသပ်၍ တင်ပြပါမည်။ သို့မှသာ မိမိတို့ နောင်တစ်ခေတ်၏ အောင်စစ်သည်များ အတွက် သင်ခန်းစာယူဖွယ်ဖြစ်ပြီး အမှားပြင်၍ အမှန်ပွား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်ခင်ဗျား။

သုံးသပ်ချက်များယွင်းခြင်း

မိုင်းယောင်းကို ရန်သူဝင်တိုက်သွားသည့်ကိစ္စနှင့် ဆက်သက်ပြီး တာဝန်အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထိုစဉ်က မိုင်း သောင်းဗျူဟာမှူးဖြစ်၏။ မိုင်းယောင်းဗျူဟာမှူးမှာ ဗိုလ် နုကြီးသူရထွန်းကြည် ဖြစ်သည်။ သူသည် ၁၉၇၉ ခုနှစ် မိုင်းယောင်းရန်အောင်စစ်ဆင်ရေးကာလက သနက (၁) တပ်ရင်း မှူးဖြစ်၍ နာမည်ကျော် ရောင်ခေါက် ပန်မကောက် စခန်း သိမ်းတိုက်ပွဲကြီးများကို တိုက်လာခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုတိုက် ပွဲကြီးများ တိုက်အပြီး၌ တိုက်ပွဲအောင်မြင်မှုကြောင့် သူရ ခွဲ ရရှိခဲ့သည်။ သူရခွဲရပြီး များမကြာမီမှာပင် တပ်မ (၁၈) မှာပင် နည်းဗျူဟာမှူး ပြန်ဖြစ်လာသည်။ သူသည်

စွမ်းရည်ထက်မြက်၍ သန္ဓေကောင်းသော တိုက်တိုင်အောင် သနက (၁) နှင့် ထိုးစစ်များကို ကောင်းစွာ ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း Aggressive ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကား ထိုးစစ်မဟုတ်ပါ။ ခံစစ်ဖြစ်ပါသည်။ ခံစစ်နှင့် ထိုးစစ်ကား ဥပဒေသတခြားစီဖြစ်ပါ၏။ ခံစစ်သည် အဖက်ဖက်ပြည့်စုံအောင် ပြင်ဆင်ထားရ၏။ စီမံချက် အတော်များများ လုပ်ထားရ၏။ အတားအဆီး စီမံချက်၊ တပ်ချထားမှုစီမံချက်၊ ပစ်ခတ်မှုစီမံချက်၊ လုံခြုံရေးစီမံချက်၊ အုပ်ချုပ်မှုစီမံချက်၊ ဆက်သွယ်ရေးစီမံချက် စသည်တို့ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး သူရထွန်းကြည်အနေဖြင့် ၎င်းစီမံချက်များကို ပြည့်စုံအောင် စီမံဆောင်ရွက်ချိန် ရလိုက်ဟန်မတူပါ။ သူ မိုင်းယောင်းရောက်ပြီး ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် မိုင်းယောင်းအတိုက်ခံခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသူရထွန်းကြည်သည် ငယ်စဉ်ဘဝက သံချပ်ကာတပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ နှစ်အတော်ကြာ၏။ ထို့နောက် ခြေလျင်တပ် ပြန်ပြောင်းလာ၍ တပ်ရင်းမှူး၊ နည်းဗျူဟာမှူး ဖြစ်လာသူဖြစ်၏။ ဗကပများနှင့်

အသက်ကြီးပိုင်းမှ ကြိုဆိုခဲ့ရသည်။ ဗကပများကား အလွန်ကျွတ်သိပ်သည်း၍ အကွေ့အလိမ်များသူများ ဖြစ်သည်။ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲတွင် မိုင်းယောင်းကို အဓိကပစ်မှတ်ထားခဲ့သော်လည်း ယုံထင်ကြောင်ထင်ဖြစ်အောင် ကော်ဟိုလွယ် ထင်းရှူးတောင်ဒေသအား တိုက်မည်ဟု သတင်းလွှင့်ခဲ့သည်။ သူတို့၏ ဗကပတပ်များကို မိုင်းယုတစ်ဝိုက်တွင် အလှုပ်ပြုပြီး မိမိတို့တပ်များကို စစ်မြို့သည်။

ဗျူဟာမှူးဖြစ်ခါစ ဗိုလ်မှူးကြီးသူရထွန်းကြည်က ဗကပများကို နိုင်လာခဲ့သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရန်သူအသံကြားသည်နှင့် မိုင်းယောင်းအထိုင်မှ ရသမျှတပ်ကို ဆွဲထုတ်ချွေးပြီး မိုင်းယုဘက် ထွက်သွားချိန်၌ မိုင်းယောင်းပြန်အစပ်မှ အသင့်စောင့်နေသည့် ရန်သူပင်မတပ်မှ မိုင်းယောင်းကို ဝင်တိုက်သွားသဖြင့် မိုင်းယောင်း ကျဆုံးခဲ့ရသည်။

ထုတ်သုံးရန်အရန်တပ်များ မရှိခြင်း မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားချိန်၌ မိမိတို့တွင် အရန်တပ်များ မရှိပါ။ အားလုံးမှာ မိမိတို့အထိုင်များ Outpost

များ၌သာ နေရာယူထားကြပါသည်။ လှုပ်ရှားစစ်ကြောင်း အဖြစ် စစ်ကြောင်း ၂ ကြောင်း စုဖွဲ့ထားရာ ၎င်းစစ်ကြောင်း ၂ ခုလုံး မိုင်းယုသို့ရောက်ရှိနေပါသည်။ မိုင်းယုနှင့် မိုင်းယောင်းမှာ မိုင် ၂၀ ခန့်ရှိ၍ တစ်နေ့ခရီးလောက် သွားရသည်။ စစ်ကြောင်းများမှာ Fresh မဖြစ်ပါ။ ခရီးပန်းကြွေကြွေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန်တွင် Fresh ဖြစ်သော မိုင် ၅၀ အကွာရှိ မိုင်းဖြတ်မှ သနက (၁) တပ်ရင်းမှူးနှင့် စစ်ကြောင်း (၁) အား လှမ်းခေါ်ရပါသည်။ ၎င်းစစ်ကြောင်း မိုင်းဖြတ်မှ မိုင်းယောင်းသို့ ချီတက်လာသည့် ရန်သူမှ လမ်းတစ်လျှောက် ဟန့်စစ်များ ဆင်ထားခဲ့သော်လည်း ဇူလိုင်လ ၆ ရက်တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ၂ ရက်ကြာမှ ရောက်ရှိနိုင်တော့၏။

အလားတူပင် မိုင်းယုရှိ ခလရ (၅) နှစ်ခွဲတစ်ကြောင်းနှင့် သနက (၂) နှစ်ခွဲတစ်ကြောင်းတို့သည်လည်း တိုက်ပွဲဖြစ်သည်နှင့် မိုင်းယောင်းကို ပြန်လည်ချီတက်ခဲ့သော်လည်း မိုင်းယုနှင့် မိုင်းယောင်းကြားတွင် ရန်သူမှ နေရာပေါင်း များစွာကနေပြီး ဟန့်စစ်ဆင်ဖြတ်တောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ၎င်းစစ်ကြောင်းများလည်း ဇူလိုင် ၆ ရက်မှ

မိုင်းယောင်းကို ပြန်တိုက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အဓိကမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန်တွင် မိုင်းယောင်း၌ ရန်သူကို ခုခံနေသောတပ်များကို အင်အားဖြည့်ပေးရန်နှင့် ဆန်ပြန်တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရန်အတွက် အရန်တပ် လုံးဝမရှိသလောက်ဖြစ်ခဲ့၍ မိုင်းယောင်းတပ်စခန်းကြီး လျင်မြန်စွာ ကျဆုံးခဲ့ရသည်ဟု သုံးသပ်ရပါသည်။

၃။ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများ ဝေးကွာခြင်း

မိုင်းယောင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံအရှေ့ဘက် အစွန်ဆုံး မြို့ကလေးဖြစ်ပြီး ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းမှာ အလွန် ဝေးကွာလှပါသည်။ အနီးဆုံး မိုင်းဖြတ်နှင့် မိုင် ၅၀ ဝေးသည်။ ကားဖြင့်သွားရသည်။ ကျောက်ခင်းလမ်း ဖြစ်၏။ လမ်းမှာ တောတောင်များကြား ဖြတ်သွားရသည့် တောင်ကြားလမ်းဖြစ်၏။ ရန်သူက လမ်းမှ ဖြတ်တောက်တိုက်ရန် အလွန်လွယ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုင်းဖြတ်မှလာသည့် စစ်ကူစစ်ကြောင်းကို ရန်သူမှ ဆီးကြိုနှောင့်ယှက် ပစ်ခတ်ထားရာ ၂ ရက်ကြာမှ မိုင်းယောင်းကို ရောက်လာသည်။ အလားတူပင် မိုင်းယုမှ စစ်ကူစစ်ကြောင်းများလည်း ၂ ရက်ကြာမှ

www.burmeseclassic.com

မိုင်းယောင်း ရောက်လာသည်။ မိုင်းယုနှင့် မိုင်းယောင်း
မိုင် ၂၀ ခန့် ဝေးပါသည်။ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းသည်
တစ်ရက် ၂၅ မိုင်ထက် ပိုမသွားနိုင်ပါ။ ယခု မိမိစစ်ကြောင်း
များသည် တိုက်ပွဲတွင်သို့ အပြင်းချီတက်လာကြသဖြင့်သာ
၂ ရက်နှင့် မိုင်းယောင်းသို့ ရောက်ရှိနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

၄။ မိမိဘက်မှ အားသာချက်များ။

အားနည်းချက်များကို တင်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ အားသာ
ချက်များ တင်ပြပါဦးမည်။

- (က) လေကြောင်းအကဲသာမှုရှိခြင်း။ ရန်သူမှာ
လေကြောင်းအကဲသာမှု မရှိပါ။ မိမိဘက်မှ
လုံးဝအကဲသာပါသည်။ လေကြောင်းအကဲ
သာမှုကြောင့် ကော်ဟိုလွယ်တိုက်ပွဲတွင်
မိမိဘက်မှ အသာစီးရခဲ့ပါသည်။ ဤသို့
သောအခြေအနေကို အမြဲတမ်းရယူထားနိုင်
ရန် လိုအပ်ပါသည်။
- (ခ) စွန့်လွှတ်စွန့်စားမှုရှိခြင်း။ မိုင်းယောင်း
တိုက်ပွဲ တိုက်ပွဲဝင်စစ်သည်များ ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ

ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်း အသေခံသွားကြသည်
ကို တွေ့ရပါသည်။ စစ်ကူတပ်ဖွဲ့များသည်
လည်း ရည်မှန်းချက်ကို အပြင်းချီတက်ကာ
ရန်သူကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်၍ တိုက်ပွဲဝင်
ကြပါသည်။ အလားတူဖြစ်စဉ်မျိုး ကော်
ဟိုလွယ်တိုက်ပွဲတွင်လည်း တွေ့ရပါသည်။
ဤသို့ ရဲဝံ့စွန့်စားခဲ့ကြသောကြောင့် ကော်
ဟိုလွယ်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဤ
သည်မှာ တပ်မတော်ဘက်မှ အားသာချက်
များပါ ခင်ဗျား။

သင်ခန်းစာဖော်ထုတ်ချက်များ

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲတွင် မိုင်းယောင်းတပ်ရင်းဌာနချုပ်နှင့် ဗျူဟာကုန်း ကျဆုံးခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း သင်ခန်းစာများ ဖော်ထုတ်ရရှိပါသည်။

၁။ သတင်းသုံးသပ်ချက်မှားယွင်း၍ ဗျူဟာမှူး အပြင်ထွက်လိုက်မိသဖြင့် ခေါင်းဆောင်ပီပီပြင်ပြင် ချိန်ချိန် မိုင်းယောင်း ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ဗျူဟာမှူးသည် မိုင်းယောင်းလုံခြုံရေးတာဝန်အား ချင်း (၃) တပ်ရင်းမှူး သို့မဟုတ် ဒုတပ်ရင်းမှူးအား လွှဲခဲ့ရမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ၂ ဦးလုံး မိုင်းယောင်းတွင် မရှိပါ။ တပ်ရင်းမှူးက သင်တန်းတက်နေသည်။ ဒုတပ်ရင်းမှူးက ယာယီတာဝန်သွားနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမှူးနှင့် ဗျူဟာဂျီတူးကိုသာ တာဝန်လွှဲခဲ့ရသည်။ ရန်သူမှ အဆမတန် သာလွန်အင်အားဖြင့် လာတိုက်ချိန်၌ မည်သူမှ တိတိကျကျ ကွပ်ကဲမှုမယူနိုင်ဘဲ ရရာနီးစပ်

ရာ စုပေါင်းစပ်ပေါင်းတပ်များဖြင့် ခုခံတိုက်ပြီး နောက်ပိုင်း၌ ခွာစစ်ဆင်ရတော့၏။ ထို့ကြောင့် အမြင့်ဆုံးခေါင်းဆောင်သည် တိကျစွာ တာဝန်လွှဲအပ်ပြီး လိုအပ်ပါမှ မိမိဌာနချုပ်မှ ထွက်ခွာသင့်ကြောင်း သင်ခန်းစာ ဖော်ထုတ်ရရှိပါသည်။

ဤတိုက်ပွဲကြီးတွင် ဗျူဟာမှူးသာ မိုင်းယောင်းတွင်ရှိပါက ယခုလိုဖြစ်ချင်မှဖြစ်ပါမည်။ ဗျူဟာတွင် ၇၆ မီလီမီတာ အမြောက်များရှိရာ ရန်သူ့လက်နက်ကြီးများကို ထိုအမြောက်များနှင့် ပစ်ခွင်းနိုင်၏။ အမြောက်ဒဏ် သုံးလေးငါးလုံး ထိသွားလျှင်ပင် ရန်သူတို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး ခွာစစ်ဆင်သွားနိုင်၏။ ယခုမူ ရန်သူသည် လက်နက်ကြီးဖြင့် ကြိုတင်ချေမှုန်းမှုကို စိတ်တိုင်းကျ ပြုလုပ်ပြီးမှ နောက်က ခြေလျင်တပ်များလိုက်၍ အနီးကပ်တိုက်ရာ နာရီအနည်းငယ်မျှနှင့် မိမိစခန်းကြီးကျသွားသဖြင့် အလွန်စိတ်ဓာတ်တက်ကြွသွားကြ၏။ အမှန်မှာ စောစောကတည်းက ရန်သူကို အထိနာအောင် ချေမှုန်းရမည်ဖြစ်၏။

ချေမှုန်းနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

၂။

အရန်တပ်များ လုံလောက်စွာ မထားနိုင်ခဲ့သဖြင့် မိုင်းသောင်း ကျဆုံးခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရန် အမာခံစစ်များတွင် အရန်တပ်များ လုံလောက်စွာ ထားနိုင်ရပါမည်။ ထားရှိရန် လိုအပ်ကြောင်း မိုင်းသောင်းတိုက်ပွဲကြီးက သက်သေပြသွားပါသည်။ ယခုအခါတွင်မူ ထိုပြဿနာကိုဖြေရှင်းရန်အတွက် မိုင်းဖြတ်တွင် တပ်မတော်အစိုးရရှိပြီး ဗျူဟာတစ်ခုနှင့် ၎င်း၏ကွပ်ကဲမှုအောက်မှ တပ်များကို မိုင်းသောင်းတွင် ထားရှိသည်ဟု ကြားသိရပါသည်။ မိုင်းသောင်းတိုက်ပွဲအပြီး၌လည်း အချက်ကို သုံးသပ်မိသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ High Formation မှ မိုင်းဖြတ်၌ တပ်မ (၆၆)မှ နည်းဗျူဟာတစ်ခုနှင့် တပ်ရင်းသုံးရင်း ထားရှိပေးပါသည်။ ၎င်းမှ တပ်ရင်းတစ်ရင်း အမြဲတမ်း မိုင်းသောင်းအရန်အဖြစ် ပေးပို့ထားခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် Isolated ဖြစ်သော မြို့ရွာတပ်စခန်းများအတွက် လုံလောက်သော အရန်တပ်များထား

၃။

သင့်ကြောင်း သင်ခန်းစာဖော်ထုတ်ရရှိပါသည်။ မိုင်းသောင်းတိုက်ပွဲနှင့် ကော်ဟိုလွယ်တိုက်ပွဲတွင် မိမိတပ်မတော်မှ လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်မှုများ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ရာ ရန်သူတို့ အထိနာခဲ့ရပါသည်။ ဗကပတပ်များသည် မိမိတို့ ကြည်းတပ်များကို ရင်ဆိုင်ဝံ့သော်လည်း လေတပ်ကိုမူ ကြောက်ကြောက်ပါသည်။ လေယာဉ်ကို သူတို့ ဘာမှပြန်မလုပ်တတ်ပါ။ မလုပ်နိုင်ပါ။ သူတို့တွင် လေယာဉ်ပစ်သေနတ်ကြီးများ ပြောပလောက်အောင် မရှိပါ။ ရှိရင်လည်း ကောင်းစွာ အသုံးမချတတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ်သံကြားလျှင် အပစ်ရပ်ပြီး နီးရာ ငုံးခိုကျင်းများ၊ သစ်တောများသို့ ဝင်ပုန်းကြပါသည်။ လေယာဉ်သံ မကြားတော့မှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင် ပါဝင်သော ၁၉၇၈ ခုနှစ် မတ်လက နောင်လိုင်ပါဖန်နှင့် ပွိုင့် ၆၀၄၀ တိုက်ပွဲကြီး၌ စာရေးသူ၏တပ်ခွဲကို ရန်သူ ၅၀၀ ကျော်က လက်နက်ကြီး ဖြိုင့်ဖြိုင့်ပစ်ကာ လက်စတုန်းချေမှုန်းရန် ပြင်နေချိန်၌ တပ်မတော်

www.burmeseclassic.com

လေယာဉ်များ ရောက်လာသဖြင့် စာရေးသူတို့
ခွာစစ်ဆင်ရန် အခွင့်အရေးရခဲ့ပြီး အသက်ဘေးမှ
ကင်းဝေးခဲ့ရပါသည်။ လေယာဉ်သံကြား၍ ရန်သူ
တို့ တောအုပ်ကြားသွားပုန်းနေချိန်၌ တိုက်ပွဲနေရာ
မှ ခွာစစ်ဆင်နိုင်ခဲ့ခြင်းပါပေ။ ထို့ကြောင့် တကယ်
တိုက်ပွဲကြီးများ၌ လေကြောင်းအကဲသာမှု Air
Superiority နှင့် လေကြောင်းစိုးမိုးမှု Air Su-
premacry ကို အမြန်အရယူပြီး ရန်သူကို ဦးနှိုး
ချေမှုန်းသင့်ကြောင်း သင်ခန်းစာ ဖော်ထုတ်ရန်
ပါသည်။

၄။ ယခုတိုက်ပွဲကြီးတွင် ရန်သူသည် Steam Roller
Tactics ခေါ် စခန်းတစ်ခုပြီးမှတစ်ခု တိုက်သွား
သည့် နည်းဗျူဟာကို မကျင့်သုံးဘဲ စခန်းအားလုံး
ကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း လူခွဲ၍ တိုက်
သည့်နည်းဗျူဟာကို ကျင့်သုံးသွားခဲ့ပါသည်။ ထို
နည်းကို ကြုံကြုံခံရင်ဆိုင်နိုင်ရန်မှာ မိမိခံစစ်စခန်း
များ ခိုင်မာရန် လိုအပ်ပါသည်။ ရန်သူဆယ်ဆကို
မိမိတစ်ဆနှင့် ခံနိုင်ရန်မှာ စခန်းခံစစ် အထူး

ဂျီနီဗာ သဘောတူညီချက်အရ စစ်မြေပြင်တွင်
ပြုကျင့်ရမည့် ဥပဒေသများ နှင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
ကြက်ခြေနီကော်မတီ(ICRC) မှ အောက်ပါအချက်
များကို လိုက်နာရန် ထုတ်ပြန်ထားခဲ့ပါသည်။
မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲတွင် ဗကပတို့သည် ဂျီနီဗာ
သဘောတူညီချက်များကို လိုက်နာခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။
အရေးကြီးသော အချက်အချို့အား ထုတ်နုတ်၍
ပူးတွဲပါပုံများဖြင့်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

တိုက်ပွဲဝင်စစ်သည်များသည် စစ်ဖက်ဆိုင်ရာ ဥပဒေများအရ အောက်ပါတို့ကို လိုက်နာရမည်။

- ၁။ လက်နက်စွဲကိုင်ထားသူများကို သာတိုက်ခိုက်ပါ။
- ၂။ စစ်ဖက်ဆိုင်ရာ ပစ်မှတ်များကိုသာ တိုက်ခိုက်ပါ။
- ၃။ အရပ်သားများနှင့် အရပ်ဘက်ပစ္စည်းစွာများကို မတိုက်ခိုက်ဘဲ ကင်းလွတ်ခွင့်ပေးပါ။
- ၄။ သင်အားတာဝန်ပေး ချေလွှတ်လိုက်သည့်အတိုင်း လိုအပ်သည်များကိုသာ ဖျက်စီးပါ။

ကြက်ခြေနီသင်္ကေတများသည် အောက်ပါတို့ကို အကာအကွယ်ပေးထားပါသည်။ မတိုက်ခိုက်ရပါ။

ဒဏ်ရာရစစ်သည်များ
ဆေးဘက်ဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများ
လူနာနှင့် ကုသရေးအထောက်အကူပြု
သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးယာဉ်များ
ဆေးရုံများ၊ ရှေးဦးသူနာပြုစခန်းများ နှင့် ကြက်ခြေနီ
အဆောက်အဦများနှင့်ဝင်းခြံများ

ထင်ရှားသည့် လက္ခဏာပြု အမှတ်အသားများ

ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းအဖွဲ့၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ် (စစ်ဘက်နှင့် နယ်ဘက်)

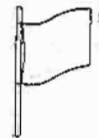
မြို့ပြကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ အရာဝတ္ထုများ

အထိမ်းအမှတ်များ၊ ကိုးကွယ်ရာ နေရာများ၊ ပြတိုင်းများအစရှိ

တာဝန်မဲ့ ရေကာတာ၊ အနုမြူ ဓာတ်အားပေးစက်ရုံ

အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲရေးအလံ (အညံ့ခံ အရှုံးပေးခြင်းတွင်လည်း အသုံးပြုသည်။)

အဆိုပါအမှတ်အသားကို ခေတ်မီပိုင်ဆိုင်သောသူများနှင့် အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများကို လေးစားပါ။

ထင်ရှားသည့် လက္ခဏာပြု အမှတ်အသားများ ဖော်ပြပါရှိသော အဆောက်အဦများ၊ အဖွဲ့အစည်းများ အထိမ်းအမှတ်များကို အထက်အမိန့်မရရှိဘဲ ဝင်ရောက်ခြင်း၊ ထိပါးခြင်း မပြုပါနှင့်။

ထင်ရှားသည့် လက္ခဏာပြု အမှတ်အသားများ ဖော်ပြပါရှိသော ဧကိတ်တပ်ယာဉ်များ၊ သင်္ဘောများနှင့် လေယာဉ်များကို အထက်အမိန့်မရရှိဘဲ သွားလာမှုကို ဟန့်တားခြင်း မပြုပါနှင့်။

ဂျီနီဗာ သဘောတူညီချက်အရ စစ်မြေပြင်တွင်
 ပြုကျင့်ရမည့် ဥပဒေသများ နှင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
 ကြက်ခြေနီကော်မတီ (ICRC) မှ အောက်ပါအချက်
 များကို လိုက်နာရန် ထုတ်ပြန်ထားခဲ့ပါသည်။
 မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲတွင် ဗကပတို့သည် ဂျီနီဗာ
 သဘောတူညီချက်များကို လိုက်နာခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။
 အရေးကြီးသော အချက်အချို့အား ထုတ်နုတ်၍
 ပူးတွဲပါပုံများဖြင့်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

စစ်မြေပြင်တွင် ပြုမူကျင့်ကြံရမည့် ဥပဒေသများ

အရပ်သားများကို တတ်နိုင်သမျှ တရုန်ကာဖြင့် စာနာစွာ ဆက်ဆံပါ။

အရပ်သားများ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများအား လေးစားပါ။
ဖျက်ဆီးခြင်း၊ စိုးယူခြင်း မပြုလုပ်ရပါ။

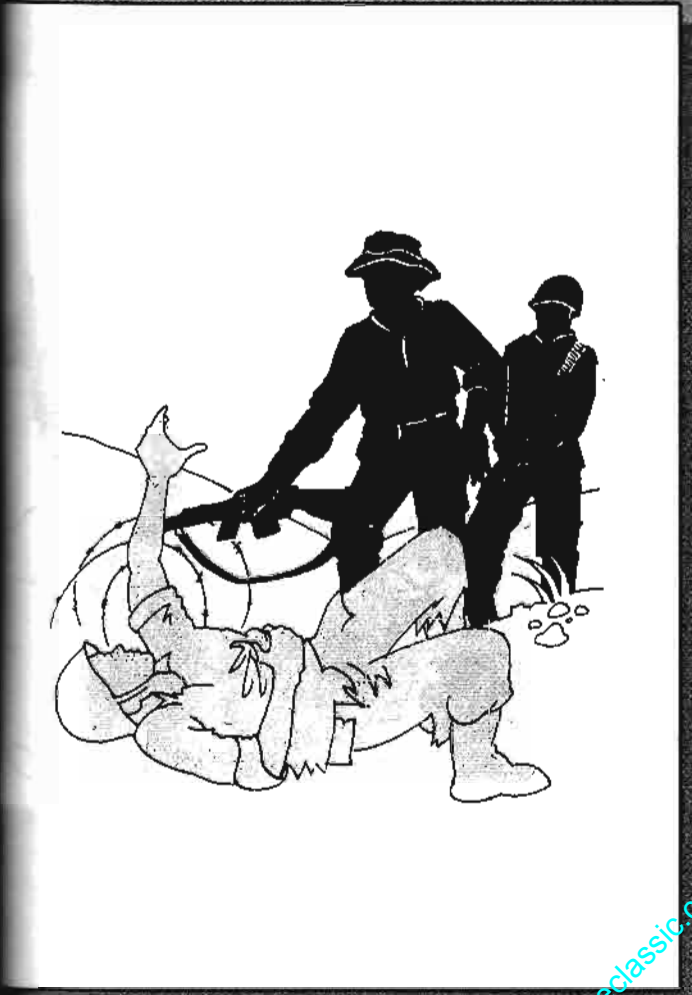
အရပ်သားများကို မတရားနှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်းမှ အကာအကွယ်ပေး
 ဂလဲ့စားစေခြင်းနှင့် တားစားအခြစ်ဖမ်းယူခြင်းများကို မပြုလုပ်ရပါ။

လက်နက်ချ အညံ့ခံသော ရန်သူများကို လက်နက်များသိမ်းဆည်းပါ။

လက်နက်ချအညံ့ခံသော ရန်သူများကို အသက်ချမ်းသာခွင့်ပေးပေး

ဒက်ရာရလက်နက်ကိုင် ရန်သူများကို လိုက်လံရာဖွေကောက်ယူပါ

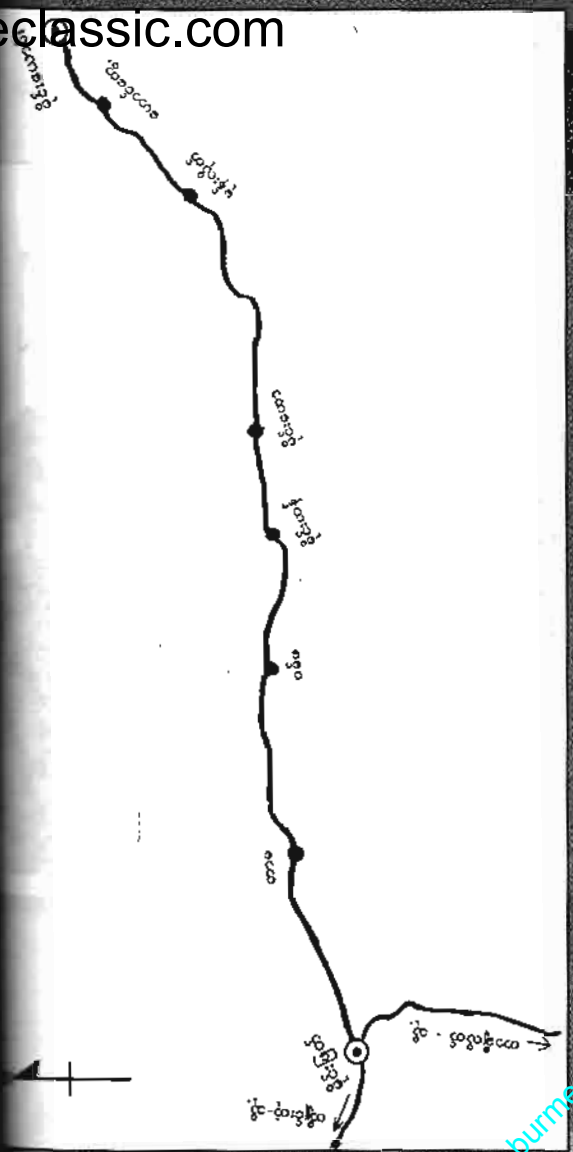
အက်ရာရလက်နက်ကိုင်ရှင်သူများကို ဂရုတစိုက်ပြုစုပေးပါ

အက်ရာရလက်နက်ကိုင်ရှင်သူများကို သင့်အထက်အရာရှိထံ လွှဲပြောင်းအပ်နှံပါ။

ဒဏ်ရာရလက်နက်ကိုင်ရန်သူများကို အနီးဆုံးသော
ဆေးဘက်ဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများထံ ပို့ဆောင်ပေးပါ။

မိုင်းဖြတ်မိုင်းယောင်းကားလမ်းပြမြေပုံ

အရပ်သားများကို အလေးဂရုပြုပါ။

ကောင်းမွန်မှသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စာရေးသူ နည်းဗျူဟာမှူးဘဝနှင့် KNU ဘိနခံစစ်ကို တိုက် ခဲ့စဉ်က ရန်သူသည် စခန်းခြံစည်းရိုး ငါးထပ် ကာရံထား၏။ ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်၌ ကိုက် ရှဝ ခန့် အပြောင်ရှင်းပြီး လူနင်းမိုင်းကွင်းကို အပြည့် ခင်းကျင်းထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘိနကို ချဉ်းကပ်စဉ် မိုင်းကွင်းရှင်းရပါသည်။ တစ်ဦး နှစ်ဦး မိုင်းထိသည်။ ရန်သူက ချဉ်းကပ်တာ သိသွား သည်။ ကပ်သွားသည့်တပ်များကို ပုံသေပစ် ကြောင်းထား၍ ပစ်သည်။ ထပ်ထိသည်။ ထပ်ကျ သည်။ ခြံစည်းရိုးကို အတင်းဖောက်ရသည်။ အားလုံးပေါက်သွားပြီး အထဲရောက်တော့ ရန်သူ တစ်ဦးမှ မတွေ့ပါ။ ဝမ်းသာသွား၏။ စခန်းပြေဟု ထင်မှတ်နေချိန် ရန်သူက မြေအောက်ဂလိုင် ကျင်းများ၊ လိုဏ်ခေါင်းများထဲမှ ထွက်လာပြီး RPG များနှင့် ပစ်တော့ရာ အထိအခိုက် အကျ အဆုံးများစွာဖြင့် ဆုတ်ခွာခဲ့ရ၏။ သုံးကြိမ် ကျား ထိုးသည်။ သုံးကြိမ်လုံး လန်ကျလာ၏။ နောက်

မြရတနာစာပေ

ထပ် ထပ်ထိုးရန် ကြံစည်နေစဉ် အထက်က စစ်ဆင်ရေး ရပ်နားလိုက်သဖြင့် စခန်းမရခဲ့ဘဲ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကြာအောင် ဘိနကို တိုက်ခဲ့ရပါ သည်။ ဒါက ရန်သူခံစစ်ကို မိမိကတိုက်ခဲ့တာမို့ မိုင်းယောင်းခံစစ်တွင် ရန်သူကို နည်းနည်းနဲ့ ကြံကြံဝိုင်းနိုင်အောင် ထိုကဲ့သို့သော Fox hole များ၊ ဂလိုင်းများ Tunnel ဥမင်လိုက်ခေါင်းများ လုပ်ထားသင့်ပါသည်။ ရန်သူဆယ်ဆကို ခံ တစ်ဆနှင့် ခံနိုင်အောင် စီမံထားသင့်ပါသည်။ သာမန်ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းနှင့် အမိုးပါ ခေါ် ကတုတ်လောက်နှင့် မလုံလောက်ပါ။ အမိုးခါ ခေါင်ကတုတ်ကိုပင် ရန်သူ၏ ၁၂၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းကြီးဒဏ် ခံနိုင်အောင် သစ်လုံးကြီးများ သဲအိတ်များဖြင့် လုပ်ထားသင့်ပါသည်။ ဖြစ်လာ နိုင်သည့် Possibility များကိုတွက်ပြီး မိမိဘက် ခံစစ်များ အလွန်ပီပြင်စွာ ဆောင်ရွက်ထားသင့် ကြောင်း သင်ခန်းစာ ဖော်ထုတ်ရရှိခဲ့ပါသည်။ မိုင်းယောင်းပတ်ဝန်းကျင်၌ ကော်ဘိုးကြား စခန်း

၅။

မြေရတနာစာပေ

၆။

ကြီးရှိ၏။ တပ်ခွဲတစ်ခွဲထားသည်။ မိုင်းယောင်း တပ်ရင်းဌာနချုပ်တွင်လည်း ထောက်ပို့ကုန်း၊ ရေစင်ကုန်း၊ အမြောက်ကုန်း၊ ဗျူဟာကုန်း ဟူ၍ ကုန်းမြင့်များရှိသည်။ ၎င်းတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု Mutual Support အပြန်အလှန် ပစ်ကူပေးရန် စီမံထားရှိမှု၊ Ring Concept ခေါ် Grouping အလိုက် အကူအညီပေးရန် စီမံထားရှိမှုများ လို အပ်သည်ဟု သုံးသပ်ရပါသည်။ သင်ခန်းစာ ဖော် ထုတ်ချက်အရ ထိုသို့ Mutual Support နှင့် Ring Concept များသာရှိပါက လွယ်လွယ် ကူကူနှင့် စခန်းကျမသွားနိုင်ဟု သုံးသပ်ရပါသည်။ စပ်ကြားမြေစိုးမိုးထားနိုင်မှုလည်း ဤတိုက်ပွဲကြီး နှင့် ပတ်သက်၍ အားနည်းကြောင်း လေ့လာ တွေ့ရှိရပါသည်။ စပ်ကြားမြေများကို လှုပ်ရှား တပ်ဖွဲ့ငယ်များဖြင့် ထိန်းထားသင့်ပါသည်။ တိုက် ပွဲဖြစ်လာမှ စခန်းထဲက ခုခံသောနည်းသည် အလွန်မှားယွင်းကြောင်း စာရေးသူ၏ ကိုယ်တွေ့ တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံများထဲမှ ထုတ်နုတ်တင်ပြ

မြေရတနာစာပေ

ပါဦးမည်။ ပထမတစ်ပွဲမှာ နောင်လိုင်ပါဖန်တိုက်ခွဲ ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၇၈ ခုနှစ် မတ်လ နောင်လိုင်ပါ ဖန်တိုက်ပွဲ၌ ခလရ (၃၃) မှ တပ်ခွဲတစ်ခွဲ လူ အင်အား ၆၀ ခန့်ရှိသော နောင်လိုင်စခန်းအား ဗကပအင်အား ၅၀၀ ကျော် ၆၀၀ ခန့်က မတ်လ ၇ ရက်နေ့မနက်ဝင်တိုက်ရာ မိမိတပ်က စခန်းထဲမှ ခုခံကြသည်။ ရန်သူက လက်နက်ကြီးအလုံး ရာ နှင့်ထောင်နှင့်ချီပစ်ပြီး ကျားတက်ထိုးရာ စခန်း နာရီပိုင်းအတွင်း ကျဆုံးသွားခဲ့၏။ မနက် ၆ နာရီသာသာမှာ ဝင်တိုက်ရာ ၉ နာရီ ၁၀ နာရီခန့် တွင် လုံးဝလက်စတုန်း ချေမှုန်းခံရတော့၏။

အမှန်က ရန်သူမှ ညကတည်းက ရွာထဲ ရောက်နေသည်။ မူးရူးသောက်စား ပေါက်မြောက် ပြီး မိုးလင်းမှ လာ ကျားတက်ထိုးခြင်းဖြစ်၏။ ရန်သူကို ညကတည်းက ထွက်ရင်ဆိုင်ရမည်။ စခန်းပတ်လည် ဆွဲမိုင်း၊ နင်းမိုင်းများ ထောင် ထားရမည်။ ဆွဲမိုင်းဆွဲနိုင်၍ လူ လေးငါးခြောက် ယောက် သေသွားရင် ရန်သူ လုံးဝဖြိုသွားမည်

ဖြစ်၏။ မနိုင်ရင် စခန်းတစ်ခုလုံး ဖောက်ခွဲပြီး လက်လွတ်ထွက်ခွာရမည်။ ဤသို့ မလုပ်နိုင်၍ ရန်သူက မိမိလူတွေ အကုန်လုံး ဖမ်းသည်။ သတ် သည်။ ရိက္ခာ လူတစ်သောင်း တစ်ရက်စာခန့်နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက် လေးငါးတန် ရသွားသည်။ ရန်သူတို့ အလွန်စိတ်ဓာတ် တက်ကြွသွား၏။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တန့်ယန်းဗျူဟာ မှူးမှ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့သောအခါ -

“မင်းသိပ်ကံကောင်းသွားတယ်။ တကယ် တော့ နောင်လိုင်မှာ မင်း သေရမှာ။ မင်းအစား ပိုလဲသောင်းထွန်းက အသေခံသွားတယ်”

ဟုဆိုလေသည်။ ထိုစခန်းကို ကျွန်တော် လွှဲခဲ့ပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် အတိုက်ခံရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အထက်ပါအတိုင်း ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က “ကျွန်တော်ဆိုရင် သူ့လိုစခန်းထဲက မခုခံပါဘူး။ အတားအဆီးအမှိုက် စုံ လုပ်ထားပါမယ်။ ဆွဲမိုင်း၊ နင်းမိုင်း၊ တိုက်

www.burmeseclassic.com

မိုင်းတွေ ထောင်မယ်။ ညကတည်းက ရန်သူ့ လက်ရွေးစင်အဖွဲ့နဲ့ ထွက်တိုက်မယ်။ လက်ဦးတိုက်ဟန်က ရယူမယ်။ သူ့ အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်မယ်။ တိုက်ပွဲဖြစ်လို့ ကိုယ် ရှုံးတော့မယ်ထင်ရင် စခန်းကို ဖောက်ခွဲပစ်ခွဲမယ်။ ခဲယမ်းတွေ၊ ရိက္ခာတွေ သူတို့ မပေးဘူး။ ပြီးရင် ဒီက အပြီးဆုတ်မယ်။ ဗျူဟာမှူးကြီးတို့ အရေးယူတာ ခံမယ်။ ရဲဘော်တွေ အလဟဿ အဖြစ်မခံဘူး။ မလိုလားအပ်ဘဲနဲ့ အသေခံမခိုင်းဘူး။’

ဟု ပြန်ပြောပါတော့သည်။

ထိုအခါမှ ဗျူဟာမှူးကြီးက တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာပြီး ...

“အင်း ... မင်းမဆိုးပါဘူးကွ”

ဟု ပြောပါတော့သည်။

နောက်တိုက်ပွဲတစ်ပွဲမှာ ၁၉၇၇ ခုနှစ်က မိုးမိတ်တိုက်ပွဲဖြစ်၏။ မိုးမိတ်တိုက်ပွဲတွင်လည်း ရန်သူ ဗကပ တပ်မဟာ (၁၂) နှင့် အင်အား ၈၀၀ ခန့်က မိုးမိတ်ဝင်တိုက်သည်။ မတိုက်ဘဲ

မြောက်ဘက် တောင်များပေါ်တွင် သူတို့ရောက်နေကြောင်း သတင်းရသည်။ သတင်းရပြီး နောက်ရက် မိုးမိတ်ကွင်းကို ရောက်၍ ကွင်းစပ်မှာ တစ်ည အိပ်ပြီး နောက်နေ့မနက်မှ ဝင်တိုက်သည်။

ရန်သူလာတိုက်တော့ မိုးမိတ်လုံခြုံရေး တပ်ရင်း ခလရ (၁၂) က တပ်ရင်းမှူး ဦးစီးစစ်ကြောင်းရုံးနှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲက ဟော်ကုန်းစခန်းထဲက ခုခံကြသည်။ ဟော်ကုန်းစခန်းမှာ တစ်ကေခန့်သာ ကျယ်ပါသည်။ ဒါထက်ပိုမည် မထင်ပါ။ ရန်သူက ထုံးစံအတိုင်း လက်နက်ကြီးအလုံး ရာထောင်ချီကာ ပစ်ပြီး ကျားထိုးသည်။ စခန်းက ထွက်ပေါက် ၂ ပေါက်သာ ရှိ၏။ အုတ်တံတိုင်း ကာထားသည်။ အုတ်တံတိုင်းကို RPG များ ၅၇ မမ နောက်ပွင့်ခိုင်ဖယ်များဖြင့် ပစ်ဖြိုပြီး အုပ်စုလိုက် ကျားထိုးရာ စခန်းကျရတော့၏။ သေသူ သေ၊ အဖမ်းခံရသူ အဖမ်းခံရနှင့် ဗကပတို့ အောင်ပွဲခံသည်။ ခေါင်းဆောင်တိုက်သွားသူမှာ ဗကပ တပ်မဟာမှူး ကျန်စီမြင့် ဖြစ်၏။ ကျန်စီမြင့်က

www.burmeseclassic.com

မိုးမိတ်တိုက်ပွဲအကြောင်းကို ခဏခဏကြားသည်။
 ၁၉၉၁ ခုနှစ် မိုင်းမပိုင်းလားတွင် သူနှင့်
 ကျွန်တော် တွေ့ကြုံ၏။ ထမင်းအတူစားရင်း ယခင်
 ကာလေး အတူသောက်ရင်း သူက မိုးမိတ်တိုက်
 ပွဲအကြောင်းကို ကြားသည်။ သူ့တပ်တွေတိုက်တာ
 မြန်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ ညံ့ကြောင်း
 ပြောတော့ ကျွန်တော်က လုံးဝသည်းမခံပါ။

“ကိုကြည်မြင့် ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့မတွေ့တာ
 ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ။ ကျုပ်သာဆို ခင်ဗျားကို
 ဟော်ကုန်းကစုပြီး မခံဘူး။ မိုးမိတ်ပြန်က ထွက်
 တိုက်မှာ။ မိုင်းထောင်မယ်။ စောင့်ပစ်မယ်။ မိုင်း
 ဆွဲမယ်။ ခင်ဗျားလူ ရာနဲ့ချီပြီး သေပြီးမှ မိုးမိတ်ကို
 ဝင်လို့ရမယ်။ ခင်ဗျားလူတွေ မိုးမိတ်ပြန်ထဲမှာ
 အလောင်းချင်း ထပ်သွားစေရမယ်။ ဆုတ်ရရင်
 တောင် စခန်းထဲမှာ မိုင်းထောင်ခဲ့မယ်။ စခန်းကို
 လက်နက်ကြီးနဲ့ ပြန်ပစ်မယ်”

ဟု ပြောလေတော့သည်။ ပြောရင်း
 စကားတွေများကြ၏။ ထမင်းအတူစားနေသူ ဗိုလ်

မြရတနာစာပေ

မှူးကြီး ငွေစိုးထွန်းက ကျွန်တော့်ကို အတင်းဝင်
 တားသည်။ ထိုအခါမှ ဘေးက ဝိုင်းဖြန်ဖြေပြီး
 စကားဝိုင်း အဆုံးသတ်ဖြစ်တော့၏။

အဲဒီအတိုင်းပါပဲခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်အယူ
 အဆက စခန်းထဲက ခုခံသောနည်းကို ငြင်းပယ်
 ပါသည်။ တတ်နိုင်သမျှ အတားအဆီးတွေ လုပ်
 ရမည်။ ရန်သူကို ထွက်တိုက်ရမည်။ လုံးဝမနိုင်
 တော့ရင် စခန်းကို စွန့်တန်သင့် စွန့်ရပါမည်။
 ဒါက ရန်သူအင်အားသိပ်ကြီးရင် ပြောတာပါ
 ခင်ဗျား။ တိုက်ပွဲဖြစ်တာနဲ့ စခန်းကို စွန့်ပြီး ထွက်
 ပြေးတာကို ဆိုလိုရင်းမဟုတ်ပါ။

စာရှုသူများ နားလည်သဘောပေါက်ကြ
 မည်ဟု ယူဆပါသည်။

အဓိကမှာ စပ်ကြားမြေကို မိမိမှ စိုးမိုး
 ထားနိုင်ရေး ဖြစ်ပါ၏။ စပ်ကြားမြေစိုးမိုးထားခြင်း
 အားဖြင့် **Early Warning** ရမည်။ ရန်သူတို့
Resistance ခုခံမှုများနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီး သူတို့၏
 တိုက်စစ်အဟုန် **Momentum** ကို ရပ်တန့်သွား

မြရတနာစာပေ

စေကာ မိမိမှ အခြေအနေ ဖန်တီးနိုင်မှုရယူရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း၏ အယူအဆဖြစ်ပါသည်။ အားလုံးမှန်သည်ဟုတော့ မဆိုလိုပါ။

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ ရှုမြင်သုံးသပ်ချက်နှင့် သင်ခန်းစာဖော်ထုတ်ချက်များမှာ အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည် ခင်ဗျား။

အခန်း (၇)

ကျွန်တော်နှင့် မိုင်းယောင်းတပ်မှူးကြီးများအကြောင်း

ကျွန်တော်သည် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကြီးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည့် တပ်မှူးကြီး အားလုံးလိုလိုကို သိပါသည်။ ထိုစဉ်က တပ်မ (၈၈) နည်းဗျူဟာမှူးများ ဖြစ်ကြသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးသူရထွန်းကြည်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး တန်ကာခိုခို၊ ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်အောင်၊ တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၊ ရပေတိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်

လှဦးတို့ အားလုံးအား ရင်းရင်းနှီးနှီး သိခဲ့ပြီး အချို့က နှစ်ရှည်လများအတူ နေခဲ့သူများပင် ဖြစ်နေပါ သည်။

ယခု မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကြီးအကြောင်းရေးသား ထိုအရာရှိကြီးများနှင့် ကျွန်တော် ပတ်သက်ပုံ၊ သိကျွမ်း ခဲ့ရပုံ၊ အတူနေခဲ့ရပုံလေးများကို တင်ပြလိုပါသည်။ သို့သော် သူတို့၏ စိတ်နေစိတ်ထားများကို အကဲခတ်ပြီး သူတို့၏ တိုက်ပွဲကွပ်ကဲမှုများကို စာရှုသူတို့ အနီးစပ်ဆုံး သုံးသပ် အကဲဖြတ်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးစွာ ပထမ ထိုစဉ်က မိုင်းယောင်းဗျူဟာအဖွဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည့် ဗိုလ်မှူးကြီးသူရထွန်းကြည် အကြောင်းကို ပြောပါမည်။

ကျွန်တော်နှင့်ဗိုလ်မှူးကြီးသူရထွန်းကြည်

အချိန်က ၁၉၈၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာဆောင်းရက်များ နေရာက ကျိုင်းတုံမြို့ သစ်တစ်ပင်တောင်ကုန်း ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း၏ ဆောင်းတွင်းမိုးခင်း မမျှော်လင့်ဘဲ အဆက်မပြတ်ရွာလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် သည် အမှတ် (၁) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းသို့ ယာယီ

တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူး Promotion ဖြင့် ရောက်ရှိနေသည်။ သစ်တစ်ပင်တောင်ကုန်းက ကျိုင်းတုံသို့ ရောက်လာ၏။ ကျိုင်းတုံ သို့ အသင့်ရှိနေသည့် ရတသနက (၁) နှင့်အတူ ကျိုင်းတုံ သစ်တစ်ပင်တောင်ကုန်းတွင် အခြေပြုနေရ၏။ တပ် နောက်ခါစဖြစ်၍ တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်မှမလွှတ်။ သူနှင့်အတူ နေစေသည်။ သစ်လကျော်ရှိပြီ။

မိုးသည်းထန်သော ဒီဇင်ဘာညတစ်ည၌ ကျွန် တော်နှင့် တပ်ရင်းမှူးကြီးတို့ မီးလုံနေကြစဉ် ရှေ့တန်း တပ်မဌာနချုပ်မှ ဧည့်ကြို Nissan Carrier ကားငယ် တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။

“ဗျို့... ဦးကိုလေး... ဗျို့... ဦးကိုလေး” ခေါ်သံအဆုံးတွင် ယူနီဖောင်း ခပ်ဟောင်းဟောင်း တစ်ချို့ အောက်က တရုတ်ဖိနပ်စီးထားသော စစ်သားဝဝ ခန့်တစ်ဦး ဆင်းလာ၏။ သူသည် အပေါ်က စစ်ဆွယ်တာ တစ်ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းတွင် Cap Comforter ဆောင်း တွင်းထဲ ထည့်ထား၏။ သူ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပါ။ သူ ဘာရာထူးမှန်းလည်း မသိပါ။

“ဟာ ... ဗျူဟာမှူးကြီး ... လာပါခင်ဗျ
လာပါခင်ဗျ”

တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ကို မြင်သည်နှင့် ပျာပျာသလဲ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲခင်ဗျ”

“တပ်မ (၈၈) က ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး သူ
ထွန်းကြည်လေ။ အရင်ကျွန်တော်တို့ သနက (၁) က ထ
ရင်းမှူးပေါ့”

ကျွန်တော်က မေး၍ တပ်ရင်းမှူးကြီးက ဖြေသည်

“ကဲ ... ဦးကိုလေးရေ ကန်နားလုံက ကျ
အမျိုးတွေ နေမကောင်းနေတာ။ သွေးလိုနေလို့ သွေးသ
ရအောင် ရဲဘော် ၄၊ ၅၊ ၁၀ ယောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါ
သွေးက ‘အို’ သွေးတဲ့”

“ရပါတယ် ဗျူဟာမှူးကြီး။ ခဏစောင့်။ ဗိုလ်ကြီး
တင်ဖေရေ ဆေးမှူးဆရာကြီးတင်စိုးနဲ့ညှိပြီး ရဲဘော် ၁
ယောက် ၂၀ လောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါ။ လိုလိုမယ်ပေါ့
ပေါ့”

“ဟာ ... ငတင်ဖေ မိမ့်ကြီးကော နေကော

ရဲလား။ ကိုယ့်လူကလေး ၂ ယောက်တောင် ရပြီ
ကြားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗျူဟာမှူးကြီး”

“ဦးကိုလေးရေ ... ကျုပ် အခု မိုင်းခတ်က
ပြန်လာတာဗျ။ ကန်းနားလုံရောက်တော့ အမျိုးတွေ
နေမကောင်းတာနဲ့ လာတိုးနေတယ်။ သူတို့ကိစ္စပြီးမှ မကွေး
ပြန်မယ်။ ဘာမှာဦးမလဲ”

“မရှိပါဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်ရ
တော့မှာပါ”

ထိုနေ့က ည ၉ နာရီလောက်တွင် စစ်သည် ၁၄/၅
ယောက်နှင့် ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသူရထွန်းကြည်သည်
သစ်တစ်ပင်တောင်ကုန်းမှ ကန်းနားလုံသို့ နှစ်ဆန်း
တယ်ရီယာကားတွေဖြင့်ပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

ကားမထွက်မီ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ...

“ဦးကိုလေး ... သူက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ တပ်ကို အခုရောက်လာတဲ့ တပ်
ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးအသစ်ပါ။ ဗိုလ်ကြီးသက်ဦးတဲ့ခင်ဗျ”

“ဪ”

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး သူရထွန်းကြည်တို့ စတင်တွေ့ဆုံပုံပါခင်ဗျာ။

ဗိုလ်မှူးကြီးသူရထွန်းကြည်သည် ထိုလူမမာကို ဖြင့် မကွေးသို့ ချက်ချင်း မပြန်နိုင်ခဲ့ဘဲ ကျိုင်းတုံတွင် တစ်ပတ်ခန့်နေသွား၏။ နေ့တိုင်းလိုလို သစ်တစ်ပင်တောင် ကုန်းသို့ လာလည်တတ်သည်။ ရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ် များကို ပြောသည်။ စကားကို အကျယ်ကြီးပြောတတ်၏။ လူက ဝဝထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ခေါင်းက ပြောင်ပြောင်၊ ဦးထုပ်မဆောင်းဘဲ ခေါင်းတွင် အမြဲတမ်း Cap Conforter သာ ဆောင်းလေ့ရှိသည်။ သစ်တစ်ပင်တောင် ကုန်းသို့ ရောက်တိုင်း ညှို့ခံသမျှ အစားအစာများကို အကုန်စားသည်။ စားလည်း စားနိုင်၏။ ထူးထူးခြားခြား အရက် မသောက်တတ်ပါ။ စကားပြောလျှင်လည်း အကြောင်းအရာ စုံသည်။ အဆက်မပြတ်လည်း ပြောနိုင်သည်။ သူ ပြောသည့်အကြောင်းအရာများ၌ သနက (၁) နှင့် မင်းရန်အောင်စစ်ဆင်ရေး၊ ရောင်ခေါက်ပန်မကောက် တိုက်ပွဲကြီးများအကြောင်း၊ မိုင်းယောင်း တိုက်ပွဲကြီး

မြရတနာစာပေ

အကြောင်း မကြာသေးမီက ယန်းကောင်ထိုးဖောက်တိုက်ပွဲ၌ ခလရ (၅) တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကြည်ဝင်း ကျဆုံးသည့်အကြောင်းများကို စိကာစဉ်ကာဖြင့် ပြောပြလေသည်။ သူက အပြောသမား။ ကျွန်တော်တို့က နားထောင်သမား။

“ယန်းကောင်ထိုးဖောက်တုန်းက အားလုံး ပြီးနေပြီ။ သေနတ်ကလေးတွေလည်း သုံးလေးငါးလက် ရထားပြီးပြီ။ အဆုတ်မှာ ဟိုက (၆၀) မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းနဲ့ ဆိုက်ပစ်တာဗျာ။ ကံဆိုးချင်တော့ တစ်လုံးက ကိုကြည်ခင်းနား လာကျပြီး ကွဲပါလေရော။ အသည်းကို အစာလေးတစ်စ ဝင်စိုက်ပြီး ကိုကြည်ဝင်း On the Spot ချသွားပါလေရော။ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ”

“ကိုကြည်ဝင်းက မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲတုန်းက တော်တော်လုပ်ရှာတယ်။ မိုင်းယောင်းအပြီး သူ့ကို ကော်ဘိုလွယ်မှာ တင်ထားတာ (၈၁၅) က ဝိုင်းတိုက်ကြတာ သနက (၁) နဲ့ ခလရ (၅) စစ်ကူတွေ အရောက်မြန်ပြီး လေယာဉ်ကလည်း ပစ်ကူတွေ တရစပ်ပေးနေလို့ သူ့ကုန်းကလွဲပြီး ကျန်တာတွေအားလုံး ကျသွားပြီ။ လူတောင် ၂၀

မြရတနာစာပေ

၂၅ လောက်ပဲ ကျန်တယ်။ အားလုံး ကျတဲ့လူကျ၊ ဒဏ်ရာ ရတဲ့သူ ရနဲ့။ အဲဒီတုန်းက သေသွားနိုင်တယ်။ အဲဒီတုန်းက မသေဘဲ ခုမှသေသွားတော့ ဝိစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပေါ့။ Promotion လည်း တင်ထားပေးပြီးပြီလေ။ သိပ်မကြာ ခင်ရတော့မှာ’

သူက မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲအကြောင်း ပြောတော့ မိုင်းယောင်းပြန် ရတသနက (၁) မှ သူ၏တပည့်ရင်းများ ဖြစ်ကြသည့် ဗိုလ်တင်ဖေ၊ ဗိုလ်စိုးညွန့်၊ ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်း၊ ဗိုလ်သူရခင်မောင်လတ် စသူတို့အား သူ့အကြောင်း မေး သည်။

“ဗျူဟာမှူးကြီးက တကယ့် Fighterကြီး လုပ် ကိုင်ရဲလည်း ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ရောင်ခေါက်ပန်မကောက် တိုက်ပွဲတွေမှာ အောင်မြင်မှုရခဲ့တာ။ သူက ပိုက်ဆံလည်း မနုမြောဘူး။ တိုက်ပွဲမှာရဲဘော်တွေကို အပြတ်တွန်းအား ပေးတယ်။ သားတို့ရေ အဖေကြီး ကြားချင်လို့ပါကွ။ လုပ်ကြဟေ့၊ တက်ကြကွလို့ အမြဲ ပြောတတ်တယ်။ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ရှေ့က အမြဲလိုက်ပါတယ်။ တော်တော် အပြစ်လည်း အရေးမယူဘူး။ တိုက်ခိုက်ရေး အင်အား

မြရတနာစာပေ

သူ့မှာစိုးလို့တဲ့ စစ်တိုက်နေရင် ပြီးတာပါပဲဆိုပြီး ခွင့် ချတ်တတ်တယ်။ မင်းရန်အောင် စစ်ဆင်ရေး ပြီးတော့ Jump Promotion နဲ့ ဗျူဟာမှူး ဒီမှာပဲပြန်ဖြစ်တယ်။ On Paper ၄၊ ၅၊ ၁၀ ရက်တော့ ဂျီဝမ်း ဖြစ်လိုက် သေးတယ်”

“နို့... နေစမ်းပါဦး။ မိုင်းယောင်းတုန်းက ဘယ် ပြစ်တာလဲ”

“သူက Fighter ကြီးလေ။ Agressive ဖြစ် သေး။ ရန်သူက Feint ပြုပြီး ကော်ဟိုလွယ်ထင်းရှူး သောင်မှာ ရွရွ ရွရွ လာလုပ်နေတော့ သူလည်း မရိုးမရွ ဖြစ်ပြီး ရှိတဲ့တပ်နဲ့ မိုင်းယောင်းကနေ ထွက်လိုက်သွားတာ နဲ့သူဆင်တဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်သွားတာပေါ့။ အဲဒီ အချိန်မှာ ရန်သူရဲ့ ပင်မတပ် လူ ၁၀၀၀ ကျော်က မိုင်း ယောင်းပြန်အစပ်မှာ ရောက်နေကြပြီလေ။ ဒါကို မသိဘူး မဒါနဲ့ သူလည်း ခံသွားရတာ”

“ဪ”
“အဲဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး စုံခုံအဖွဲ့ အစစ်ခံရ သေး။ ဗျူဟာမှူးကြီးနဲ့ တာဝန်ရှိတပ်မှူး အသီးသီး

မြရတနာစာပေ

အရေးယူခံရတယ်။ ဗျူဟာမှူးကြီးနဲ့ ချင်း (၃) ဌာနတို့ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးမောင်ချိုတို့ လုပ်သက်တွေ အပြစ်ခံရတယ်တဲ့။ Demotion တော့ မဖြစ်ပါဘူး။

“အေးလေ ... တော်သေးတာပေါ့။ ဒါလော့ လုပ်ကိုင်ထားတာ Higher Formotion က သက်တမ်းမှာပါ”

ကျွန်တော်တို့ စကားပိုင်းတွင် ဗိုလ် သူရထွန်းက လတ်က စကားအပြောဆုံး။ သူက ဗိုလ်မှူးကြီး သူရထွန်းကြည်နှင့် အနီးကပ် အတော်ကြာနေဖူးသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး သူရထွန်းကြည်၏ အမူအရာနှင့် လေသံများကို တစ်ပြောတတ်သည်။ စက်ပေါ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးသူရထွန်းကြည်၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်များအား အတုယူပြီး ကနီဦးလူတို့ လေဖြင့် ပြန်ပြောပြရာ ကျွန်တော်တို့မှာ တဝါးဝါး တဟားဖြင့် အတော်ရယ်ရပါသည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ် နှစ်ကုန်၍ ၁၉၈၂ ခုနှစ်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးသူရထွန်းကြည်တို့ တော့ပု။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၌ သူသည် Full Colonel Promotion ရရှိ၍ နယ်ဘက်သို့ အပြီးအပိုင်ပြောင်းရွှေ့

သွားတော့သည်။ ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ စစ်ဆေးရေးအရာရှိချုပ် ရာထူးနှင့် ပြောင်းသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ နယ်ဘက်တွင် နှစ်အတန်ကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ဆောက် နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော် ဦးစွာ ဖော်ပြလိုသည့် ဦးယောင်းတပ်မှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး သူရထွန်းကြည်၏ အကြောင်းအရာတစ်ပိုင်းတစ်စပါးခင်ဗျား။

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင်

နောက်ဗျူဟာမှူးတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင်အကြောင်း ပြောရမည်ဆိုက ကျွန်တော် အများကြီး ပြောနိုင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင်သည် ၁၉၇၃ ခုနှစ်က ကျွန်တော်၏ တပ်ရင်းမှူးအဖြစ်ခန့်အပ်ခံရခဲ့သောကြောင့်ပါတည်း။ သူနှင့် သုံးနှစ်ခန့် အတူနေခဲ့ရသည်။

၁၉၇၂ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် ကရင်ပြည်နယ် ဖာပွန်မြို့နယ်မှ မော်လမြိုင်ကျောက်တစ်လုံးတပ်သို့ ကျွန်တော်

ပြောင်းခဲ့ရ၏။ တပ်ရင်းမှူးမှာ OTS အပတ်စဉ် (၄) ခိုလှုံမှူးစိန်ဝင်းဖြစ်သည်။ တပ်မှာ တပ်သစ်ဖြစ်၏။ အထူးအရာရာ အသားမကျသေး။ ခိုလှုံမှူးစိန်ဝင်းမှာ စစ်သမားစွမ်းရည်ရှိသော်လည်း အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွင် အားနည်းသည်။ တပ်ကလည်း နည်းနည်းဆိုးချင်သည်။ နေရာတွေများလှ၏။ စဖွင့်ချိန်က တပ်ရင်းမှူး ခိုလှုံမှူးမြင့်မြင့်သည် လူရိုးလူအေးကြီးဖြစ်၏။ ဘာသာတရားကို အထူးလိုက်စားသည်။ ရဲဘော်တွေကို ညှာသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်က စွမ်းရည်သုံးရပ်တက်မလာဘဲ ရေး (၃) ချည်းစပ်နေ၏။ ၁ နှစ်ကျော်အကြာ၌ တပ်ရင်းမှူးမြင့်မြင့် Demotion နှင့် ကျွန်တော်တို့တပ် ဖာပွန်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် လေးငါးလအတူ နေလိုက်ရပါသည်။ ထိုအခါ ခိုလှုံမှူးစိန်ဝင်း တပ်ရင်းမှူးဖြစ်လာခဲ့ရာ ခိုလှုံမှူးစိန်ဝင်းမှာ ရှေ့တန်း၌သာ အနေများပြီး နောက်တန်းကို သူ့သူငယ်ချင်း ခိုလှုံကြီးချစ်သွင်ဆိုသူနှင့် လှည့်ထားသည်။ ခိုလှုံကြီးချစ်သွင်က Higher Formation သိပ်အဆင်ပြေသူမဟုတ်။ တိုင်းက ခိုင်းလျှင် လုပ်ရပ်လုပ်သူဖြစ်သည်။ သူက တပ်ရေးခိုလှုံကြီးဖြစ်၏။ တပ်ရေး

တိုင်းနှင့် ကပ်နေရာ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် တိုင်းက ထစ်ခနဲဆိုသိတော့၏။ အမိန့်နာခံမှု မကောင်းသော တပ်ရေးခိုလှုံကြီးကို လဲပစ်ရန် တပ်ရင်းမှူးအား အားလုံးက ပိုင်းပြောကြ၏။ တပ်ရင်းမှူးက ချက်ချင်း အရေးယူဆောင်ရွက်မှု မရှိခဲ့။ နောက်တော့ တိုင်စာတောစာတွေ တစ်ထပ်ကြီးတက်ပြီး တပ်ကို ကကစစ်က ဝင်စစ်တော့သည်။

တိုင်စာများ မှန်နေသဖြင့် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဖြစ်သော တပ်ရင်းမှူးခိုလှုံမှူးစိန်ဝင်းလည်း Demotion ဖြစ်ရရှာတော့၏။

ထိုအခါ လူကြီးများက -

“ဒီတပ်ကတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ စီနီယာ လူဟောင်းကောင်းကောင်းပို့မှ ရတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ မြောက်ပိုင်းတိုင်းမှ စီနီယာ တပ်ရင်းမှူးကြီးဖြစ်သည့် ခိုလှုံမှူးကြီးအောင်မြင့်ကို ပို့လိုက်တော့သည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ် နှောင်းပိုင်းတွင် ခိုလှုံမှူးကြီးအောင်မြင့် မော်လမြိုင်ကျောက်တစ်လုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသည်။ အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ခပ်ပိန်ပိန်ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့်သည် တပ်ကိုရောက်
သည်နှင့် ပထမဆုံး စည်းကမ်းကို အရင်တင်းကြပ်လိုက်
သည်။ အမိန့်များထုတ်ပြန်သည်။ အမိန့်မလိုက်နာသူများကို
ထိရောက်စွာ အရေးယူသည်။ လူ့ ၆၀၀ ကျော် ၇၀၀
နီးပါးရှိသည့် တပ်ကြီးတွင် အမှုပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်
တစ်ရာနီးပါးကို အပြတ်ရှုထိသည်။ တိုးလို့တန်းလန်း တစ်ခု
မှ မထား။ အမှုဖြစ်သည်စစ်သည်၏ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း
အကျင့်စာရိတ္တမှတ်တမ်း Conduct Sheet တွင် မှင်နီ
သုံးခါပါပြီးသည်ကို တွေ့ပါက တပ်မှ အပြီးအပိုင် ထုတ်ပယ်
ပစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် လူ ၁၀၀ နီးပါး တပ်မှ ထွက်သွား
ရသည်။ တကယ်လုပ်တော့ တပ်က ကြောက်ပါသည်။
ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားတော့၏။ အမှုများလည်း ရှင်းသွားသည်။

ဒါသာမကပါ ယခင်တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်း
လက်ထက်က ဦးစီးအရာရှိ Staff များကိုလည်း လဲထုတ်
လိုက်သည်။ တပ်ရေးတပ်ထောက် အိုင်အိုအားလုံးကို
Junior Officer များနှင့် လဲသည်။ စီနီယာများကို တပ်ခွဲ
ပြန်ပို့သည်။ ဗိုလ်ကြီးချစ်သွင်လည်း အခြေစိုက်တပ်တစ်ခု
ကို ပြောင်းပြေးသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့် ရောက်

သာစဉ်က ကျွန်တော်သည် Family O.C ဖြစ်ပါသည်။
သက်ဖတင်နှင့်လေး ဖြစ်ပါသည်။ လအနည်းငယ်အကြာ
တွင် အိမ်ထောင်သည်များ ဒဏ်မခံနိုင်၍ ရှေ့တန်းသို့
Request လုပ်ပြီး လိုက်ပါခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင်
ကျွန်တော်သည် လက်ဖတင်နှင့်က ကပ္ပတိန်ဖြစ်နေပါပြီ။
အသက်က ၂၇၊ ၂၈။ ထိုစဉ်က ထိုရာထူးနှင့် အတော်
ငယ်သောအသက် ဖြစ်ပါ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်
တွင် ပြောစရာ အမှတ်တရ တစ်ခု၊ နှစ်ခု ရှိပါသည်။

ပထမတစ်ခုက ဒီလိုပါခင်ဗျာ။

နောက်တန်းမှ ရှေ့တန်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွား
အား အသစ်ကျပ်ချွတ် ကပ္ပတိန်လေးဖြစ်၍ တပ်ခွဲမှူး
အာဝန် ထမ်းဆောင်ရသည်။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ
ပင် ကွန်မန်ဒိုတပ်စုနှင့် သေနတ်လေးငါးဆယ်လက် ရ
တော့၏။ ကျွန်တော် မြောက်ကြွ မြောက်ကြွဖြစ်သွား၏။
ဒါကို ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့်က သိပ်ပြီး ဘဝင်ကျပုံမရ။

“ဟေ့ကောင် ... သိပ်ဘဝင်တွေ မြင့်မနေနဲ့”
ဟု သတိပေး၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည်

ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့်၏ စစ်ကြောင်း (၁) ဌာနချုပ်နှင့် အတူကလိန်အောင်တွင် အတူနေရပါသည်။

သုံးလေးလအတူနေပြီး ရေဖြူသို့ ကျွန်တော် ပြောင်းရသည်။ ရေဖြူတွင် ရှိနေစဉ် မိုးတွင်းတစ်လ ထားဝယ်မြစ်အတွင်း ကုန်းပုန်းသွားရင် ပြည်သူ့စစ်များ ညသန်းခေါင်ချိန် မှားယွင်းပစ်ခတ်ကြ၍ ပြည်သူ့စစ် ခေါင်းဆောင်ကျဆုံးသွားသည်။ ကျွန်တော်က ညာဘက် ပေါင် ၆ ချက်ထိပြီး ဆေးရုံတက်ရသည်။ မင်္ဂလာဒုံ DSGH မှာ ဖြစ်၏။ ဆေးရုံမှာ သုံးလေးလကြာ၏။ ဆေးရုံ ဆင်းတော့ ဆေးအဆင့် B သို့ ချပေးလိုက်သည်။ အိမ်ထောင်သည်လိုင်း တာဝန်ခံ Family OC ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဒီရာထူးက ကျွန်တော်နှင့် Allergic အိမ်ထောင်သည် ရဲမေများ၏ ဂရိတ်ဂျောင်ဒဏ်ကို ကျွန်တော် မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဒီတစ်ခါလည်း Request လုပ်ကာ ရှေ့တန်း လိုက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဆေးအဆင့် B က Outpost ထိုင်ခွင့် ရပါသည်။ ရှေ့တန်းသို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားချိန်တွင် ဆေးအဆင့် B နှင့် ထားတာ သုံးလရှိပါပြီ။ Down Grading လုပ်တာ ၆ လ ဖြစ်၏။ ၆ လကြာရင် ဆေး

အဆင့်ပြန်မြှင့်ရန် Up grade လုပ်ရန် DSGH ပြန် သွားရပါမည်။

ရှေ့တန်းမသွားမီ ရေးမြို့တပ်ရင်း ဌာနချုပ်၌ တပ်ရင်းမှူးကြီးနှင့် တွေ့ရ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့တပ် ခလရ (၆၁) သည် မော်လမြိုင်ကျောက်တစ်လုံးမှ ရေးမြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေပြီဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်သည် မိသားစုများမှ လွဲ၍ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ရေးသို့ ရောက်နေပါပြီ။ အိမ် ထောင်သည် လိုင်းများကား ဆောက်လုပ်ဆဲဖြစ်၏။

လူချင်းတွေ့တော့ တပ်ရင်းမှူးကြီးက အောက် ပါအတိုင်း မေးတော့သည်။

“မင်းဆေးအဆင့်က ဘယ်နှစ်လချပေးလိုက်လဲ”

“၆ လ ပါခင်ဗျ”

“အခု ဘယ်နှစ်လကျန်သေးလဲ”

“သုံးလကျော်ကျော် ကျန်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“အေးကွာ... အဲဒီသုံးလကို မင်းသားလယ်ကြီး ခဏ သွားနေပေးကွာ။ အဲဒီက ဗိုလ်ကြီးတင်ဦး သင်တန်း တက်ဖို့ရှိတယ်။ ပြီးရင် မင်း ဆေးပြန်စစ်ဖို့ ပြန်ခေါ်ပေး မယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”

သူ့သုံးလက ၆ လ ကြာသွားပါသည်။ ၆ လ ကြာမှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခေါ်သည်။ ဒါတောင် ကြေးနန်း အကြိမ်ကြိမ်ပို့ပြီး တင်ပြမှ ပြန်ခေါ်တော့သည်။

ဒီနေရာတွင်လည်း ပြောစရာတစ်ခု ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ရှေ့တန်းမသွားမီက တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီး မျိုးအောင်နှင့်ညှိကာ တပ်ပြောင်းခွင့် ရေးတင်ခဲ့သည်။ တပ်ရင်းမှူးကြီးကို သတင်းမပို့မိပါ။ ပြဿနာက နှစ်ခု ရှိပါသည်။ တစ်ခုက ကျွန်တော်သည် ရတခ အရှေ့တောင် တိုင်းဒေသမှာ ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိနေပြီ။ ဒီဒေသတွေမှာ နေရတာ ပြီးငွေ့နေပါပြီ။

ဖြစ်နိုင်ရင် ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း အရှေ့မြောက်က ဗကပများနဲ့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းကြည့်ချင်ပါသည်။ သူများတွေက ဗကပနှင့် အရှေ့မြောက်တိုက်ပွဲတွေ အကြောင်း မစားရ ဝခမန်းပြောတော့ ကိုယ်လည်း လူငယ် ပီပီ ပြောကြည့်ချင်တာပေါင်ဗျာ။

နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ။

ဖာပွန်မှ မော်လမြိုင် ပြောင်းလာတော့ ကျွန်တော့် ဇနီးက အသက် ၂၀ သာသာပါ။ အတော်ငယ်ပါသေး သည်။ မော်လမြိုင်မှာ ဇနီးသည်အမျိုးတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ဒါသာမကပါ ခမရ (၁၀၄) တွင်လည်း ကျွန်တော် ၏ လက်ဦးဆရာ ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်နှင့် ဇနီးဒေါ်လှမူတို့ ရှိသည်။ ဇနီးသည်က အားရင် ကျောက်တစ်လုံးမှ မော်လမြိုင်သွားပြီး နေဟတ်သည်။ သူ့အမျိုးတွေဆီမှာ နေရင်နေ မနေရင် ခမရ (၁၀၄) က ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်တို့ အိမ်မှာနေသည်။ သူမကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်သွား လေ့ရှိသည်။ သားအကြီး မောင်ဖိုးချွန်ကို ဗိုလ်ကြီးအေး ကျော်တို့ ဇနီးမောင်နှံက အလွန်ချစ်ကြသည်။ သားက ကမမောင်းမှာ သူတို့လက်ထဲ ကြီးလာသူဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောက်တစ်လုံးမှ ကလေးနှစ် ယောက်နှင့် မော်လမြိုင်ကို လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ သွားတတ် သည့် ကျွန်တော့်ဇနီးကို တပ်ရင်းမှူးကတော်ကြီးက အမြင် မကြည့်ပါ။ တပ်ရင်းမှူးကြီးအား သတင်းပို့ပုံ ရပါသည်။

ဇနီးသည်ကလည်း တပ်မှာနေရတာစာရင် သူ့ အမျိုးတွေနဲ့ ခမရ (၁၀၄) ရှိသည့် မော်လမြိုင်မှာ ပိုချေ

www.burmeseclassic.com

နေ၏။

တပ်ရင်းမှူးကြီးက စည်းကမ်းကလေးကားကြီးသည်။ ဒီအတိုင်းဆို ခက်ရချည်ရဲ့။ မော်လမြိုင်ဒေသက ခွာမှ ရမည်။ ဒီတပ်က ပြောင်းမှ ရမည်။ ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒုတိယအတွေ့။

ဤသို့ဖြင့် ရတခမှသည် အရှေ့မြောက်ကို ပြောင်း ပါရစေဆိုပြီး တပ်ပြောင်းခွင့် တင်လိုက်မိပါတော့သည် ခင်ဗျား။

သူ့သတင်းမပို့ဘဲ တပ်ပြောင်းခွင့် တင်လိုက်လို့ လား မသိပါ။ တပ်ရင်းမှူးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ရှေ့တန်း မှာ အကြာကြီး ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆေးစစ် သွားခိုင်းသည်။ ဆေးအဆင့် အပြန်ဖြစ်တော့လည်း တပ်ခွဲမှူးခန့်ပြီး ကရင်ပြည်နယ်သို့ ပို့လွှတ်လိုက်တော့၏။ စကားလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြောတော့ပါ။ တပ် ပြောင်းခွင့်တော့ တင်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူနဲ့အတူမနေချင် ၍ တပ်ပြောင်းခွင့်တင်သည်ဟု ယူဆပြီး မျက်သွားလေ သလားတော့ မသိပါ။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ပြဿနာနဲ့ ကိုယ်မို့ တင်လိုက်မိခြင်းပါခင်ဗျား။

ကရင်ပြည်နယ်တွင် ၁၉၇၅ ခုနှစ် အောက်တို ဘာလမှ ၁၉၇၆ ခုနှစ် ဧပြီထိ ၆ လ၊ ၇ လ ကြာခဲ့ပါ သည်။ တိုက်ပွဲပေါင်းမြောက်မြားစွာ တိုက်လိုက်ရ၏။ KNU ညီအစ်ကိုများနှင့် ဒေါနတောင်တစ်ကြောတွင် မောသွား အောင် ပြေးလွှားပစ်ခတ်ခဲ့ရ၏။ ဒေါနတောင်တန်းပေါ်တွင် ဒေါတခွားများနှင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေဆဲ တပ်ပြောင်းမိန့် သွက်လာ၏။

သို့ရာတွင် အမိန့်ထွက်ပြီး ၂ လကျော်ကြာမှ ပြောင်းခဲ့ရ၏။ အားလုံးက ကျွန်တော် မသိအောင် ပိုင်းဝန်း နှိမ်နင်းထားကြသည်။ မပြောမဖြစ်မှ ကျွန်တော် သိသွားမှ တပ်ပြောင်းမိန့်ထွက်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။

ဆေးအဆင့် B နှိမ်နင်းတုန်းကလည်း သုံးလ သောက်ကျော်မှ ကျွန်တော့်ကို လူစားလဲပေးသည်။ ယခု ဆည်း တပ်ပြောင်းမိန့်ထွက်ကာ ၂ လခွဲ သုံးလ ကြာမှ ကျွန်တော့်ကို ရှေ့တန်းက ပြန်ခေါ်သည်။ လူစားလဲပေး သည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တာဝန်အရှိဆုံးမှာ တပ်ရင်း မှူးကြီးဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ ဤကိစ္စမှာ ကျွန်တော့် အတွက် မမေ့စရာကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

တပ်ပြောင်းတော့ ကျွန်တော်မှ တပ်ရင်းမှူးကြီးကို တွေ့ခွင့်တောင်းကာ ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ ဇနီးသည်နှင့် ပတ်သက်သည်များကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါကျမှ တပ်ရင်းမှူးကြီးက -

“အေးကွာ... ငါကလည်း မင်းတို့တပ်ကို စည်းကမ်းကိုင်နေတာကွ။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မျက်နှာသာပေးလို့ မရဘူး”

ဟု ဇနီးသည်နှင့် ပတ်သက်ပြီးစကားဆိုသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍မူ -

“မင်းကိုတော့ အရာရှိ အခက်အခဲရှိလို့ ချက်ချင်းခေါ်မထုတ်နိုင်တာပါ။ ကျန်တာ မရှိပါဘူး” ဟု ပြောရာဖြင့် ကြောင်း ပြောပါတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းခါနီးတော့ အဆင်ပြေပြေ စကားပြောဖြစ်ပါသည်။ သူ မသိအောင် တပ်ပြောင်းခွင့် တင်လိုက်မိသည့်ကိစ္စအတွက်လည်း တောင်းပန်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်ခုက ဒီလိုပါခင်ဗျာ။

ကျွန်တော် ပြောင်းသွားပြီး လအတန်ကြာတွင် ကရင်ပြည်နယ် ဒေါနတောင်တန်းတက်ရသည့် ခလရ (၆၁)

သောင်းတိုက်ပွဲကာလတွင် ကျိုင်းတုံ၌ လာရောက်အခြေပြုထွက်ခဲ့သူ သောက.စထ.မှူး ဗိုလ်ချုပ် သူရထွန်းရှိ (ယခု ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး သူရထွန်းရှိ အဖြစ်သည်)

မြန်မာ့စာပေ

www.burmeseclassic.com

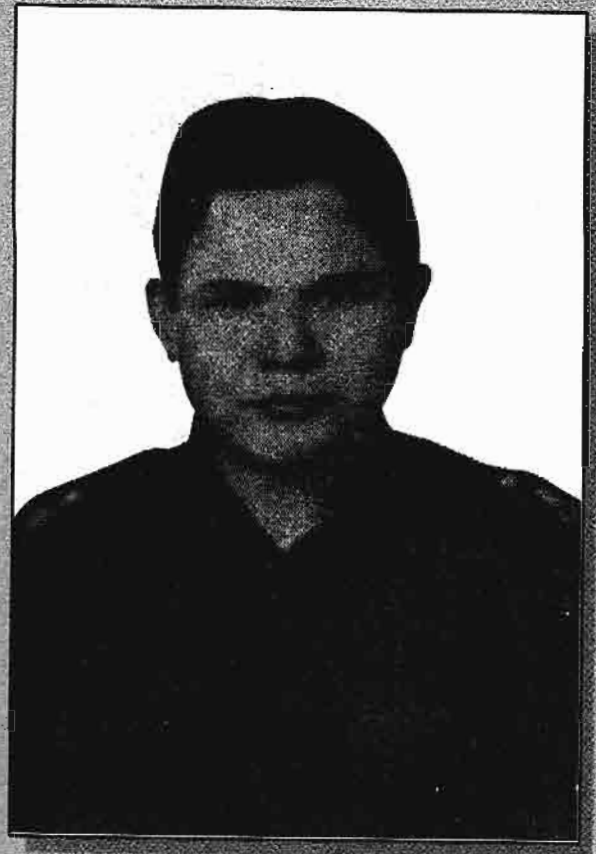
မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကာလက တပ်မ(၈၈) တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်း
(ယခု အငြိမ်းစား ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး)

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကာလက တပ်မ(၈၈) ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်အောင်
(ယခုဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြင့်အောင် - တွယ်လွန်)

ပိုင်းစေ့ဘင်းတိုက်ပွဲ ကာလက နည်းဗျူဟာ (၁၉၄၇) နည်းဗျူဟာမှူး
ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင်

ပိုင်းစေ့ဘင်းတိုက်ပွဲ ကာလက
နည်းဗျူဟာ (၁၉၄၉)၊ နည်းဗျူဟာမှူးဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာမိုးရီ

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ ကာလက
အရှေ့ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်လှဦး
(ယခု အငြိမ်းစား)

စစ်ကြောင်းများ မှောင်ခိုပစ္စည်းကိစ္စနှင့် အရေးယူခံရတော့
၏။ ထိုင်းနိုင်ငံမှ မှောင်ခိုပစ္စည်းများက ၁၉၇၀ ခုနှစ်
ခလောက်ကစပြီး မြန်မာနိုင်ငံတွင်း စဝင်လာသည်။ ၁၉၇၄/
၇၅ ခုနှစ်လောက်တွင်ကား အထွတ်အထိပ် ရောက်တော့
၏။ ဒေါ်နုတောင်တစ်ဝိုက်တွင် မှောင်ခိုလူအုပ်ကြီးတွေမှာ
ပစ္စည်းများကနေသလား အောက်မေ့ရ၏။ နေ့စဉ် ထိုင်းဘက်
သို့ တရုန်းရုန်းနှင့် သွားနေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း
များကို မှောင်ခိုဖမ်းခွင့် ပေးထားပါသည်။ ဖမ်းဆီးရမိ
မှောင်ခိုပစ္စည်းများ အကုန်အပြည့်အဝ မအပ်နံ့။ ကုန်
သည်များထံ ရောင်းစားမှုနှင့် ထိုစဉ်က စစ်ကြောင်းမှူး
ဦးနှင့် စစ်ကြောင်းတွင် ပါဝင်သည့် အရာရှိအားလုံးကို
ရတနာတိုင်းမှ အရေးယူတော့၏။ စုံခုံဖွဲ့စစ်စေသည်။

စစ်ဆေးရာ၌ တပ်ရင်းမှူးကြီးက တပ်ရေးမှူးဗိုလ်
ကြီးအား -

“ဗိုလ်သက်ဦးက ပြောင်းသွားပါပြီကွာ။ စုံခုံမှတ်
တမ်းမှာ သူ့နာမည် မထည့်ပါနဲ့တော့။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကိစ္စလည်း ပါမှ မပါတာ”

ဟု Case မှ ကျွန်တော့်နာမည် ပယ်ဖျက်ပေးရန်

မှတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးက ဖျက်ဖေ
လိုက်၏။

အောင်မယ်လေး သိပ်ကံကောင်းသွားတာပေါ့
ခင်ဗျာ။

အမှုပြီးသွားတော့ စစ်ကြောင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့သည့်
အရာရှိအားလုံး အရေးယူခံရသည်။ တစ်ယောက်မှ မလွတ်
ပါ။ စစ်ကြောင်းမှူး ၂ ဦးလုံးလည်း မပြုတ်ရုံတစ်မယ်
ကျန်သည်။ အရာရှိငယ်တစ်ဦး ၂ ဦး လုံးဝ တပ်မှ ထွက်ရ
သည်။ ဤအမှုတွင် ပါခဲ့သူအားလုံး တစ်ယောက်မှ မကြီး
ပွားတော့ပါ။ အမှုမှ လွတ်သူမှာလည်း ကျွန်တော်တစ်ဦး
သာရှိပါသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်
မြင့်ကို ယနေ့တိုင် ကျေးဇူးတင်နေဆဲပါခင်ဗျာ။

၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် မေဂျာရာထူးနှင့်
ဗထူးတွင် တပ်ရင်းမှူးသင်တန်း တက်ရ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး
အောင်မြင့်ကလည်း စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ် ကျောင်းအုပ်ကြီး
တာဝန်နှင့် ဗထူးရောက်နေသည်။

တစ်ည အောင်ဆန်းခန်းမရုပ်ရှင်ရုံ အထူးတန်း
Night Study အပြီး ယူနီဖောင်းမချွတ်ဘဲ ရုပ်ရှင် သွား

ကြည့်မိသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့်နှင့်ဇနီးတို့အား ရုပ်ရှင်
လာကြည့်နေသည်ကို အမှတ်မထင် သွားတွေ့သည်။ သူတို့
က ရှေ့ ကျွန်တော်က နောက်၊ ခုံခင်းကပ်နေသည်။

ကျွန်တော်က လူငယ်ပီပီ ဂါရဝပြုကာ စတင်နှုတ်
ဆက်ရ၏။

“ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ မမတို့ ရုပ်ရှင်လာကြည့်ကြပါ
သလား ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့်က ရုတ်တရက် အံ့ဩသွား
သည်။

“ဟ ... ဟေ ... ဗိုလ်သက်ဦးပါလားကွ။
အောင်မယ်လေး ... ငါ့လူက မေဂျာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်
လို့ပါလားဟ”

ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“အခု ဘယ်တပ်မှာလဲ”

“သနက (၁) မှာပါခင်ဗျာ”

“ဟေ ... တပ်ကောင်းပဲကွ။ ငါနဲ့ မင်းရန်အောင်
တုန်းက ရောက်ခေါက် ပန်မကောက်တိုက်ခဲ့တာကွ။ တပ်
ကောင်းဆိုတော့ မင်း ကံကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”

“အိမ်လာလည်ဦးလေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

တပည့်ဟောင်းကို ရာထူးတက်ပြီး ပြန်တွေ့ရတော့
ဝမ်းသာသွားပါသည်။ လူချင်းတွေ့ပြီး အိမ်မှာ သွားစကား
ပြောတော့လည်း မုဒိတာစကားများ ပြောပါသည်။ ဇနီး
သည်လည်း လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး ဘုရားနှင့်တရားနှင့် ဖြစ်
နေကြောင်း ပြောတော့လည်း ဝမ်းသာရှာ၏။

“အေး ... အေး ... ကောင်းပါတယ်ကွာ
အသက်တွေလည်း ကြီးကြပြီပဲ” ဟု ပြောရှာ၏။

မိုင်းသောင်းတိုက်ပွဲအပြီး လအတန်ကြာတွင်
ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့်အား စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်
ကြီးအဖြစ် အထက်မှ ပြောင်းပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့်သည် စာအလွန်တော်ပါ၏။
သင်တန်းတိုင်းတွင် ပထမရသည်။ သူသည် ဗိုလ်သင်တန်း
အပတ်စဉ် ၉ တွင်လည်း Best Cadet အကောင်းဆုံး
ဗိုလ်လောင်းဟု သိရ၏။ စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ် တက်ခဲ့စဉ်
ကလည်း နေမကောင်း၍ ဆေးရုံတစ်လခန့် တက်ခဲ့သည်

ကြားမှ တတိယရခဲ့သေးသည်ဆို၏။ ခလရ (၆၁) တပ်ရင်း
မှူးဘဝက တပ်ကောင်းအောင် ပြုပြင်ရန်အတွက် အုပ်ချုပ်မှု
ညွှန်ကြားလွှာကြီး တစ်စောင် ရေးသားဖြန့်ဝေခဲ့သည်။
အရာရှိအားလုံးကို တစ်စောင်စီပေးပြီး လိုက်နာလုပ်ဆောင်
စေခဲ့သည်။ စာအုပ်ကြီးမှာ အလွန်ကောင်းလှသဖြင့်
ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်တော့ အမှုအခင်းများလှသည့်
ခလရ (၆) အား အုပ်ချုပ်ရာတွင် ထိုစာအုပ်ကြီးကိုပင်
တိုးကားခဲ့ရ၏။ များမကြာသေးမီက ကျွန်တော့် သမက်
ကလေး တပ်ရင်းမှူးဖြစ်တော့ ထိုစာအုပ်ကြီးကို လက်ဆင့်
တမ်းပေးခဲ့၏။ သူလည်း ယခု ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်သွားပါပြီ။

“အဖေစာအုပ်ကြီးက တော်တော်အားကိုးရတယ်”
ဟု လူချင်းတွေ့သည့်အခါ သမက်ကလေးက ပြော
ခဲ့သည်။

ဤသို့သော ဘက်စုံထူးချွန်လှသည့် ဗိုလ်မှူးကြီး
အောင်မြင့်ကို မိုင်းသောင်းတိုက်ပွဲကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး
ဘာဝန်မကင်းဟု တပ်မ (၈၈) က Staffအချို့က တိုးတိုး
ဆိတ်တိတ် ပြောကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးမိသည်။

“မိုင်းယောင်းဗျူဟာ တာဝန်လွှဲတော့ ရန်သူ သတင်းကို ဗျူဟာမှူးအသစ် ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းကြည်ကို အသေအချာ ပြောမသွားဘူး။ သုံးသပ်ပြမသွားဘူး။ ဟိုက လူသစ်၊ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ရန်သူသတင်းပေါ်တဲ့နေရာ စွတ်ရွတ်လိုက်သွားလို့ မိုင်းယောင်းအတိုက်ခံရတယ်လို့ အထက်က သုံးသပ်တယ်” ဟု ပြောပြကြသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဂယနဏ မသိပါ။ သူတို့ ပြောတာဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ တရားဝင်ပြောတာ လည်း မဟုတ်ပါ။

မည်သို့ဆိုစေ မိုင်းယောင်းတပ်မှူးကြီးများထဲတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့်လည်း ပါဝင်သဖြင့် ကျွန်တော် သိသော ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့်အကြောင်းကို တစ်နှုန်း တစ်စ တင်ပြရပါသည်။ ပြောမည်ဆိုက နောက်ထပ် ငြော စရာများ အများကြီး ကျန်ပါသေးသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ခု ပဲ ဖြည့်စွက်ပြောပါမည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့်တာ လကွဏာနှစ်ကြောင်းသာ ပါသည့် လက်ပြတ်ပိုင်ရှင်ခင်ဗျား။

မြရတနာစာပေ

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာဒွိ(ချ်)

ထိုစဉ်က မိုင်းယောင်းဗျူဟာမှူးများထဲတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာဒွိ(ချ်)လည်း အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ၁၉၈၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၄ ရက် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကာလက ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာဒွိ(ချ်)သည် မိုင်းခတ်ဗျူဟာမှူး ဖြစ်၏။ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကိစ္စမှာ သူနှင့် မဆိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် ဗျူဟာမှူးသုံးယောက်အနက် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နေရာတွင် ငယ်ရွယ်သော ဗျူဟာမှူးများကို အစားထိုးလိုက်သဖြင့် ၁၉၈၀ ခုနှစ် နှစ်ကုန်၌ သူ့ကို ဗထူးတပ်နယ်ရှိ တပ်မတော်(ကြည်း) တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းသို့ ကျောင်းအုပ်ကြီးအဖြစ် အထက် တရွှေပြောင်းလိုက်သည်။ သူ့နေရာတွင် သူ့ထက်အသက် ငယ်သော ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေကြူးကို အစားထိုးခန့်အပ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် တပ်မတော်(ကြည်း) တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၊ ဗထူးတွင် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ သူနှင့် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရတော့၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာဒွိ(ချ်)သည် ဗိုလ်သင်တန်းအပတ်စဉ်

မြရတနာစာပေ

(၇) မှ ဖြစ်သည်။ သူတို့ အပတ်စဉ်မှာ လူများသည် ၁၀၀ ကျော် ၂၀၀ နီးပါးရှိသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ အတော်များများ ကျွန်တော့်တပ်မှူးကြီးများ ဖြစ်ဖူးကြသည်။ မိခင်တပ်ရင်း ခလရ (၁၉) ၌ ဗိုလ်မှူးကြီးဘသိန်းနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးစံလှဘော်၊ ခလရ (၆၁) ၌ ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်း ခလရ (၆၇) ၌ ဗိုလ်မှူးစိုးသန်းဌေးတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ရှားရှားပါးပါး ဒု-တပ်ရင်းမှူးဖြစ်မှ ကျွန်တော့်ထက် အသက် ၂၀ ကြီးသော ဗိုလ်မှူးကြီးစာခူးမာနှင့် ဆုံရပြန်သည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ ရာထူးကြီးကြီးကြေ၍ Lucky Seven ဟု အများက ခေါ်ကြကုန်၏။ သူတို့၏ Best Cadet မှာ ဗိုလ်ချုပ်လှဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်လှဦးကိုမူ ၁၉၇၆ ခုနှစ် မိုင်းရယ်တပ် ရောက်ကတည်းက ရမခတိုင်းမှူးအနေဖြင့် ကြုံဆုံရသည်။ ကျွန်တော် ဗထူးပြောင်းတော့ ရမခတိုင်း မှူးနှင့် ပြန်ဆုံပြန်သည်။ ကျွန်တော် ကျိုင်းတုံတွင် ဂျီတူး ဖြစ်တော့ ဗိုလ်ချုပ်လှဦးက ကစထမှူးဖြစ်၍ ကျိုင်းတုံသို့ ခဏခဏ ရောက်လာသဖြင့် ပြန်ကြုံရပြန်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် လှဦးသည်လည်း ၁၉၇၅ ခုနှစ်လောက်က တပ်မ (၈၈) တပ်မမှူး လုပ်သွားခဲ့သူပါပေ။

ယခု ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာဒို(ခါ)နှင့် ကျွန်တော် ဗထူးတွင် အတူနေရသည့်အခါ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောစရာတွေ ကျွန်တော့်မှာ အများကြီးရှိပါသည်။ သူသည် မြန်မာ့တပ်မတော်တွင် ရှားရှားပါးပါး ဂေါ်ရခါးလူမျိုး Colonel ဖြစ်၏။ ဂေါ်ရခါးတွေ ဗမာ့တပ်မတော်တွင် အများကြီးဝင်ရောက် အမှုထမ်းကြသော်လည်း Full Colonel မှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျန် အရာရှိများမှာ အမြင့်ဆုံး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးရာထူး သာ ရကြ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာဒို(ခါ)သည် ဂေါ်ရခါးဖြစ် သော်လည်း မြန်မာလို အလွန်ရည်လည်သူဖြစ်၏။ အိန္ဒိယ နိုင်ငံ ကလကတ္တားတက္ကသိုလ်တွင် IA အထိ နေခဲ့ဖူး သည်ဟု သိရသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ တော်သည်။ ရုံးကိစ္စများ အထူးကျွမ်းကျင်သည်။ တိတိကျကျ ဆောင်ရွက်တတ် သည်။ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေတတ်ထိုင်တတ်သည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပပ ဝတ်စားတတ်သည်။ လုပ်ငန်းနှင့် ဖတ်သက်၍ မာနရှိပြီး သဘောထားလည်း တင်းမာသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် စတွေ့ကတည်းက ကျွန်တော့်ကို အလုပ်တွေ ဖိခိုင်းသည်။ သင်လည်း သင်သည်။ သူ့ဉာဏ်

ရည်ဉာဏ်သွေးကို လိုက်မမိသည့် ကျွန်တော့်မှာ သူ့ခိုင်း
လိုက်တိုင်း သူ ကျေနပ်အောင် မလုပ်နိုင်။ ထို့ကြောင့်
အဆူအပူခံရသည်။ အကြိမ်းအမောင်းခံရသည်။ သူနှင့်
နေခဲ့သည့် ၁၀ လတာလောက်မှာ တစ်ခါမှ မျက်နှာကောင်း
မရခဲ့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘူ စိတ်တိုင်းမကျသည့်အခါ -

“အလကား အသုံးမကျတဲ့ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး
ခွေးရိုက်တဲ့တုတ်နဲ့ ရိုက်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဟု ကြိမ်းမောင်းတတ်သည်။ စာအုပ်တွေ ဘာ
တွေနှင့်လည်း အပေါက်ခံရဖူးသည်။

ထိုစဉ်က ဗထူးတပ်နယ်မှူးမှာ စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ်
ကျောင်းအုပ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းခင် ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူး
ကြီးထွန်းခင်သည် သူတပ်မမှူးဟောင်းလည်း ဖြစ်သည်။
သူတို့အတူနေခဲ့ကြစဉ်က သိပ်ပြီး အစေးမကပ်ကြဟု
ကြားဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်လား မသိပါ။ ကျွန်တော့်ကို
တပ်နယ်က မကြာခဏခေါ်ပြီး ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စများ ခိုင်း
သည်ကို သူ မကြိုက်ပါ။ ကျွန်တော် တပ်နယ်အစည်းအဝေး
သွားတက်နေစဉ် သူ ခေါ်၍မရှိလျှင် ပြန်လာပါက
အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ဆူတတ်သည်။

“မင်းက တပ်နယ်ကို တအားကြောက်နေတယ်။
ငါ့ကျတော့ မကြောက်ဘူး။ အူကြောင်ကြောင်ကောင်
တောနားမလည် တောင်နားမလည်။ အလကားကောင်”

ဟု မြည်တွန်တောက်တီးတတ်သည်။

တပ်မတော် (ကြည်း) တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းမှာ
ခြံမရှိဝင်းမရှိ ပြန့်ကျဲနေ၏။ သူက စည်းကမ်းကိုသိသည်။
တပ်က သူ့စည်းကမ်းကို မလိုက်နိုင်။ ထိုအခါ အစည်း
အဝေးများ၌ ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး နိဂုံးချုပ်တွင် အပြစ်တွေ
အကုန်လုံး တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးဖြစ်သူ ကျွန်တော်နှင့် နိဂုံး
ချုပ်တော့၏။

သူနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အတွက် မမေ့စရာ
ပြောစရာ နှစ်ခု သုံးခု ရှိပါသည်။ ပထမတစ်ခုက ဒီလိုပါ
ခင်ဗျား။

မိုးတွင်း နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ သောကြာနေ့ဖြစ်
သည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးဆင်းရုံးတက်လုပ်သည့်
အောင်ဆန်းခန်းမသွားရာ လမ်းဘေးဘယ်ညာ၌ မြက်များ
အနည်းငယ် ရှည်နေသည်။ ထိုနေ့က ရုံးဆင်း၍ သူ့ကို
စားလိုက်ပို့တော့ -

“ဟေ့ ... တပ်ရေးမှီခိုကြီး”

“ခင်ဗျာ”

“ဟိုမှာ မြက်တောရိုတယ် တွေ့လား။ အဲဒါကို မင်း ရှင်းထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း နောက် တစ်နေ့ စနေတွင် တပ်နယ်တစ်ခုလုံး All round fatigue ရှိ၍ ကျွန်တော့်လုပ်အားပေးများ၊ ဘတ်နယ်လမ်းမကြီးဘေး ဘယ်ညာသွားရှင်းလိုက်ရသဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီး ခိုင်းတာ မလုပ်လိုက်နိုင်ပါ။ တနင်္လာနေ့ ရုံးတက်တော့ ကျောင်း အုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို သူ့ရုံးခန်းထဲ ချက်ချင်းခေါ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါခိုင်းတာ ဘာလို့မလုပ် တာလဲ”

“တပ်နယ်လုပ်အားပေးသွားလိုက်ရလို့ပါခင်ဗျာ”

“ဘာကွ ... ဘာတပ်နယ်လဲ။ မင်းက တပ်နယ် က အကောင်တွေကို ငါ့ထက် ပိုကြောက်တယ်ပေါ့။ မင်းကို ဘယ်နှခါပြောရမလဲ။ ငါခိုင်းတာကို လုပ်လို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ။ ဟေ့ကောင် ... မင်း ... ဒီမြက်ခင်းကို

ကနေ့ညနေ အပြီးရှင်း။ ပြီးအောင်ရှင်း။ မရှင်းနိုင်ရင် ထွက်စာတင်တော့။ မင်းနဲ့ ဒီရာထူး မထိုက်တန်ဘူး။ နားလည်ရဲ့လား ... ခွေးမသား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် ဒေါသအမျက်ချောင်း ချောင်းထွက်ကာ ကျွန်တော့်ကို တစ်နာရီနီးပါး အမျိုးမျိုး ဆူပူကြိမ်းမောင်းပါတော့သည်။

“သောက်သုံးကို မကျဘူး။ ဘယ်လိုသင်သင် မတတ်ဘူး။ ကျွဲပါးစောင်းတီး။ အလကားကောင် ဘယ် တော့မှမကြီးပွားဘူး။ အရာရှိကောင်း ဘယ်တော့မှ ဖြစ် မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး”

စသည် စသည်ဖြင့် စုံနေပါသည်။ ကျွန်တော်က လည်း ကျွန်တော်ပါပေ။ အရိပ်အကင်း မပါသော ငထုံ အဖြစ်ပါ၏။ အရေးထဲမှာ မျက်နှာကလည်း ပျက်တတ် သေးသည်။ အဆူခံရတော့ မျက်နှာက ရှုံ့ပိန့်နေ၏။

“ကဲ ... ဟေ့ကောင် သွား။ ငါ ပြောတာ သွားလုပ်။ မပြီးရင် မင်း ပြုတ်ပြီသာမှတ်”

ကျွန်တော်သည် စိတ်ညစ်ညူးစွာဖြင့် ကျောင်း

www.burmeseclassic.com

အုပ်ကြီးရုံးခန်းမှ ထွက်လာသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဒုက္ခပါပဲဟု ညည်းညူပြီး ဆီမန်းမန်းသလို တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေမိ၏။ ကိုယ့်ရုံးခန်း ကိုယ်မပြန်နိုင်ပဲ ကျောင်းအရာခံဗိုလ်ရုံးခန်းကို ဝင်သွားမိသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဆူလွှတ်လိုက်သည်ကို အရာခံဗိုလ်ကြီးအား ပြောမိသည်။ ကျွန်တော်က အသက် ၃၀ သာသာ၊ ကျောင်းအရာခံဗိုလ်ကြီးက အသက် ၆၀ လောက်မို့ ကျွန်တော့်အဖေအရွယ်လောက် ဖြစ်၏။

သူသည် သူ့သားအရွယ် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး သနားသွားပုံရ၏။

“သိပ်စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီးရာ။ ကျွန်တော်ကူညီပဲပါမယ်။ ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုးလေးနည်းနည်းသာပေးပါ”

“ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

“ငါးဆယ်၊ တစ်ရာပေါ့”

“ရတယ် ... ရတယ် ... ပေးမယ် ... မယ်”

“အဲဒါဆိုရင် လိုင်းထဲက ကျွန်တော့်သားနဲ့

ယောက်နဲ့ ကလေးတွေကို သွားခေါ်လိုက်မယ်။ ၂၀၊ ၂၅ ယောက်လောက်တော့ ရမှာပါ။ သူတို့မြက်ခုတ်ခိုင်းလိုက်ရင် ညနေဆို ပြီးပါပြီ”

“လုပ်ဗျာ”

ကျောင်းအရာခံဗိုလ်ကြီးသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ် တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် အိမ်ထောင်သည်လိုင်းထဲဘက် ထွက်သွား၏။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ၁၄၊ ၁၅၊ ၁၆ နှစ်အရွယ် သူ ၂၀ ခန့်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ အားလုံး ဓားတိုယ်စီနှင့်ဖြစ်၏။ မနက် ၁၀ နာရီခန့်မှစ၍ ၂ ဧက၊ ၃ ဧကခန့်ရှိသော မြက်ခင်းကြီးကို လူငယ်များ အားတက် သရောခုတ်ကြရာ မြက်တောကြီးမှာ ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် လုံးဝရှင်းသွားပါတော့သည်။ သူတို့ကို မုန့်ဖိုးငွေ ၁၀၀ ဘျပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော့်မှာ “ဟင်း” ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးတစ်ဦး၏ အာဝေဏီကဒုက္ခကလည်း မသေးပါလားခင်ဗျာ။ ညနေရုံးဆင်းချိန်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးကို ကျွန်တော် သွားတွေ၍ သတင်းပို့လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

“မြက်တောကြီး ရှင်းပြီးပါပြီခင်ဗျ”

ကျောင်းအုပ်ကြီးက စာရေးနေရာမှ ကုန်း၍ မော့ကြည့်ပြီး -

“ကိုယ့်လူ ... နောက်ဆို ခိုင်းရင် ကောင်းကောင်းလုပ်။ ပြုတ်သွားမယ့် နားလည်လား”

ဟု သြဘာပေးကာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။

ထိုသို့ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် သိပ်အဆင်မပြေဖြစ်နေသည့်အချိန်တွင် ဖေးဖေးမမ * ဝိုင်းလုပ်မည့်သူများလည်း မရှိပါ။ ဒု-ကျောင်းအုပ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းစိန်တစ်ဦးသာ ကျွန်တော့်ဘက်က ရှိပါသည်။

“ကိုသောင်းစိန် ... ခင်ဗျားတို့က ဒီအကြောင်းကြောင့်အကောင်ကို ဘာဖြစ်လို့များ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးခန့်ထားတာလဲ။ ခင်ဗျားကောင်က ဂယောင်ဗျ”

“ဒီကောင်က ရိုးသားလို့ပါ”

“ခင်ဗျားကောင်က ရိုးတာမဟုတ်ဘူး။ ငကြောင်းအ”

အထက်ပါအတိုင်း ဂေါက်ကွင်းတွင် ပြောကြားခဲ့ကြသည့်ဟု ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့်အတူ ဂေါက်သီးကစား

နေသည့် ကျွန်တော်တို့အပတ်စဉ်မှ ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်စန်းက ပြောဖူးပါသည်။ သူက မော်တော်ယာဉ်မှူး ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က တပ်မတော် (ကြည်း) တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ အပါတ်စဉ်မှ တစ်ပတ်တည်း ဆင်းသူငယ်ချင်း ၅ ယောက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်စန်းက မော်တော်ယာဉ်မှူး၊ ဗိုလ်ကြီးလှမောင်က တပ်ထောက်ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်ကြီးစိုးလွင်က လေ့ကျင့်ရေးတပ်ရေး၊ ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်တင်က ဘုရင့်နောင်ခြေလျင်ဌာနခွဲနည်းပြ အသီးသီးဖြစ်ကြ၏။ နောက်ထပ် ပြောစရာတစ်ခုကတော့ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် သူ၏ Colonel ရာထူးကို အလွန်ဂုဏ်ယူ၏။ ကျောင်းရောက်ပြီး သုံးလေးလကြာ တစ်ရက်၌ ကျွန်တော့်ကို ဗထူးနှင့် ရွှေညောင်ကြားရှိ ဝင်ဖြစ်ကျေးရွာသို့ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။

“ပင်ဖြစ်မှာ ငါ ဗိုလ်သင်တန်းတက်တုန်းက နည်းပြ ဦးဆရာကြီး ရှိတယ်ကွ။ အဲဒါ သွားကန်တော့မလို့။ ခင်းလိုက်ခဲ့”

ဟု ပြောသည်။ နောက်နေ့တွင် ဗထူးမှ ပင်ဖြစ်သော ကားနှင့်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ လက်ဆောင်ပေးရန်အတွက် ဆန်ဆီ၊ ဆား၊ သကြား၊ နို့ဆီ၊ စောင်၊ ခြင်ထောင် ပစ္စည်းအတော်များများ ပါလာ၏။ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ ဆရာဝန်ဂေါ်ရခါးလူမျိုးဖြစ်သည်။ ဗထူးတပ်နယ်တစ်ဝိုက်တွင် တပ်ထွက် ဂေါ်ရခါးများ၊ အများအပြားနေထိုင် ကြ၏။ ထိုအရာခံဗိုလ်ကြီးလည်း တပ်ကထွက်ပြီး ပင်ဖြစ်မှာ နေသေးသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ မျက်စိ ကွယ်နေရှာသည်။ ၇၀ ကျော်၊ ၈၀ တွင်းဖြစ်၏။ ရွာရောက်၍ သူတို့ခြံလေးထဲ ဝင်သွားသည့်အခါ ဆရာ တပည့် ၂ ယောက် တွေ့ကြသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“အပတ်စဉ် (၇) က တန်ကာဒို့(ခါ)ပါ”

“ဟေ... ဟုတ်လား။ အခု မင်းက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဗထူးတိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းမှာ ကျောင်းအုပ်ကြီးပါ”

အရာခံဗိုလ် ဂေါ်ရခါးအဘိုးအိုကြီး မျက်နှာပေါ်တွင်

အပြုံးရောင်များ သန်းသွား၏။

“မင်း အခု ဘာလာလုပ်လဲ”

“ဆရာကြီးကို လာတွေ့ပြီး လာကန်တော့တာ”

“အေး... ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်။

မင်းက ကျောင်းအုပ်ကြီးဆိုတော့ Lt Colonel လား”

ကျောင်းအုပ်ကြီးဆိုတော့ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးရာထူးလားဟု မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်ကျောင်းအုပ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာဒို့(ခါ)က ပျာပျာသလဲဖြင့် -

“No, No, Full Colonel, Full Colonel”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်မှူးကြီး... ဗိုလ်မှူးကြီး”

ဟု ပြန်ပြောတော့၏။

မျက်မမြင် အငြိမ်းစားအရာခံဗိုလ်ကြီးသည် သူတပည့်ကြီးအား ဖက်လိုက်ပြီး ပန်းမှအပွင့်များကို စမ်းကြည့်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် ရာထူးတံဆိပ်များကို စမ်းမိသွားသည်။ အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

“အိုး... ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

ဟု ဆိုလေတော့သည်။

ထိုနေ့က ပင်ဖြစ်မှအပြန် တစ်လမ်းလုံး သူ့ရာထူးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူကြောင်း၊ သူ့ဆရာကြီးက ဂုဏ်ယူသည့်အတွက်လည်း ဝမ်းသာကြောင်း တဖန်ပြောလာသည်။ ဤသည်မှာ ရာထူးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ခံစားချက် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ခုလည်း ရှိပါသေးသည်။ တစ်ခွဲနှစ်သင်တန်း ပြင်ပလေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုကို သူ လိုက်စစ်သည် ဘုရားဖြူနောင်ဘိဝံသကို ဖြစ်၏။ သင်တန်းသားများနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ လယ်ကွင်းတစ်ကွင်းဘေးမှာ ဖြစ်သည်။ လယ်ကွင်းထဲ၌ ကောက်ရိုးများကို နွားမစားနိုင်ရန် တစ်ထိုး၍ လူတစ်ရပ်ကျော်အမြင့်၌ တင်ထားသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးက အောက်ပါအတိုင်း မေးသည်။

“ဟေ့ ... ဟိုကျောင်းသား အဲဒါ ဘာခေါ်လဲ”

ကောက်ရိုးများကို လက်ညှိုးထိုး၍မေးရာ အမေရသူ သင်တန်းသားက -

“ကုလားဖျင်းပါ ကျောင်းအုပ်ကြီး”

ဟု ဖြေတော့သည်။

“ဘာကွ ... ဘာပြောတယ်။ ကုလားဖျင်း ဟုတ်

သား။ ဟေ့ ... ကုလားမဖျင်းလို့ Colonel ဖြစ်နေတာကွ။ အဲဒါ ကုလားဖျင်းမဟုတ်ဘူး။ ကောက်ရိုးစင် ... ကောက်ရိုးစင်”

ဟု ကော်ရခါးလေနှင့် ပြောပါလေတော့သည်။ ထိုအခါ သင်တန်းတစ်ခုလုံး ရယ်စရာမပါဘဲ အုံးအုံးကျွတ်ကျွတ်နှင့် ရယ်မောကြကုန်၏။

ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးသော အမှားကြီးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကျူးလွန်လိုက်မိ၏။ ထိုအမှားမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

မိုးတွင်း နေ့တစ်နေ့တွင် သင်တန်းသားများ၏ သက်နက်တိုက် အဖောက်ခံရ၍ ပစ္စတိုသေနတ် ၄ လက်ပျောက်ဆုံးသွား၏။ တပ်နယ်က အမိန့်အရ ခုံရုံးဖွဲ့စစ်တော့၏။ သက်သေမှာ လူ ၂၀ကျော် ၂၅ ယောက် သောက်ဖြစ်၏။ ကျောင်းအုပ်ကြီးမှသည် သင်တန်းသားများအထိ အစစ်ခံကြရသည်။ ကျွန်တော့်အလှည့်ရောက်တာ ခုံရုံးက ကျွန်တော့်ကို ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့မှာ တာဝန်ပို့ဆုံးလဲ ဟု မေး၏။ ကျွန်တော်က ကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ တာဝန်အရှိဆုံးဖြစ်ပါသည်ဟု ဖြေလိုက်၏။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

www.burmeseclassic.com

ဟု ခုံရုံးက မေးပြန်သည်။ “သူ ရာထူးအကြီးဆုံးမို့ပါ။ ဒီလိုခြံရေးတွေကို သူ စစ်ဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ပုံမှန် မစစ်မိလို့ ဒီလိုဖြစ်တာပါ” ဖြေလိုက်မိသည်။ မလိမ္မာ ဗာလာနမိုက်ခဲ ကျွန်တော်၏အဖြေကို ခုံရုံးက တဝါးတဝါး တဟားဟား ရယ်မောကာ မှတ်တမ်းတင်လိုက်၏။ တာဝန် ရှိသူ ၁၂ ဦးတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးက နံပါတ်တစ်ဖြစ်သွားသည်။ သေနတ်ဖိုးများ ပေးလျော်လိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်ကစ၍ ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို စကားလုံးမပြောတော့ပါ။ ခေါ်လည်း ခေါ်မခိုင်းတော့ပါ။ **DQ တို့ G II** တို့နှင့်သာ အလုပ်လုပ်တော့သည်။

“ကိုယ့်လူ... ကျောင်းအုပ်ကြီးကတော့ မောင်ခင်ကို မကြည်တော့ဘူး။ သတိသာထားနေပေတော့”

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက ဝိုင်းသတိပေးကြသည်။ သူတို့သတိပေးမှ မဆုံးသေး။ ကျွန်တော် ချောက်ပေါက်တိုင်းတော့၏။ ရပခမှ ပေးပို့သည့်အရေးတကြီး ရုံးတစ်စောင် ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီ သုံးရက်နောက်ကျပြီး ရောက်သွားသည်။ ပြန်တင်ပြတော့ သုံးရက် နောက်ကျသွားပြန်သည်။ ရပခက နောက်ကျခြင်းအကြောင်း

ထုချေလွှာတောင်းသည်။ ရုံးကိစ္စ၊ အလွန် **Serious** ဖြစ်သည့် ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဆွေ့ဆွေ့ခန့်သွားသည်။

“ကိုသောင်းစိန် ဒီကောင်ကို အရေးယူတော့ဗျာ။ ကျုပ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

ကျွန်တော့်ကို ခုံရုံးဖွဲ့၍ စစ်တော့၏။ ခုံရုံးဥက္ကဋ္ဌက နည်းပြချုပ်ဟု ထင်ပါသည်။ ခုံရုံးစစ်နေဆဲ တပ်ခွဲမှူး ခိုင်မှူး **Promotion** ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှ အားလုံး လေးယောက်၊ သူငယ်ချင်း ဗိုလ်ကြီးလှမောင် အပါအဝင် သုံးယောက်က အမိန့်ထွက်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း အသီးသီး ပြောင်းသွားကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အမှုရှိသည်ဆိုပြီး မပြောင်းရပါ။ ၂ လကြာသွားပါသည်။ အမှုစစ်ပြီး၍ **Case File** ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီ တင်သော်လည်း မကြည့်ပါ။ လက်မှတ်မထိုးပါ။ ဒီအတိုင်းထားပါသည်။ ကျွန်တော် မကြိုတတ်မစည်တတ် ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံးတော့ အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ရက်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးအိမ်ကို နီးသည်ပါ ခေါ်ပြီး ကန်တော့စရာပစ္စည်းအစုံအလင်နှင့် သင်မယားနှစ်ယောက် ထိုင်ကန်တော့ကြသည်။ လင်ဗန်း

ထဲ၌ ယိုးဒယားဖယောင်းတိုင်များ၊ ကုလားအမွှေးတိုင်များ၊
GQ စပိုရုပ်လက်ရှည်တစ်ထည်၊ အမွှေးခဲ ဆပ်ပြာနှင့်
မုန့်တစ်ပုံး စသည်တို့ ပါဝင်ပါသည်။

“ကျောင်းအုပ်ကြီးခင်ဗျာ ဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ဝါကျွတ်အထွတ်
အမြတ်နေ့ပါ။ ဒီနေ့မှာ ကိုယ့်အကြီးအကဲလူကြီးမိဘ ဆရာ
သမားတွေကို ကန်တော့ရတဲ့ ဗမာ့ထုံးတမ်းစဉ်လာ ရှိပေ
တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အကြီးအကဲ ကျောင်းအုပ်
ကြီးကို လာကန်တော့တာပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မှာခဲ့
တာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ကျုံ့ကျုံ့
ကလေးထိုင်ကာ သူ့အား ကန်တော့နေသည်ကို ဝီစတီ
သောက်နေရာမှ မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်၏။

“တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ... မင်း မနက်ဖြန်သွား
တော့”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်ခင်ဗျာ။

နောက်နေ့တွင် ဒု-ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့်တွေ့၍
အပြစ်ဖော်ပြ သတိပေးဆုံးမ မှတ်တမ်းတွင် အပြစ်နိ

ကြောင်း ဝန်ခံလက်မှတ်ရေးထိုးကာ ကျွန်တော် ဗထူး
တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းမှ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့နိုင်ခဲ့ပါ
သည်ခင်ဗျား။

ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ရေစက်မကုန်ပါ။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်
ကျွန်တော် မေဂျာအဆင့်ဖြင့် ဗထူးတိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း
တွင် တပ်ရင်းမှူးသင်တန်း သွားတက်ရ၏။ ကျောင်းတွင်
ကျောင်းအုပ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာဒွီ(ချ်)နှင့် ဒု-ကျောင်း
အုပ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းစိန်တို့ ၂ ဦးလုံး ရှိနေပါ
သေးသည်။ သင်တန်းက လေးငါးခြောက်လ ကြာသည်။
သူများတွေ ကျောင်းအုပ်ကြီးအိမ် သွားခဲ့သော်လည်း
ကျွန်တော် မသွားခဲ့ပါ။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်မှူး
ကြီးတန်ကာဒွီ(ချ်)က ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းစိန်အား အောက်
ပါအတိုင်း ပြောသည် ဆို၏။

“ဒီကောင် သင်တန်းလာတက်တာ လေးငါး
ခြောက်လ။ ကျုပ်အိမ်ကို တစ်ခါမှ လာမသွားဘူး”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ နောင်အခါတွင် ဤစကားကို
ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းစိန် ပြန်ပြော၍ သိရပါသည်။ ကိုယ်
မသိတတ် မိုက်မဲမှုအတွက် နောင်တတရား ရမိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်တော် အရာရှိကြီး ဖြစ်လာတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာခွီ(ခို)၏ သင်ကြားပြသမှုကြောင့် ရုံးကိစ္စ တော်တော်များများကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဤသည်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာခွီ(ခို)၏ ကျေးဇူးပါပေ။ ပြောမည်ဆိုက ပြောစရာများ ကျန်ပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် စာရှည်သွားပြီဖြစ်၍ ဤမျှနှင့်တော်သင့်ပြီ ထင်ပါသည်။

ဤသည်မှာ မိုင်းယောင်းတပ်မှူးဟောင်းကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာခွီ(ခို)နှင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းပါခင်ဗျား။

မြောရန်ကျန်သူတစ်ဦးအကြောင်း

မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကြီးဖြစ်စဉ်က ထိုဒေသတွင် ကျွန်တော့် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း မရှိသလောက် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးသွားသူများတွင် ရှားရှားပါးပါး ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်ရဲဘက် တစ်ဦးပါဝင်သွား၏။

သူကား ကော်ဘိုးကြားစခန်းရှိ ချင်း (၃) စခန်းထိုင်

တပ်ခွဲ၏ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးလှထွန်းအောင်ပါခင်ဗျား။ သူသည် အသားဖြူဖြူ ရုပ်ချောချော၊ မေးတွင် မင်းသားကြီးဝင်းဦးကဲ့သို့ မွဲနက်ကလေးတစ်လုံး ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော့်ဇနီးက စံပယ်တင်ဟု ခေါ်လေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ ခေါ်သည်ကိုလည်း သူက ကျေနပ်ပါသည်။

၁၉၈၀ ခုနှစ် ဇူလိုင် ၄ ရက် မိုင်းယောင်းကို ဗကပများ ဝင်တိုက်တော့ သူ၏ ကော်ဘိုးကြားစခန်းကို လည်း ဗကပတို့က အင်အား ၅၀၀ ခန့်နှင့် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်တိုက်သည်။ ချင်း (၃) တပ်ရင်းဌာန ချုပ်ကြီး အတိုက်ခံနေရချိန်တွင် လောလောဆယ် စစ်ကူပေးနိုင်သည်မှာ ကော်ဘိုးကြားစခန်းသာရှိသည်ကို ဗကပများ သိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကော်ဘိုးကြားကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဝိုင်းတိုက်ကြ၏။ ကော်ဘိုးကြားကား မိုင်းယောင်း၏ အရှေ့မြောက်ဘက် တောင်များပေါ်၌ ရှိသည်။ မိုင်းယောင်းနှင့် တစ်နာရီကျော် နှစ်နာရီနီးပါးတော့ သွားရသည့်ခရီး အကွာအခြားမှာရှိသည်။

စခန်းကို ရန်သူတွေ ဝိုင်းတိုက်တော့ ဗိုလ်ကြီး

လှထွန်းအောင်သည် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခုခံတိုက်ခိုက်သည်။ သူသည် အရှေ့တောင်တိုင်းမှ ပြောင်းသွားသူဖြစ်၏။ အရှေ့တောင်တိုင်း၌ ရှိစဉ်က KNU, NMSP, PDP စသော သုံးပါးတီများနှင့် သူ ပွဲပေါင်းများစွာ နှဲခဲ့ဖူးသည်။ စစ်မြေပြင်တွင် စွမ်းရည်ရှိသူဖြစ်သည်။ ယခု မိုင်းယောင်းဒေသတွင်လည်း သူသည် ဗကပများနှင့် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံရှိပြီး လုပ်ရဲကိုင်ရဲသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရန်သူဆယ်ဆကို သူ့ရှိသည့် လူအင်အားဖြင့် အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ နာရီအတော်ကြာ ခံနိုင်ခဲ့၏။

ရန်သူက RPG လောင်ချာများ၊ ၅၇ မီလီမီတာ နောက်ပွင့်ရိုင်းဖယ်များ၊ ၆၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းများဖြင့် လက်နက်ကြီးများ မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ရာ စစ်သည်အများအပြား ဒဏ်ရာရကုန်ကြ၏။ တိုက်ပွဲချိန် နှစ်နာရီကျော် သုံးနာရီခန့်အကြာတွင် ရန်သူ၏ ပစ်အားနှင့် ကျားထိုးမှုဒဏ် မခံနိုင်တော့၍ စခန်းကို စွန့်ခွာပြီး ဒဏ်ရာရသူများကို သယ်ဆောင်ကာ အဖွဲ့ခွဲဆုတ်ခွာကြရတော့၏။ ပိုလ်ကြီးလှထွန်းအောင်က -

“မင်းတို့ သွားနှင့်ကြ။ ငါ နောက်ဆုံးအဖွဲ့နဲ့

လိုက်ခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ တပ်စုမှူးများကို ဦးစွာစေလွှတ်ခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ ရန်သူအတင်းတိုင်းလာမှ နောက်ဆုံးအဖွဲ့နှင့်အတူ သူ ဆုတ်ခွာခဲ့သည်။ ရန်သူမှ ထပ်ကြပ်လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရာ နောက်ဆုံးမှနေ၍ ဟန့်စစ်ဆင်ရင်း သူ ဒဏ်ရာရသွားသည်ဟု ဆို၏။ ရန်သူအင်အားမှာ မိမိတို့ထက် အဆမတန် များပြားကာ တောကျွမ်းသူများဖြစ်၍ မိမိခွာစစ်ဆင်သည့်အဖွဲ့မှာ သေသူသေ ဒဏ်ရာရသူရနှင့် လူစုများကွဲကုန်ကြတော့၏။ နောက်ဆုံးမှ ကျန်ခဲ့သော ပိုလ်ကြီးလှထွန်းအောင်လည်း လူကွဲသွားတော့သည်။ မည်သည့်နေရာတွင် ကျန်ခဲ့မှန်း မည်သူမှ မသိကြတော့ဘဲ ရန်သူကလည်း မိမိတို့ ဆုတ်ခွာသွားသည် လမ်းကြောင်းများဘက်သို့ ၆၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းများ အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်၍ ပစ်ရင်းရှင်းလျက်ရှိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဇူလိုင် ၆ ရက်နေ့ မိမိတပ်ရင်းဌာနချုပ်ချင်း (၃) ကို မိမိတို့တပ်များမှ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ပြီးချိန်တွင် ကော်ဘိုးကြားစခန်းမှ ဆုတ်ခွာလာသူများ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ လူအင်အား ၅၇ ယောက် ရှိသည့်အနက်

www.burmeseclassic.com

တစ်ဝက်ကျော်သာ ပြန်ရောက်လာ၏။ ကျန်လူ ၂၀ ကျော် လောက်မှာ ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတပ်များမှ ကော်ဘိုးကြားစခန်းကို ချီတက်ရှင်းလင်း၍ ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ရသည်။ စခန်းပတ်ဝန်းကျင် ရှင်းလင်းပြီး မိမိ တပ်မှ ကျဆုံးဒဏ်ရာရသူများကို ရှာဖွေရသည်။

ထိုအခါမှ ဗိုလ်ကြီးလှထွန်းအောင်ကို စခန်းနှင့် ၂ မိုင်ကျော် ၃ မိုင်ခန့်ဝေးသော တောင်ကြားလျှိုတစ်ခု ရှိ ငှက်ပျောတောထဲတွင် ရန်သူ၏ သေနတ်ဒဏ်ရာများဖြင့် တစ်ဦးတည်း ကြေကွဲဖွယ်ရာ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရ သည်ဆို၏။ သူ၏ပတ်ထားသော စီကိုနာရီမှာ သွားနေဆဲ။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း နွေးနေဆဲမို့ သေဆုံးသွားသည်မှာ သိပ်မကြာသေးဟု ယူဆရပါသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်တော် မိုင်းသောင်း ဒေသရောက်မှ သူနှင့်ရင်းနှီးသော ချင်း (၃) မှ စစ်သည် များ ပြောပြ၍ သိရခြင်းပါခင်ဗျာ။

သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင်လည်း ပြောစရာလေး များ ရှိပါသည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ် နွေဦးလောက်က ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ခလရ (၆၁) ကျောက်တစ်လုံး တပ်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်။ ရှေ့တန်းမှ ပြန်ပြီး တပ်တွင် ပြန်နားနေစဉ်ကာလဖြစ်၏။

တစ်ရက်တွင် ရုံးမှ အိမ်သို့အပြန် ရိပ်သာအရာရှိ လူပျိုဆောင်၌ စစ်တုရင်ထိုးရန်အသွား အသားဖြူဖြူ ခပ်ချောချော ဗိုလ်အဆင့် အရာရှိငယ်တစ်ဦးကို တစ် ယောက်တည်း စစ်တုရင်ခုံတွင် ထိုင်နေသည်အား တွေ့ရ၏။ ထိုစဉ်က သူလည်း ဗိုလ်အဆင့်၊ ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ် အဆင့် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် လုံးဝမသိကျွမ်းပါ။ စစ်တုရင်ခုံတင်ထားသည့် စားပွဲဝိုင်းသို့ ကျွန်တော်က ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်အခါ သူက စတင်ပြုံးပြပြီး -

“စစ်တုရင်ထိုးမယ်လား သူငယ်ချင်း”

ဟု စပြောတော့သည်။

“ရတယ်လေ ထိုးကြည့်ကြတာပေါ့”

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာတစ်ခု ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စစ်တပ်ထဲ စဝင်တော့ ပေါင် ၉၀ သာသာသာ ရှိပါသည်။ ဝီဘီ လူသေးသေးကွေးကွေး

လေ။ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ငယ်ပုံအတော်ပေါက်၏။ ယခု ဖာပွန်က ကျောက်တစ်လုံးပြောင်းလာတော့လည်း လူက ပေါင် ၁၀၀ ခန့်သာရှိပါသေးသည်။ သေးသေးကွေးကွေး လေးပါပဲ။ ထို့ကြောင့် စတွေ့ကြသူတိုင်းက အသက် အတော်ငယ်သေးသည်ဟု ထင်ပြီး မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပြောကြသည်။ အထူးသဖြင့် DSA ၉၊ ၁၀၊ ၁၁ တို့က အများဆုံးဖြစ်၏။ ၁၂၊ ၁၃ တို့လည်း ပါပါသည်။

ယခုလည်း ဒီအရာရှိက ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်း ဟု ဆီးခေါ်သည်။ သူ ဘယ်အပတ်စဉ်ကမှန်း မသိပါ။ နာမည်တောင် မသိသေးပါ။ ကျွန်တော်တို့တပ်က အရာရှိ ဆောင်မှာ ၈ ခန်းတွဲ၊ နှစ်ယောက်တစ်ခန်း နေကြရပါသည်။ တပ်က လူပျိုအရာရှိအားလုံးမှာ ရှေ့တန်းသို့ ရောက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်မှ မရှိကြ။ လောလောဆယ် (၁၀၀) ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့မှ တပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် တပ်စုမှူး ၃ ဦး နေနေကြသည်။ (၁၀၀) ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကြီးတစ်ခုလုံး ကျွန်တော်တို့ ကျောက်တစ်လုံးတပ်မှာနေသည်။ တပ်ပြန်ဝင် ချိန်တွင် သူတို့အားလုံး ကျောက်တစ်လုံးမှာ နားရသည်။ ယခု ဤအရာရှိသည် (၁၀၀) ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့မှ တပ်စုမှူး

မြရတနာစာပေ

တစ်ဦးဖြစ်မည် ထင်၏။

သူနှင့်ကျွန်တော် စကားမပြောဘဲ စစ်တုရင် စထိုးကြသည်။ ကျွန်တော်က စစ်တုရင်သရဲ၊ မြို့နယ် အဆင့်တွင် ဆုရထားသူ၊ ခပ်ကြားကြားပြောရပါက မြို့နယ် ချန်ပီယံပေါ့ခင်ဗျာ။ နှစ်ပွဲ၊ သုံးပွဲထိုးပြီးသောအခါ ပွဲစဉ် အားလုံး သူ မရှုမလှ အရေးနိမ့်သွားတော့၏။

“ဟာ ... သူငယ်ချင်းက စစ်တုရင် တော် တော်ကောင်းတာပဲ။ ကိုယ် တစ်ပွဲမှ မနိုင်ဘူး”

ဟု သူက ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောတော့သည်။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“သက်ဦးပါ”

“အရင်က မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“ရောက်ကတည်းက ရှေ့တန်းလိုက်သွားရတာ။ အခုမှ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် မတွေ့တာ”

“ဪ ... နေပါဦး သူငယ်ချင်းက ဘယ် အပတ်စဉ်ကလဲဟင်”

“OTS (၃၆) ကပါ”

“ဟာ ... စီနီယာကြီးပဲ။ ဆောရီး ... နေဦး”

မြရတနာစာပေ

တော်ကြီးရယ်... ဆောရီး... ဆောရီး။ ကျွန်တော်က ဂျူနီယာကလေးထင်လို့”

“ခင်ဗျားကရာ”

“DSA (၁၃) ကပါ”

“နာမည်”

“လှထွန်းအောင်။ ခလရ (၂၄) က ကွန်မန်ဒို တပ်စုမှူးပါ”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ စောစောက ဂျူနီယာကလေးထင်လို့ ကိုယ်တွေ့၊ သူငယ် ချင်းတွေ ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဒါမျိုးဖြစ်နေကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ DSA က မသိတဲ့လူတွေက (၁၁)၊ (၁၂) ထိ ကျွန်တော့်ကို မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပြောကြတယ်။ (၉) (၁၀) ကတော့ ရိုးနေပါပြီ”

“ဪ”

“ကဲ... ကိုလှထွန်းအောင်ရေ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြပြီ။ ရှေ့တန်းမှာ တွေ့

ကြသေးတာပေါ့”

သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ဤသို့ရင်းနှီးခင်မင်ပြီး သည့်နောက် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ မကြာခဏ လာလည်ရင်း ဇနီးသည်နှင့်ပါ ရင်းနှီးသွားတော့၏။ သူ၏မေးမှ စံပယ် တင်မဲ့ကလေးကြောင့် သူ့ကို ဇနီးသည်က “စပယ်တင် စပယ်တင်” ဟု ခေါ်၏။ သူသည် စစ်ကိုင်းသားဖြစ်၏။ သူ့ဇာတိကိုသိသွားသောအခါ ကျွန်တော်က ရေဦးသားမို့ အညာသားချင်း သီတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဖက်တွေ့တော့၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အထူးခင်မင် သွားကြပါတော့သည်။ ကျွန် တော့်အိမ်သည် သူ့စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်သွားတော့၏။

(၁၀၁) ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကြီးတွင် ၁ နှစ်၊ ၂ နှစ်နေပြီး သူ့တပ်သို့ ပြန်ရောက်သွားတော့၏။ သူ့တပ် ခလရ (၂၄) သည် သထုံမှ ဘားအံသို့အထွက် ဒူးရင်းဆိပ် မှာ ရှိသည်။ တပ်သို့ ပြန်သွားပြီးနောက် တပ်ခွဲမှူးတာဝန် ဖြင့် သံဖြူဇရပ်နှင့် ရေးဒေသသို့ သူ ပြန်ရောက်လာသည်။ သံဖြူဇရပ်အရှေ့ခြမ်းမှ ထကြွသောင်းကျန်းနေသော သုံး ပါတီများနှင့် သူ့တပ်ခွဲ အထိအတွေ့များသည်။ အလောင်း၊ လက်နက်များ ရန်သူထံမှ မကြာခဏရ၍ အထက်တပ်

မှူးကြီးများက သူ့ကိုသဘောကျကြသည်။ ရှေ့တန်းတွင် သူနှင့် ကျွန်တော် မကြာခဏလည်း တွေ့ကြပြီး စကားတွေ ပြောဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား စတွေ့ကြသည်ကို ပြန် ပြောရင်း ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ထားဝယ်ဘက် ရောက်သွားပြီးနောက် သူနှင့် လုံးဝမတွေ့တော့ပါ။ ၁၉၇၆ ခုနှစ် ကျွန်တော် အရှေ့ မြောက်ကို ပြောင်းတော့ ခလရ (၂၄) မှာ သူရှိသေးသလား မရှိတော့ဘူး လားဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မသိတော့ပါ။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အကြောင်းနှင့် ကိုယ်ပဲလေ။

ဤသို့ဖြင့် သူနှင့် ကျွန်တော် ကွဲကွာခဲ့ပါသည် ခင်ဗျား။

ယခု မိုင်းယောင်းဒေသရောက်တော့ သူ့သတင်း ကြားရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူ ကွဲကွာခဲ့တာ ၁၀ နှစ် နီးပါးရှိပြီ။ သူ့သတင်းစကားကြားရတော့ သူ မရှိတော့။ သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံး သူများထဲ၌ သူတစ်ဦးသာ အရာရှိဖြစ်၏။ ကျန်လူများမှာ အခြားအဆင့်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူ့အတွက် စိတ် မကောင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ ဂုဏ်လည်း ယူမိသည်။ သူ

မိန်းမရတော့ DSGH က Nursing Officer အမျိုးသမီး ကလေးနှင့် ရသည်။ ငယ်ရည်းစားဟု ဆို၏။ ဖြူဖြူ၊ အရပ်ပြတ်ပြတ်၊ ခပ်သေးသေး ဖြစ်သည်။ သူ့လောက် မချောပါ။ စစ်ဆေးရုံတွင် ကျွန်တော် တစ်ခါမြင်ဖူးပါသည်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအတွက် အားမလို အားမရ ဖြစ်မိ၏။ ဖူးစာပဲလေဟု ပြန်ဖြေရပါသည်။

ကြားတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးခဲ့တာ အနှစ် ၃၀ ကျော်ပါပြီ။ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ တွင် ကျဆုံးသွားသူများအနက် ရှားရှားပါးပါး အရာရှိ တစ်ဦးသာ ပါသွားသည်။ ထိုသူမှာ ကျွန်တော်၏ အရင်းနီး ဆုံးမိတ်ဆွေ ဗိုလ်ကြီးလှထွန်းအောင် ဖြစ်နေ၏။ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးဖြင့် နေတတ်သော သူ့ကို သတိရနေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကြီးတွင် ရန်သူကို သေသည်အထိ ခုခံတိုက်ခိုက်သွားသော တစ်နယ်ထဲသား သူ့အတွက် ကျွန်တော် အမြဲဂုဏ်ယူနေကြောင်းပါခင်ဗျား။

နိဂုံးချုပ်ဖော်ပြချက်

ဤတွင် မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲကြီး ပြီးသွားပါပြီ။

ဤတိုက်ပွဲကား ရှားရှားပါးပါး မြို့ကျသွားသော တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ရုံးမှ ကစထမူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သူရထွန်းရီကိုယ်တိုင် ကျိုင်းတုံသို့ လိုက်လာ၍ ကွပ်ကဲသည်။ ရပခတိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်လှဦးလည်း ရောက်လာသည်။ တပ်မမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးဘုန်းရွှေဖြစ်သည်။ တပ်မမှူးက တိုက်ပွဲဖြစ်သည် နေ့မှာပင် ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး မြင့်အောင်ကို လေကြောင်းမှ ကင်းထောက်ခိုင်းသည်။ ရန်သူအင်အားအေး နှားကြောင်း သိရသည်။ သို့ရာတွင် မိုင်းယောင်းကို မုနသုလက်ထဲ ကြာကြာထား၍ မပြန်တိုက်မှ ရမည်။ အနီးဆုံးတပ်မှာ မိုင်းဖြတ်တွင်ရှိ၍ မိုင်းဖြတ်ရှိ သနက (၁) စစ်ကြောင်း (၁) နှင့် ၂ ခွဲကို အမြန်စေလွှတ်ရသည်။ မိုင် ၅၀ ကျော်ဝေး၍ ၂ ရက်ကြာ မိုင်းယောင်းရောက်သည်။ မိုင်းယုအနီး ရောက်နေသည့် ဗျူဟာမှူးနှင့် တပ်ပေါင်းစုကိုလည်း မိုင်းယောင်းကို ပြန်တိုက်ခိုင်းသည်။ မိုင်းယောင်း၊ မိုင်းယု မိုင် ၂၀ ခန့်သာ ဝေးသော်လည်း ရန်သူ၏ ဟန့်စစ်ဆင်မှုကြောင့် ၂ ရက်ခန့် သွားလိုက်ရသည်။ ဇူလိုင် ၆ ရက် နေ့ မိမိတပ်ရင်း ၂ ရင်းခန့် အင်အားဖြင့်တိုက်မှ မိုင်းယောင်းပြန်ရသည်။

မိုင်းယောင်းပြန်ရပြီး အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်း ကွပ်ကဲရန်အတွက် ဒု-တပ်မမှူးကိုယ်တိုင် တည်ဆောက် ရေးလုပ်ငန်းများ၊ ရှင်းလင်းရေးကိစ္စများ၊ ပြန်လည်နေရာ ချထားရေးကိစ္စများ လာလုပ်သည်။ တပ်မမှူးလည်း လိုက်ပါလာသည်။ ဒု-တပ်မမှူးက မိုင်းယောင်းတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ တပ်တွေ မိုင်းယောင်းနား ဝန်းရံနေစဉ် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသော ရန်သူများက အင်အား ၈၀၀ ခန့်ဖြင့် မိုင်းယုဒေသ ကော်ဟိုလွယ်ကို ဝင်တိုက်ပြန်၏။ ကော်ဟိုလွယ်တွင် တပ်ရင်းမှူးနှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲသာရှိသည်။ ဤသည်ကို ရန်သူက အင်အား ၁၀ ဆဖြင့် ဝင်တိုက် ပြန်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒီတစ်ချိန်တွင်တော့ ရန်သူအင်အား မရတော့ပါ။ မိုးထဲလေထဲဖြစ်သော်လည်း မြန်မာ့တပ်မတော်(လေ)မှ PC ၆၊ ၇ လေယာဉ်များက အဆက်မပြတ် ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ စစ်ကူစစ်ကြောင်းများကလည်း အမြန် သွားရောက် ပူးပေါင်းခဲ့သည်။ နေ့တစ်ဝက်လောက်နှင့် တိုက်ပွဲပြီးသွားသည်။ ဒီတစ်ပွဲတွင် ရန်သူ အလွန်အထိနာ သွားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မိုင်းယောင်းကို လာမထိရဲတော့။ ပြန်အစပ်တွင်သာနေပြီး ညာသံပေးလျက် ရှိကြ၏။

ဤကိစ္စများကို အပြတ်ရှင်းနိုင်ရန် တပ်မ (၈၈) က ဝမ်ကျင်းဆန်တောက်ကို ၁၉၈၃ ခုနှစ်၌ တိုက်သိမ်းခဲ့၏။ ဝမ်ကျင်းဆန်တောက်သည် နမ့်မလွေချောင်း အရှေ့ဘက်မှာရှိသည်။ ဝမ်ဆော၊ ဝမ်ဖိုင်၊ မိုင်းမိုင်းလားတို့နှင့် အလွန်နီး၏။ ရန်သူသည် ဝမ်ကျင်းဆန်တောက်တွင် တက်ထိုင်ရင်း မြောက်ဘက်မှ မိုင်းယန်းကိုလည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက်မှ ကျိုင်းတုံကိုလည်းကောင်း၊ တောင်ဘက်မှ မိုင်းယောင်းကိုလည်းကောင်း လာရောက်နှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက်လေ့ ရှိပါသည်။ မိုင်းယောင်းတိုက်ခိုက်စဉ်ကလည်း မြောက်ဘက်က ဆင်းလာသော ဗကပတပ်များသည် ဝမ်ကျင်းဆန်တောက်ကို နင်းခုံပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။ ၁၉၈၃ ခုနှစ် ဝမ်ကျင်းဆန်တောက်ကို တိုက်သိမ်းလိုက်တော့ ဗကပများ အနေအစား ကျုံ့သွားကြသည်။ ကျိုင်းတုံပြန်အတွင်းမှ ဗကပပြောက်ကျားများ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် ပြတ်သွား၏။ အားလုံးလက်နက်ချကြ၏။ ဤသည်မှာ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲအပြီး **Higher Formation** မှ မဟာဗျူဟာအရ တွေးခေါ်ဆောင်ရွက်ချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ စောစောကသာ ဤကဲ့သို့ ဝမ်ကျင်းဆန်တောက်ဒေသကို တိုက်သိမ်းထား

နိုင်ပါလျှင် ဤသို့ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒါက ကျွန်တော့် ထင်မြင်ယူဆချက်ပါ။

ဗကပတိုက်ဘက်ကလည်း မင်းရန်အောင်ထိုးစစ်ကို ရိုက်ချိုးပစ်ရမည်ဟု ကြွေးကြော်ထားသည်။ မော်ဖဒေသ ကျဆုံးသွားခဲ့၍ ရှုံးနိမ့်မှုအား လက်စားချေရန် ကြံစည်ခဲ့သည်။ တပ်မနှစ်ခု ဖွဲ့ခဲ့သည်။ ၎င်းတို့၏ ဗဟိုစစ်ကော်မရှင်မှ အထက်မြက်ဆုံး ရဲဒင် (ခေါ်) ဇီကျင့် (ခေါ်) ထွန်းလွင်အား တပ်မ (၆၈) တပ်မမှူးခန့်သည်။ ဖုံကြားရှင်က စစ်အကြံပေးအရာရှိ၊ လက်စားချေတိုက်ပွဲအနေဖြင့် တပ်မ (၆၈) မှ လူ ၁၀၀၀ လောက်သည် ၁၉၈၀ ခုနှစ် ဧပြီလတွင် ကျိုင်းတုံမြောက်ဘက်က မိုင်းယန်းကို ဝင်တိုက်သည်။ တစ်ရက်တည်းနှင့် အကျအဆုံးများစွာဖြင့် ဆုတ်ခွာပြေးရ၏။ ဤသည်ကို မကျေနပ်သောကြောင့် ထွန်းလွင်နှင့် ဖုံကြားရှင်ကိုပင် ပြန်တာဝန်ပေးပြီး တပ်မ (၆၈) ကို တပ်မဟာ ၄ ခုဖြင့် စုဖွဲ့၍ ကျိုင်းတုံအရှေ့ဘက်က မိုင်းယောင်းကို ဝင်တိုက်ပြန်သည်။ ယခုတိုက်ပွဲ၌ ရန်သူတို့ အသာစီးရသွားသည်။ မိုင်းယောင်းရအောင် မိမိတို့ဘက်က ၂ ရက်ခန့် ပြန်တိုက်ယူရသည်။ ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်း

www.burmeseclassic.com

များကို လပေါင်းများစွာ လုပ်ယူရသည်။ ၁၉၈၂ ခုနှစ် မိုင်းယောင်းကို ကျွန်တော်ရောက်တော့ ချင်း (၃) တပ်ရင်း ဌာနချုပ် တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ရန်သူ ဝင်မတိုက်နိုင်စေရန် မိုင်းယောင်းတွင် အရန်တပ်များ လုံလုံလောက်လောက် ချထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကော် (၈၁၅) နှင့် စေ့စပ်ပြီး လက်နက်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး လဲလှယ် သည့်ကာလတိုင်အောင် ၁၀ နှစ်အတွင်း ဗကပများ မိုင်းယောင်းကို လက်ရှောင်သွားခဲ့ကြပါသည်။

နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် တင်ပြရပါက မိုင်းယောင်း တိုက်ပွဲသည် မြန်မာ့တပ်မတော်၏ စွန့်လွှတ်စွန့်စားသော စိတ်ဓာတ်များကိုဖော်ပြသည့် တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်၏။ ထို့အပြင် အခိုင်အမာခံစစ်၌ မိမိတို့တပ်မတော်၏ လိုအပ်ချက် အားနည်းချက်များ ရှိနေသည်ကို ပြုပြင်ရန် အချိန်မီညွှန်ပြ လိုက်သည့် တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်တင်ပြ အစီအရင်ခံပါသည် ခင်ဗျား။

မိုးငြိမ်းကိုးကားသည့်စာအုပ်များ

- ၁။ တပ်မတော်သမိုင်း ဆဋ္ဌမတွဲ။ စစ်သမိုင်းပြတိုက်နှင့် တပ်မတော်မော်ကွန်းတိုက်မှူးရုံး
- ၂။ မြန်မာ့သမိုင်းအကျဉ်းနှင့် တပ်မတော်ကဏ္ဍ တတိယတွဲ။ တပ်မတော်သားသုတေသီတစ်ဦး
- ၃။ ထို့ကြောင့် ဤသို့။ တောခိုကျောင်းသားဟောင်း များ
- ၄။ ရွှေဝါရောင်မြေပြင်အထက်က လင်းလက်သော ကောင်းကင်ပြာ။ ခင်မောင်တင်(မဟာဝိဇ္ဇာ)
- ၅။ စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ။ အတွဲ (၂)။ သောင်းဝေဦး
- ၆။ ကာကယံရှင်များနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းချက်များ။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ
သောင်းဝေဦး

နေရာ - ရန်ကုန်မြို့၊
ရက်စွဲ - ၂၀၁၂ ခု၊ ဇူလိုင်လ (၁၉) ရက်

ထောင်းဝေဦး၏ ထွက်ရှိဦးထော စာအုပ်များ

- ၁။ သူတို့ဆီတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ရာဝယ်
- ၂။ ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ သမိုင်း
- ၃။ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ အတွဲ(၁)
- ၄။ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ အတွဲ(၂)
- ၅။ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ အတွဲ(၃)
- ၆။ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ အတွဲ(၄)
- ၇။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်
- ၈။ ဣတ္ထိယခေါ် မိန်းမတို့သည်
- ၉။ ယောက်ျားတို့အကြောင်း
- ၁၀။ ကျွန်တော်လယ်သမားကြီး
- ၁၁။ မြို့တော်စည်ပင် အခွန်အခများအကြောင်း သိကောင်းစရာများ
- ၁၂။ ငါ့သားများ စစ်ထဲဝင်ရင်လေ
- ၁၃။ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ တပ်မတော်တွင်းက သူငယ်ချင်းတွေ
- ၁၄။ မူးမြစ်မှသည် ဧရာဝတီ
- ၁၅။ အတွေးပုံရိပ် အတိတ်ဟိုဆီ
- ၁၆။ စစ်မြေပြင်မှ ကိုယ်တွေ့လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ အမှတ်(၁)

- ၁၇။ စစ်မြေပြင်မှ ကိုယ်တွေ့လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ အမှတ်(၂)
- ၁၈။ ဣတ္ထိယခေါ် မိန်းမတို့သည်နှင့် ယောက်ျားတို့အကြောင်း
- ၁၉။ အစ်ကိုတို့စစ်သား
- ၂၀။ စစ်မြေပြင်မှ ကိုယ်တွေ့လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ အမှတ်(၃)
- ၂၁။ ကျွန်တော် ဂေါက်သီးသမား
- ၂၂။ ဒို့တိုးဘွားအမွေအနှစ်ပို့ချစ်မြတ်နိုးပေ
- ၂၃။ စစ်မြေပြင်မှ ကိုယ်တွေ့လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ အမှတ်(၄)
- ၂၄။ ကပ္ပတိန်ကျော်ညွန့်၏ စွန့်စားခန်းများ
- ၂၅။ အချစ်နဲ့ စစ်သား
- ၂၆။ စစ်မြေစခန်းက လွမ်းပုံပြင်
- ၂၇။ ဆန်းကြယ်ထူးခြား စစ်သားတို့၏လက္ခဏာများ
- ၂၈။ မလွမ်းပို မငိုနဲ့နော်
- ၂၉။ ဝီစီဝင်တာပန်တိုက်ပွဲကြီး
- ၃၀။ မြန်မာ့မြေမှ အင်္ဂလိပ် - ဂျပန်တိုက်ပွဲများ
- ၃၁။ လူ့စွန့်စားကြီးကပ္ပတိန်စောနားမူး
- ၃၂။ မိုင်းယန်းတိုက်ပွဲ
- ၃၃။ စစ်မြေပြင်မှ ကိုယ်တွေ့လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ အမှတ်(၅)
- ၃၄။ ကျွန်တော်ပါဝင်သော နောင်လိုင်ပါးဖန်နှင့် ပျိုင့် ၆၀၄၁ တိုက်ပွဲကြီး

- ၃၅။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးယာမာရီတို့နှင့် ပုလဲဆိပ်ကမ်းတိုက်ပွဲ
- ၃၆။ ဇေယျာ . ဒိုက်ကွန်မန်ဒို
- ၃၇။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးယာမာရီတာနှင့်မလေးကျွန်းဆွယ်တိုက်ပွဲ
- ၃၈။ ကျွန်တော်နှင့်သိန်းစင်ဆင်ရေးများ
- ၃၉။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမက်အာသာနှင့် ဖိလစ်ပိုင်တိုက်ပွဲစဉ်များ
- ၄၀။ ကပ္ပတိန်စောနားမူး၏ မက်ဆိုပိုစိတားမီးယားစွန့်စားခန်းများ
(ပထမပိုင်း)
- ၄၁။ ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် သူ၏ခြင်္သေ့စင်ဆင်ရေးများ
- ၄၂။ ကွန်လုံ ရက် ၄၀ တိုက်ပွဲကြီး
- ၄၃။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပီလီယံစလင်းနှင့် မြန်မာပြည်တိုက်ပွဲစဉ်များ
- ၄၄။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစတီးဝဲလ်နှင့် မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲ
- ၄၅။ ကပ္ပတိန်စောနားမူး၏မက်ဆိုပိုစိတားမီးယားစွန့်စားခန်းများ
(ဒုတိယပိုင်း)
- ၄၆။ ထင်ရှားကျော်ကြားပဲခူးရိုးမတိုက်ပွဲများ
- ၄၇။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရွမ်းခဲလ်နှင့် ဂါဇာလာတိုက်ပွဲစဉ်များ
- ၄၈။ ပြည်သူ့ပါစင်သော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်စင်ဆင်ရေးများ
- ၄၉။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်ဂိုမာရီနှင့် အယ်လ်အာလာမိန်းတိုက်ပွဲ
- ၅၀။ ဓော်ဒေဒသတိုက်ပွဲများ

မြန်မာ့စာပေ

- ၅၁။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇူးကော့စ်နှင့် မော်စကိုစတာလင်ဂရက်တိုက်ပွဲများ
- ၅၂။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ တရုတ်မြို့ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မှုနှင့်
မြန်မာ့တပ်မတော်၏ ကျော်ကြားသော စစ်ဆင်ရေးများ
- ၅၃။ ခြူးရွှေပန်ကောက်တိုက်ပွဲကြီး
- ၅၄။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒိုဂယင်ဂီယက်နှင့် ကမ္ဘာကျော်ဒင်ဒင်ဖူးတိုက်ပွဲကြီး
- ၅၅။ ရဲဝံ့စွန့်စားတကယ့်ကွန်မန်ဒိုများ
- ၅၆။ အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင် အတွဲ (၁)
- ၅၇။ ကျွန်တော်နှင့် ညတိုက်ပွဲများ

ထူထွက်ရှိသည့်စာအုပ်

၅၈။ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ

ထက်လက်ထွက်ရှိသည့် စာအုပ်များ

- ၅၉။ ကြုံခဲ့ဖူးသော မြစ်ကူးစင်ဆင်ရေးများ
- ၆၀။ မုန်းမီးနားလယ်နှင့် ရုံးရုံးဂျက် တိုက်ပွဲကြီး

မြန်မာ့စာပေ